

המכתב

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי תַבְלוֹת

ג'ליון 158

תּוֹרֵי-הַחֹדֶשׁ תַּשַּׁב"ב

עֲנִינֵי 'חֹדֶשׁ נִסָּן' - עִם 'לְקוּטֵי תַבְלוֹת'

**הוצאות הגליון נתנדב
ע"י אנ"ש היקרים**

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
מוהר"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

עניני 'חודש ניסן'

נמצאים בתוך
'פרשת החודש'

(בפסוק "החודש הזה לכם ראש חדשים")

**האזרה
האודות**

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

**לחיות
באור הפרשה**

עם תורה
דעתיקה סתימאה

דעתידא
לאתגליא
לעתיד לבא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשַׁת תְּזַרְיַע

"אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ, וַיֵּלְדָה זָכָר" (ויקרא יב, ב)

אמר רבי שמלאי: בשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה וחיה ועוף במעשה בראשית, כך תורתו נתפרשה אחר כל חיה ועוף. (רש"י: ויקרא רבה יד, א)

א.

(לקוטי-הלכות, ערלה ה, יט)

פֵּרֶשׁ רש"י בתחלת פרשת תזריע (ויקרא יב, ב): **"אמר רבי שמלאי: בשם שיצירתו של אדם הוא אחר כל בהמה וחיה ועוף, כך תורתו נתפרשה אחר כל חיה ועוף"** (ויקרא רבה יד, א).

כי יצירתו של אדם היה אחר כל יצירת בהמה וכו' - הוא כדי שיכניע הגפנות, ויזכה לתורה ועבודת-השם באמת. כי אי-אפשר לזכות לתורה ועבודה ותשובה ומעשים-טובים, כל אחד לפי בחינתו מקטן ועד גדול - כיון על-ידי שבירת הגאות וגפנות-הרוח.

ובשביל-זה נברא האדם באחרונה, כמו שאמרו רז"ל (סנהדרין לח): "שהאדם נברא בסוף, כדי לכנס לסעודה מיד. דבר אחר: שאם תזווח דעתו עליו, יאמרו לו, יתוש קדמך במעשה בראשית".

הינו: כי האדם נברא רק בשביל שיעסק בתורה ועבודת-השם כל ימיו, ועל-כן נברא באחרונה, כדי שיכנס לסעודה מיד - היינו: כדי שיהיה הכל כבר מוכן לפניו, כל מה שצריך לפרנסתו, ולהרחיב דעתו בהם, ולהפיר על-ידם גדלת הבורא-יתברך.

ועל-כן הכל נברא קדם יום הששי, והוא נברא ביום הששי סמוך לשבת אחר שבבר נברא הכל בשבילו והוכן לפניו הכל - "כדי שיכנס לסעודת שבת מיד", ולא יצטרך להמתין ולבלבל דעתו בשום דבר.

רק יזכה לסעודת שבת מיד - שיזכה מיד לעסק בעבודת-השם, שזהו עקר תכלית הסעודה של שבת, שהוא בחינת הסעודה שלעתיד שיזכו הצדיקים. שהיה אדם-הראשון ראוי לזכות אליו מיד, אם היה מקיים מצותו יתברך.

וזוהו שאמרו רז"ל שם: "דבר אחר: שאם תזווח דעתו עליו, אומרים לו, יתוש קדמך וכו'" - היינו: שאי-אפשר לזכות לסעודה הקדושה הנ"ל, אפלו אם הוא פנוי מכל העסקים ויש לו כל הון דעלמא - כי אם על-ידי שפלותו, שעל-ידי-זה דיקא זוכין לתורה ועבודה בנ"ל.

אבל תכף כשמתגאה ותזווח דעתו עליו, אומרים לו: "יתוש קדמך" - כי אז הוא רדוי לפניהם, לפני כל בהמה וחיה ועוף, כמו שאמרו רז"ל (בראשית רבה ח, יב): "זכה, רודה בהם; לא זכה, נעשה ירוד לפניהם".

וכן הוא בכל אדם גם עתה: שיש שהשם-יתברך נותן לאדם עשירות וחפצים הרבה - בהמות ועופות ותבואה ופרות ומלבושים וכו', כאלו הכל נברא בשבילו. ובאמת הוא כן, כי הכל נברא בשבילו, "כדי שיכנס לסעודה" וכו' - היינו: כדי שיעסק

בַּעֲבוּדַת־הַשֵּׁם, וְעַל־יְדֵי־זָכָה לְסַעֲדָה
הַמַּעֲתֶדֶת לְצַדִּיקִים וְכוּ'.

אָבֵל כָּל אֶחָד לְפִי בַחֲיִנְתּוֹ, אִי־אֶפְשָׁר
לְזַכּוֹת לָזָה, בִּי־אִם עַל־יְדֵי 'שְׁפָלוֹת'
בְּאֵמֶת כַּנ"ל. וְתִכְפֹּף כְּשִׁמְתַּגָּאָה וְדַעְתּוֹ זָחָה
עָלָיו - מוֹרִידִין אוֹתוֹ, וְאוֹמְרִים לוֹ: "יִתּוֹשׁ
קִדְמוֹ", וְכַנ"ל.

נִמְצָא: שְׁעַקֵּר בְּרִיאַת הָאָדָם אַחֵר כָּל
בְּהֵמָה וְכוּ' - הוּא בְּשִׁבִיל 'שְׁפָלוֹת',
כְּדֵי שְׂיִזְכָּה עַל־יְדֵי־זָכָה לְתוֹרָה'.

וְזָה שְׁרַמְזָה הַתּוֹרָה בְּפִרְשַׁת תְּזַרִיעַ',
שֶׁהַזְכִּירָה 'תּוֹרַת הָאָדָם' כְּשִׁנּוּלָה,
שֶׁהוּא בַחֲיִנַת 'בְּרִיאַת הָאָדָם', שְׁנוּלָד וְנִבְרָא
וְיוֹצֵא אָדָם חָדָשׁ לְעוֹלָם, וְהַזְכִּירָה אוֹתוֹ בְּסוּף
אַחֵר כָּל בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף'.

לֹאֵמַר: "כְּשֵׁם שְׂיִצְרִיתוֹ אַחֵר כָּל בְּהֵמָה
חַיָּה וְעוֹף" - שֶׁהוּא בְּשִׁבִיל שְׂיִזְכֹּר
'שְׁפָלוֹתוֹ'. "כִּי תוֹרָתוֹ נִתְפָּרֶשֶׁה אַחֵר כָּל
בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף" - כִּי הֵם בַּחֲיִנָּה אַחַת.

כִּי מָה שְׁנִבְרָא בְּסוּף, זֶהוּ בְּעַצְמוֹ גַּם־כֵּן
בְּשִׁבִיל־זָכָה, כְּדֵי שְׂיִזְכָּה לְתוֹרָה, עַל־יְדֵי
ה'שְׁפָלוֹת', עַל־יְדֵי שְׁנִבְרָא בְּאַחֲרוֹנָה.

וְעַל־כֵּן נִתְפָּרֶשֶׁה תּוֹרָתוֹ בְּסוּף, כְּמוֹ
יִצְרִיתוֹ - כִּי הַכֹּל בַּחֲיִנָּה אַחַת, כִּי
גַם 'יִצְרִיתוֹ בְּסוּף' הָיָה בְּשִׁבִיל ה'תּוֹרָה', כִּי
אִי־אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְתוֹרָה, כִּי אִם עַל־יְדֵי
'עֲנוּה וְשְׁפָלוֹת', שְׁבִשְׁבִיל־זָכָה נִבְרָא הָאָדָם
בְּאַחֲרוֹנָה וְכַנ"ל.

וְזָהוּ שְׁנִסְמָךְ לָזָה 'הַלְכוֹת נִגְעִים',
'שְׁבָאִין עַל גְּסוֹת' (תַּנְחומָא מְצוּרַע ג).

וְזָה בַחֲיִנַת מָה שְׁאָמַר אֲדָמוֹר ז"ל (חיי-
מוֹהַר"ן צ - מוֹבָא לְהַלְוִן): 'שְׁפוֹרִים' הוּא
'תַּקּוּן חֲטָא קַרְח', שְׁפָרְמֵז בְּסוּד הַפְּסוּק (וַיִּקְרָא

מג, מא) "וְאִם מ'פָּאת פְּנֵינוּ י'פָּרַט ר'אֲשׁוּ"
וְכוּ', שֶׁהוּא רֵאשִׁי־תְבוּת 'פוֹרִים'.

כִּי כָּל פְּגַם קַרְח' הָיָה: 'מַחֲלֶקֶת' שְׁחָלַק עַל
ה'צַדִּיק־הָאֵמֶת' שֶׁהוּא 'מֹשֶׁה', עַל־יְדֵי
גְּסוֹת־רוּחוֹ וְגֵאוֹתוֹ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַז"ל (בַּמְדַּבֵּר -
רַבָּה יח, ב). וְעַל־כֵּן הַתַּקּוּן ב'פוֹרִים' - שְׁאֵז
מְכַנְיַעִין קַלְפַת 'הַמְן־עַמְלֶק', שֶׁהוּא ה'גְּאוֹת'.

כִּי פְּסוּק זֶה מְדַבֵּר מְבַחֲיִנַת נִגְעִים,
ו'נִגְעִים בָּאִים עַל גְּסוֹת הַרוּחַ', כְּמוֹ
שְׁפָרַשׁ רַש"י בְּפִרְשַׁת מְצוּרַע עַל פְּסוּק (וַיִּקְרָא
יד, ד): "וַיַּעַץ אֶרְזוֹ וְאֶזּוֹב וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת" (וְהוּא
ב'תַּנְחומָא' מְצוּרַע ג) - שֶׁזֶּהוּ בַחֲיִנַת 'פוֹרִים' - כִּי
כָּל בַּחֲיִנַת 'פוֹרִים', הוּא לְהַכְנִיעַ קַלְפַת
הַמְן־עַמְלֶק, שֶׁהוּא בַחֲיִנַת גְּאוֹת וְגְּסוֹת'.

וְזָהוּ בַחֲיִנַת (נִגְעִים פ"א מ"א): "אַרְבַּעַה
מִרְאוֹת נִגְעִים" - כְּנֶגֶד 'אַרְבַּע בַּחֲיִנַת
שְׁפָלוֹת' - שֶׁהֵם מְכַנְיַעִין וּמְתַקְנִין בַּחֲיִנַת
'אַרְבַּעַה מִרְאוֹת נִגְעִים', שְׁבָאִים עַל גְּסוֹת'.

כִּי (לְקוּטִי־מוֹהַר"ן ח"א יד): א) צְרִיף אָדָם
לְהַקְטִין אֶת־עַצְמוֹ לְפָנֵי גְּדוֹלִים מִמֶּנּוּ.
ב) וְלְפָנֵי בְנֵי־אָדָם כְּעַרְכּוֹ. ג) וְלְפָנֵי קִטְנִים
מִמֶּנּוּ. ד) וְלְפַעְמִים שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ קָטָן־
שֶׁבְּקִטְנִים, וְצְרִיף לְהַקְטִין אֶת־עַצְמוֹ כְּנֶגֶד
מְדַרְגַּת עַצְמוֹ, וַיִּדְמָה בְּעֵינָיו שֶׁהוּא לְמַטָּה
מִמְּדַרְגָּתוֹ.

"אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ, וַיִּלְדָּה זָכָר" (וַיִּקְרָא יב, ב)

אִשָּׁה מְזוֹרַעַת תַּחֲלָה, יוֹלְדַת זָכָר. אִישׁ מְזוֹרֵעַ
תַּחֲלָה, יוֹלְדַת נִקְבָּה. שְׁנַאֲמַר: "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ
וַיִּלְדָּה זָכָר". (בְּרִכוֹת ס. נדָּה כח. לא.)
וְהִי צְרִיף לְאֶתְעַרָּא אֶתְעַרוּתָא בְּקַדְמִיתָא מֵאֶתְתָּא,
וְרָזָא זְמַלְהָ: "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ", וּמִיָּד: "וַיִּלְדָּה
זָכָר" - נִבְרָא אֲדָמִי, 'דְּכַר' יְהו"ה. כְּד אַקְדִּימַת
'בְּרִתָּא' - שְׁלִיט 'דְּכּוּרָא', וְאֶתְעַבִּיד יֵאֱהוּדוּנָה י'.
(תַּקּוּנֵי־זִהַר פז.)

צריך להקדים להעלות 'מיין-נוקבין' כדי לקבל אחר-כך ה'מיין-דוכרין', בסוד: "אשה פי תזריע וילדה זכר", ואמר רז"ל: "אשה מזרעת תחלה, יולדת [זכר]". (שער-הפגנות, דרושי נפילת-אפים ב)

ב.

(לקוטי-הלכות, נחלות ג, ג - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, 'אית לן בירא בדברא')

אנו צריכין לכסף תמיד להשם-יתברך בכסופין ולהשתוקקות חזק, ואז גם השם-יתברך נכסף אלינו.

ועל-ידי-זה נעשה יחוד בין 'בנסת-ישראל' עם 'קדשא-ברין-הוא', ונמשכין תולדין נפשות קדושות.

וכמבאר שם מזה בתורה הנ"ל (ח"א לא): שהכסופין שאנו נכספין להשם-יתברך - זה בחינת 'תאובתין דנוקבא' וכו'; והכסופין שחוזרת הקדשה ונכסף אלינו - זה בחינת 'תיאובתא דדכורא' וכו'; ואחר-כך נתחברין הנפשות וכו', עין-שם.

כי זה כלל: ש'כלליות-ישראל', וכן 'כלליות-העולמות' - הם בחינת 'נוקבא', בחינת 'מקבל', לגבי ה'משפיע' וה'מאציל' שהוא הבורא יתברך שמו, שהוא בחינת 'דכורא' נגדנו - שזהו בחינת היחוד הנעשה על-ידי כל המצות, שנתחברין 'בנסת-ישראל' עם 'דודם', ונכללין בו יתברך.

וצריך כל אחד לראות: שהוא יתעורר תחלה לכסף ולהשתוקק אליו יתברך - שיהיה 'אתערותא-דלתתא' קדם 'אתערותא-דלעלא'. ואזי נמשך עליו 'חסד גדול' שהוא 'סטרא-דדכורא', בבחינת (ברכות ס. נדה כח. לא): "אשה מזרעת תחלה יולדת זכר".

(עין בספר 'בעל-שם-טוב' על התורה, פרשת תזריע, אות א ואות ב; ובהגהות 'מקור-מים-חיים' שם אות א).

דהינו: כש'בנסת-ישראל' נכספין בתשוקה גדולה אליו, עד שמולידין נפשות - אזי השם-יתברך נכסף אליהם, ומשפיע עליהם 'אור החסד הגדול', שהוא בחינת 'סטרא-דדכורא', פידוע (זהר תזריע מה).

כי כשאין האדם מתעורר מעצמו להשם-יתברך, ואזי השם-יתברך נכסף אליו, כי הוא יתברך חפץ ומשתוקק שישוב אליו, ואזי 'אתערותא-דלעלא' קדם 'אתערותא-דלתתא' - אזי ה'נפשות הנולדין, הם בבחינת 'סטרא-דנוקבא', בחינת "איש מזריע תחלה יולדת בת" (ברכות ונדה שם).

כי עקר 'מדת-הדין' שהוא בחינת 'סטרא-דנוקבא', נמשך מתחלת הדין של בריאת-העולם, שעקר היה על-ידי שהיה בתחלה בשעת בריאת-העולם - 'אתערותא-דלעלא' בלא 'אתערותא-דלתתא', פידוע ומובן בפתבים.

ו'נפש-הנוקבא', נמשך מבחינת 'אתערותא-דלעלא' קדם 'אתערותא-דלתתא', שמשם אחיזת הדין שהוא 'סטרא-דנוקבא' - אבל אף-על-פי-כן הוא 'נפש קדושה', מאחר שעל-כל-פנים נתעורר אחר-כך ונכסף להשם-יתברך.

ועקר הפגם לגמרי הוא: כשאין האדם נתעורר לשוב להשם-יתברך ולכסף אליו יתברך אפלו כשהשם-יתברך מעוררו וקוראו בכמה מיני פרוזים והתעוררות, והוא אינו משגיח על-זה חסו-שלום - זהו 'רשע-גמור' אשר "בחייו קרוי מת" (ברכות יח: - מאחר שיש לו 'כסופין רעים', וכרוך אחר 'תאובתין דהאי עלמא', ואינו מתעורר לכסף ולהשתוקק להשם-יתברך אפלו אחר

את־ערוֹתֶיךָ וְאֵת־לְבָבְךָ, דְּהִינּוּ: מֵה שֶׁהֵשִׁים־
יִתְבָּרֵךְ מֵעוֹרָרוֹ בְּכָל־עֵת, כַּנֶּלֶךְ.

אָבֵל מִי שֶׁעַל־כָּל־פָּנִים נִתְעוֹרַר אַחַר
אֶת־ערוֹתֶיךָ וְאֵת־לְבָבְךָ - שֶׁהִתְחִיל
לְהִרְגִיל עֲצֻמוֹ בְּכִסּוּפֵי קְדוּשִׁים, וְלִהְיוֹת
מִחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁלֹּא תִחְשַׁב בְּכִסּוּפֵי רָעִים, רַק
הוּא מִרְגִיל עֲצֻמוֹ לְכִסּוּף וְלִהְיוֹתוֹקֵק
וְלִהְתַּעֲבֹר תָּמִיד לְהִשִּׁים־יִתְבָּרֵךְ - אֲזִי הוּא גַם
כֵּן עוֹשֶׂה נִפְשׁוֹת קְדוּשׁוֹת. וְאִף־עַל־פִּי
שֶׁאֵלּוֹ הִנְפְּשׁוֹת הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ סֵטְרָא־דְּנוֹקְבָא'
- אִף־עַל־פִּי־כֵן הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ תִּקּוּן־הַבְּרִית'.

[עֵינַי בְּאֵרִיכוֹת בְּלִקוּטֵי־הַלְכוֹת, קְרִיאַת־שְׁמַע
הַלְכָה הַ, אוֹתִיוֹת זֶחֶט־יִיא־יב־יג־יח־יט - בְּעֵנֵי
אֶת־ערוֹתֶיךָ וְאֵת־לְבָבְךָ וְאֶת־ערוֹתֶיךָ וְאֵת־לְבָבְךָ - בְּבַחֲיַנְתָּ (אִיכָה
הַ, כא): "הַשִּׁבְנוּ ה' אֵלֵינוּ וְנִשׁוּבָה", וּבְבַחֲיַנְתָּ (מְלָאכִי ג' ז):
"שׁוּבוּ אֵלַי וְאִשׁוּבָה אֲלֵיכֶם".]

"כִּימִי נִדְּתָה דְּוִתָּה תִּטְמָא" (ויקרא יב, ב)

ג.

(ח"א נב, א-ב בפסוק)

דַּע: שֵׁשׁ חוֹתָם, וְיֵשׁ חוֹתָם בְּתוֹךְ חוֹתָם.
יֵשׁ חוֹתָם הַפְּנִימִי שֶׁל הַרְגֵלִיךְ,
בְּבַחֲיַנְתָּ מוֹכִיחֵי־הַדּוֹר שֶׁהוֹלְכִים לְהוֹכִיחַ אֶת
יִשְׂרָאֵל, וְלִהְיוֹתֵם לְהִשִּׁים־יִתְבָּרֵךְ.

וּכְשֶׁהֵשִׁים־יִתְבָּרֵךְ גּוֹזֵר 'גְּזֵר־דִין' בְּעוֹלָם -
הוּא מוֹתִיעֵץ עִמָּהֶם,
וּמְגַלֶּה לָהֶם הַדִּין־תּוֹרָה שֶׁנִּגְזַר עַל הַדּוֹר,
וְהֵם מְכַסִּים הַדִּין־תּוֹרָה וְחוֹתְמִין אוֹתוֹ וְכוּ',
שֶׁלֹּא יִהְיֶה נֶעֱשֶׂה מִמֶּנּוּ חֶסֶד־וְשָׁלוֹם דִּין
אֲבָרִי. וְהוֹלְכִים וּמוֹכִיחִים הַדּוֹר, כִּדִּי
לְהַחְזִירָם לְמוֹטֵב, לְהַמְתִּיק הַדִּין וְכוּ'.

וּכְשֶׁהִרְעַ שֶׁל הַדּוֹר גּוֹבֵר עַל הַחוֹתָם־
הַפְּנִימִי שֶׁל הַרְגֵלִיךְ, וּמְקַלְקֵל

אוֹתוֹ חֶסֶד־וְשָׁלוֹם - אֲזִי נִתְקַלְקֵל שְׁלוֹם
הָעוֹלָם, וְנֶעֱשֶׂה 'גְּרוּשִׁין וּמַחֲלָקָת' בְּעוֹלָם,
הַפֶּךְ הַשְׁלוֹם' - בְּבַחֲיַנְתָּ (אִיּוֹב יח, יח): "וּמִתְבַּל
יִנְדָּהוּ" - כִּי "מ'חוֹתָם" נֶעֱשֶׂה 'נִדְּתָה' (ויקרא
יב, ב), כִּי הֵם בְּמִסְפַּר הַשְּׁוֹה" (עֶצְר־חַיִּים לַה, ג).

וְיֵשׁ חוֹתָם לְמַעַל מְזַה הַחוֹתָם' - הִינּוּ:
חוֹתָם־הַחִיצוֹן שֶׁל הַיָּדִים, בְּבַחֲיַנְתָּ
'יָדִים' הַמְּקַבְּלִים 'מוֹסֵר' מֵאֵלּוֹ הַמוֹכִיחִים,
בְּבַחֲיַנְתָּ (אִיּוֹב לז, ז): "בְּיַד כָּל אָדָם יִחְתּוּם".
וְהַיָּדִים זֶה בְּבַחֲיַנְתָּ 'אֲמוּנָה', שֶׁנִּתְקַבֵּל בָּהּ
הַמוֹסֵר'.

וְזֶה הַחוֹתָם־הַחִיצוֹן צָרִיךְ שְׁמִירָה יִתְרָה
שֶׁלֹּא יִתְקַלְקֵל - הִינּוּ: שֶׁלֹּא יִתְקַלְקֵל
הַ'אֲמוּנָה'. כִּי אֲזִי יוֹכְלוּ לְהִתְקַרֵּב וְלִקְלַקֵּל
הַחוֹתָם־הַפְּנִימִי'.

וּכְשֶׁנִּתְקַלְקֵל חֶסֶד־וְשָׁלוֹם גַּם הַחוֹתָם־
הַחִיצוֹן שֶׁל הַיָּדִים שֶׁהוּא
הַ'אֲמוּנָה' - נֶעֱשֶׂה מְזַה 'כְּפִירוֹת', שֶׁהִיא הַפֶּךְ
הַ'אֲמוּנָה' - וְנֶעֱשֶׂה 'אֲמוּנוֹת־כְּזָבִיּוֹת'.

כִּי עִקַּר הָעֲבוּדָה־זָרָה' - אֵינָן לָהּ כַּח, אֶלָּא
עַל־יַדֵּי שֶׁמְקַבְּלִים מֵהַיָּדִים אֵלּוֹ וְכוּ'.

וְגַם תִּקּוּנוֹ: הוּא רַק עַל־יַדֵּי בְּבַחֲיַנְתָּ הַיָּדִים'
וְכוּ', בְּבַחֲיַנְתָּ (בְּרֵאשִׁית לַה, ז): "וַיִּתְּנוּ אֵל
יַעֲקֹב, אֶת כָּל אֲלֹקֵי הַנִּבְכָר אֲשֶׁר בְּיָדָם".

כִּי "מ'חוֹתָם" נֶעֱשֶׂה 'נִדְּתָה', בְּבַחֲיַנְתָּ
(יִשְׁעִיָּה א, טו): "יָדֵיכֶם דָּמִים מְלֹאוּ" - כִּי
'יָד' בְּמִלּוּאוּ [יָדִיד דָּלָת], הוּא מִסְפַּר 'נִדְּתָה' -
הִינּוּ: "עֲבוּדַת־אֱלִילִים שֶׁמְטַמְּאָה בְּנִדְּהָ" (שִׁבְתָּ
פב).

וְזֶה פְּרוּשׁ (בְּבֵא־קַמָּא נט): "אֲלַעְזָר זַעֲרָא
הָוָה סִיַּם מְסֻאָנָא אַכְמָא, אֲמַרוּ לָהּ: מַה
עֲבַדְתָּ? אָמַר: קָא מִתְאַבְּלִינָא עַל יְרוּשָׁלַיִם" -
כִּי הָיָה מִתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם "קַרְיָה נְאֻמָּנָה"
(יִשְׁעִיָּה א, כא-כו). הִינּוּ: עַל 'קַלְקוּל הַ'אֲמוּנָה'.

היגיו: שהשם יתברך ברא כל הבריאה בשביל האדם ה'פעל-בחינה' - שהוא דיקא יתקן כל הדברים, על-ידי ברור ה'טוב שבעץ-הדעת' - שעל-ידי-זה משלים ומתקן כל הדברים שבעולם.

ועל-כן צריכין לתקן 'תקון-המילה', 'תקון-הברית', בזה העולם דיקא - בחינת 'שלמות לשון-הקדש' על-ידי 'תרגום דיקא'.

וזהו (יחזקאל א, כז): "חשמ"ל". "חשמ"ל" - בחינת 'מילה' (זהר ויקהל רג). ו'מ"ל" - גימטריא 'שבעים', בחינות (זהר שם): "מדורה של שבעין כוכבין" - שנתמלל ונחתך ונתבטל על-ידי 'מצות מילה', שהוא בחינת 'תקון-הברית'.

ה.

(ח"א כב, ה)

להכניע ולשפר 'עזות-הגוף', הוא על-ידי 'קולות-דקדושה' (צעקה, אגחה, קול שופר, קול זמרה, קול החכם האמת, קול קשקוש המטבעות של צדקה, ושאר קולות דקדושה).

ואז מתקרבת ומתדבקת ה'עצם' - לה'בשר', היגיו ה'נשמה' - לה'גוף'. והיא טובה לה'נשמה' - ש'לפעמים כשנופלת ממדרגתה, תוכל לחזור למעלתה, על-ידי 'תענוגי-הגוף', ועל-ידי ה'הארות' שהאירה בו הנשמה מקדם.

וזה (בראשית יז, כג-כד): "וימל את בשר ערלתם בעצם היום הזה", "בעצם היום הזה נמול אברהם". "היום הזה" - זה בחינת 'קול שופר' "שמצותו ביום" (ראש-השנה כח: מגלה כ:). שעל-ידו נמול ונשפר 'ערלת בשר', ומקבל 'אור העצם'.

ועל-כן סים: "מסאנא אכמא" - להורות: שנתקלקל 'חותם-הרגלין', ונעשה מ'חות"ם, דם 'נד"ת', פי "האי שחר אדם הוא" (נדה יט.). וזה נעשה על-ידי 'קלקול האמונה' - פי עקר היא ה'אמונה' וכו'.

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא יב, ג) - עניני 'ברית מילה' ו'מילת בשר הערלה' -

ד.

(ח"א יט, בפסוק)

זהו סוד 'פונת המילה': כמו שמובא במדרש (בראשית-רבה יא, ו): "איה יברא הקדוש-ברוך-הוא דבר המחסר תקון"!

אף הוא על פונה זו: שה'לשון-הקדש', שהוא בחינת 'תקון-הברית' הפא מלמעלה, הוא עדין חסר תקון.

ועקר תקונו למטה בזה העולם - על-ידי שאנו מעלין ה'טוב-שבתרגום', ומשלימין ה'לשון-הקדש' - פי עקר תקון כל הדברים, נשלם למטה בזה העולם דיקא.

שאף-על-פי שה'לשון-הקדש' פא מלמעלה - אף-על-פי-כן אין לו שלמות פי-אם על-ידי 'לשון-תרגום', בחינת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, טז) - דהיגיו: על-ידי ש'מבררין ה'טוב' ש'בתרגום', ה'טוב' ש'בעץ-הדעת', שעל-ידי-זה דיקא נשלם ה'לשון-הקדש'.

וזהו ש'מבאר שם במדרש התרוץ: "כל דבר צריך תקון וכו', אף האדם צריך תקון" וכו'.

ו.

(ח"א לא, ו)

מי שהוא בבחינת ברית, אזי: "חסד מתגלה בפמא דאמה" (זהר אדרא-רפא נשא קמב), בבחינת (תהלים פט, כט): "לעולם אשמר לו חסדי ובריתי נאמנת לו".

ובשביל-זה נתנה מדת חסד, לאברהם, כי הוא היה ראש למאמינים" (על-פי שירי-השירים רפה ד, כ), ו"ראש לגמולים" (אסת-ררפה פתיחתא י).

ז.

(ח"א לד, ז)

'חרפה' הוא בחינת ערלה, כמו שכתוב (בראשית לד, יד): "לא נוכל לתת את אחותנו לאיש אשר לו ערלה, כי חרפה הוא לנו". והוא בחינת אהבה נפולה ושבורה וכו', כי ה'חרפה' הוא מ'שבירת כלי החסד'.

וכשה'לב' משקע ב'חרפה', ב'ערלת לב' (על-פי דברים י, טז: "ומלתם את ערלת

לבבכם"), הינו: (תהלים סט, כא): "חרפה שברה לבי" - ומקשר ה'לב', בחינת 'ואו' - לה'יו"ד', הינו: לה'נקדה', בחינת 'צדיק', ששם ה'אור האהבה הקדושה שורה, כי אור החסד נשאר ב'יסוד דאצילות', שהוא בחינת (משלי י, כה): "צדיק יסוד עולם".

אזי נתבטל ה'אהבות רעות' - הינו: ה'חרפות', הינו: "ערלת לב". כי ה'צדיק', יאיר לה'ואו', בחינת 'לב' - ונתבטל ה'חרפה', הינו "ערלת לב" - כי "על כל פשעים תכסה אהבה" (משלי י, יב), כי שם שורה אהבה הקדושה.

ח.

(ח"א לט)

ה'ערלה' הם 'שלש-קלפות', המסבבים ה'ברית-שלום'. וכשמשרין את ה'ערלה', אזי נתגלה 'ברית-שלום'. וכשיש שלום למטה, יש לו שלום למעלה במרומו. וכשיש שלום למעלה, אזי נתגלה ונתרבה שבע גדול בעולם.

ט.

(ח"א סג)

'סוד' פונת המילה: כי 'ברית' נקרא "אמה" (שפת קח:). והוא בחינת (מנחות צח:). "אמה בת ששה טפחים", שה'ברית' כלול מהם.

והוא בחינת (ישעיה ו, ב): "שורפים עמדים ממעל לו, שש פנפים שש פנפים לאחד". "שש פנפים" - הם בחינת ה'ששה-טפחים' הנ"ל.

והם נחלקים ל'שלוש' - הינו בחינת (שם): "בשתיים יכסה פניו, ובשתיים יכסה רגליו, ובשתיים יעופף".

כי 'פנים' - הוא בחינות (בבא-קמא לב:): "וטפח לו על פניו".

(א) "ובשתיים יכסה פניו" - הוא בחינות 'שני טפחים', בחינות "מגלה טפח ומכסה טפח" הנאמר ב'ברית' (גדרים כ:).

(ב) "בשתיים יכסה רגליו" - הוא בחינת "וטפח לו בסנדלו" (בבא-קמא שם). והוא גם-כן בחינת 'שני טפחים' פנ"ל, "מגלה טפח ומכסה טפח".

(ג) "ובשתיים יעופף" - הוא בחינת (חלין כז:): "עופות שנבראו מן הרקק", בחינות:

י.
(ח"א פג)

"סוּד הַמִּלָּה, לְשֹׁתֵק עַל הַבְּזוּיוֹנוֹת!" - פִּי
(תְּקוּנֵי-זֶהָר לֹד. עַל יִחְזַקְאֵל א. ד.) יֵשׁ שְׁלֹשׁ
קְלָפוֹת הַטְּמְאוֹת, וְקְלַפַּת נְגָה' הִיא בֵּין
הַשְּׁלֹשׁ-קְלָפוֹת' וּבֵין הַקְּדָשָׁה, בְּחִינַת
"חֲשֵׁמ"ל" (יִחְזַקְאֵל שָׁם), פִּי לַפְּעָמִים נִכְלָלָת
בְּמ"ל אֲזוּרוֹת' (עַצְמֵי-לֵג, ג; מַט, א).

וְזָהוּ סוּד מִלָּה' - פִּי (תְּקוּנֵי-זֶהָר עַח. עַצְמֵי-חֵיִים
מַט, א.) **"יֵשׁ שְׁלֹשׁ עוֹרוֹת' שֶׁהֵם שְׁלֹשׁ**
קְלָפוֹת', וְעוֹר דֶּק רְבִיעִי הוּא בְּחִינַת נְגָה'."
וְכָל הַחֲרָפוֹת' הַבָּאִים לְאָדָם, הֵם מִשְׁלֹשׁ-
הַקְּלָפוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'עֶרְלָה'.

וּמִפְּנֵי-זֶה אָמְרוּ אַחֵי דִינָה לְאַנְשֵׁי שְׂכָם
(בְּרֵאשִׁית לֹד, יד.) **"לֹא נוֹכַל לָתֵת**
אֶת אַחֲתָנוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר לוֹ עֶרְלָה, פִּי חֲרָפָה
הִיא לָנוּ"; וְגַם יְהוֹשֻׁעַ אַחֲרַי מָלְ אֶת יִשְׂרָאֵל
שֵׁנִית, אָמַר (יְהוֹשֻׁעַ ה, ט.) **"הַיּוֹם גְּלוֹתִי אֶת**
חֲרַפַּת יִשְׂרָאֵל" - פִּי עֶקֶר הַחֲרָפוֹת' בָּאִים
מִבְּחִינַת 'עֶרְלָה', בְּחִינַת 'שְׁלֹשׁ-קְלָפוֹת' הַנ"ל.

וְעַל-יָדֵי שִׁשׁ-שׁוּמְעִין חֲרַפְתֶּם וְאִינֶם
(שְׁבַת פַּח: יוֹמָא כג. גְּטִין לו:)
- דּוֹחִים הַשְּׁלֹשׁ-קְלָפוֹת', בְּחִינַת 'עֶרְלָה',
בְּחִינַת 'חֲרָפָה' - וְנִכְלָלִים בְּבְחִינַת 'חֲשֵׁמ"ל',
עַל-יָדֵי הַשְּׁתִיקָה'.

"חֲשֵׁמ"ל" (תְּחִינָה יג זֶהָר וַיִּקְהַל רג.) **"חֲש" -**
הֵינּוּ: 'שְׁתִיקָה'. וְ"מ"ל" - הוּא
בְּחִינַת מִלָּה' בְּטוּלַת-הָעֶרְלָה, חֲרָפָה,
'שְׁלֹשׁ-הַקְּלָפוֹת' - פִּי הוּא דּוֹחָה הַחֲרָפָה,
עַל-יָדֵי שֶׁאִינּוּ רוֹצֵה לָרִיב וּלְחַרֵף אֶת חֲבֵרוֹ.
[נַעֲיָן בְּפָנִים שְׁנֵי סוּגֵי הַשְּׁתִיקָה עַל הַחֲרָפוֹת, בְּחִינַת
הַשְּׁלֹשׁ-קְלָפוֹת' וּבְחִינַת נְגָה'].

"טוּפַח עַל-מְנַת לְהַטְפִיחַ" (בְּרֵכוֹת כה: יוֹמָא עח.
גְּטִין טז. עַבּוּדָה-זֶרָה ס:).

וְכָל הַשְּׁשֵׁה-טְפָחִים', כְּלוּלִים וּמְנַחִים
בְּבְרִית' - פִּי הֵם בְּחִינַת: "שֵׁשֶׁת יָמִים
שָׁבָהּ עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ",
בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לט, ו): "הִנֵּה טְפָחוֹת נָתַת יָמִי",
כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת כ, י): שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה'
וְכוּ' וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי."

הֵינּוּ: שְׁכָל הַשְּׁשֵׁת-יָמִים, בְּחִינַת הַשְּׁשֵׁה-
טְפָחִים' - הַנִּיחַ כָּלם "בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי", שֶׁהוּא 'שְׁבַת', שֶׁהוּא בְּחִינַת
'בְּרִית', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שָׁם לֹא, יז): "בְּרִית עוֹלָם
בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל."

וְזָה בְּחִינַת (תְּקוּנֵי-זֶהָר פג. עַל בְּרֵאשִׁית א, א):
"בְּרֵאשִׁית, בָּרָא שֵׁת" - בְּחִינַת 'שֵׁשֶׁת
יָמִים, 'שֵׁשֶׁה טְפָחִים' הַנ"ל, שְׁכָלם מְנַחִים
וּכְלוּלִים בְּבְרִית'.

וְזָה (שָׁם יא.): "בְּרֵאשִׁית, בְּרִית אֵש" - הֵינּוּ:
'בְּרִית' שְׁכָלוֹל מִשְּׁשֵׁה יָמִים, 'שֵׁשֶׁה
טְפָחִים, 'שֵׁשׁ בְּנָפִים'.

וְזָה: "בְּרִית אֵש" - בְּחִינַת 'שְׂרָפִים' בְּשֵׁשׁ
כְּנָפִים, שֶׁהֵן בְּחִינַת 'שְׁשֵׁה-טְפָחִים'
בְּנ"ל.

כִּי גַם 'אֵש' יֵשׁ לָהּ שֵׁשֶׁה כַּחוֹת - הֵינּוּ:
מִתִּיךְ וּמִקְפִּיא, מִבִּשְׁל וְשׁוֹרָף, מִשְׁחִיר
וּמִלְבִּין.

וְכֵן 'עוֹף' יֵשׁ בּוֹ שֵׁשֶׁה כַּחוֹת - פִּי עַל-יָדֵי
הָעֶפִיפָה, הוּא נֶעְלָם וּמִתְנַגֵּל, קְרוֹב
וְרַחוּק וְכו'.

וְהַצְּדִיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּרִית' - כְּלוּל
מִבְּחִינַת הַשְּׁשֵׁה-טְפָחִים'
הַנ"ל, שְׁנַחֲלָקִים לְשֹׁלֵשׁ בְּחִינַת' שֶׁל 'שְׁתֵּים
שְׁתֵּים' וְכו' וְכו'.

יא.

(ח"ב יט)

מִיֵּלָה היא מצוה ראשונה שנצטוו בה אברהם אבינו, שהיה ראש למאמינים (על-פי שירי-השירים רבה ד, כ). ועמלק שהוא בחינת הפילוסופים וה'כופרים', בופר בכל המצוות, ומפרש הכל על שכליות לבד.

וְזָהוּ (תנחומא תצא י): "חותך מילות וזורק כלפי מעלה" - שכופר במצות מילה, וזורקה כלפי מעלה אל השכל. כי הם מפרשים הכל רק על 'שכליות' לבד, וכופרים בעשיות המצוות. אשרי מי שאינו יודע מהם כלל.

יב.

(לקוטי-הלכות, שחיטה ב, ז)

עקר תקון-הברית, הוא בבחינת יום השמיני, שהוא למעלה מהשבעה ימים שהוא בחינת ה'דעת' - שמשם נמשך עקר תקון-הברית, פמובא.

וצריך שיעברו עליו שבעה ימים - כדי לצאת מן 'פחה-המדמה', 'פח-הבהמיות', שעקר אחיזתו בבחינת 'שבעת ימים', על-ידי 'אהבת-הנפולות', פמובא בדברי רבנו (ח"א נד).

אבל בבחינת "יום השמיני", שהוא בחינת 'מחין' - אין לו אחיזה שם. ואז נעשה ה'מילה', שהוא 'הכנעת הבהמיות' ו'תקון-הברית'.

יג.

(לקוטי-הלכות, חל-המועד ד, יא)

אי-אפשר להכניע ה'רע' שהוא ה'ערלה', מהאדם, עד שיעברו עליו

שבעה ימים תחלה - שהם פנגד 'שבעת ימי בראשית', שכלם נכללין בשבת.

"וביום השמיני" - אז הוא בחינת המשכת קדשת 'שבעת ימי בראשית', שהוא בחינת 'קדשת שבת', לימי החל, שהתחיל "ביום השמיני" ליצירה.

ועל-כן אז דיקא "מלין בשר ערלתו", ומכניעין ומבדילין מפנו ה'רע' שהוא ה'ערלה', כדי להמשיך הקדשה על התינוק הנמול - שעקר הקדשה הוא להמשיך 'קדשת העולם-הבא', שהוא 'קדשת שבת' - ל'זה העולם', שהוא בחינת 'ימי המעשה' - ש'זה נעשה "ביום השמיני" דיקא.

יד.

(לקוטי-הלכות, מילה ג, ד - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עח, 'בענין הנהגת הפשיטות')

זה בחינת 'מצות מילה' בשמיני - שצריך ל'עבר על התינוק שבעה ימי ערלה, ואחר-כך בשמיני מלין אותו.

כי זהו בחינת מה שארץ-ישראל היתה תחלה ביד פנעו, ואחר-כך נתנה לישראל. ומה שהיה העולם מתקיים בתחלה עשרים-וששה דורות בלא התורה, ואחר-כך נתנה תורה - כי בהכרח שתקדים הקלפה לפרי.

ובאמת: גם בעת שליטת הקלפה הקודמת לפרי, דהינו בימי ערלה, בעת שארץ-ישראל ביד פנעו ובעשרים-וששה דורות שלא נתנה תורה - גם אז מקבלין חיות רק מהשם-יתברך שמחיה את כלם בחסדו הגדול, שהוא בחינת 'התורה הנעלמת'.

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)
 עניני 'לדה', 'צעקת היולדת',
 'מקשה-לילד', 'קשוי הולדת הנפש'

טו.

(ח"א כא, ז)

לפַעַמִּים ה'מַחִין' וְהַשְּׁפַע־אַלְקִי,
 בְּהַעֲלֵם, בְּבַחֲיִנַת 'עֲבוּר' - וְאִז
 "יָפָה צַעֲקָה לְאָדָם" (ראש־הַשָּׁנָה טז, יח.), בֵּין
 בַּתְּפִלָּה בֵּין בַּתּוֹרָה.

כִּי 'הַעֲלֵם', הִינוּ 'עֲבוּר', זֶה בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים
 לב, יח): "צוּר יִלְדֶךָ תִּשִׁי", כְּמוֹ (מְלָכִים-ב
 יט, ג; יִשְׁעִיָה לז, ג): "וְכַח אֵין לְלִדָּה" - כְּמוֹ אִשָּׁה
 שֶׁתִּשָּׂא כַּחַּ מְלִילָד, וּבִשְׂעָה שֶׁהִיא פּוֹרַעַת
 לִילָד רָאמַת 'שִׁבְעִין קָלִין', כְּמִנְיֵן תְּבוֹת
 שֶׁבְּמִזְמוֹר "יַעֲנֶךָ" (תְּהִלִּים כ), וְאִז מוֹלְדָת (זֶהר
 פְּנִיחַס רמט:).

וְ"ה'שִׁבְעִין-קָלִין", הֵם בְּחִינַת (תְּהִלִּים כט;
 פְּסָחִים קיב.): 'שִׁבְעָה
 קוֹלוֹת' שֶׁאָמַר דָּוִד עַל הַמִּים" (זֶהר שָׁם), "שִׁכַּל
 אֶחָד כָּלוּל מֵעֶשֶׂר" (רַבְנּוֹ בְּחִי, שְׁמוֹת כ, א).

וְהַצַּעֲקָה' שֶׁאָדָם צוֹעֵק בַּתְּפִלָּתוֹ וּבַתּוֹרָתוֹ
 כְּשֶׁנִּסְתַּלְקִין ה'מַחִין' בְּבַחֲיִנַת
 'עֲבוּר' - אֵלוֹ הַצַּעֲקוֹת' הֵם בְּחִינַת 'צַעֲקַת
 הַיּוֹלְדָת'.

וְהַקְדוּשֵׁי-בְרוּךְ-הוּא שֶׁהוּא 'יּוֹדַע'
 תַּעֲלוּמוֹת' שֶׁל
 הַמַּחִין אֵיךְ נִתְעַלְמוּ - הוּא מֵאֲזִין 'צַעֲקַתְנוּ'.
 וְהַצַּעֲקָה' הוּא בְּמָקוֹם 'צַעֲקַת הַשְּׂכִינָה',
 כְּאֵלוֹ הַשְּׂכִינָה צוֹעֵקַת, וְאִז מוֹלְדָת הַמַּחִין.

וְזֶה בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר יב, יד): "תְּכַלֵּם שִׁבְעַת
 יָמִים". "שִׁבְעַת יָמִים" - זֶה בְּחִינַת
 'שִׁבְעָה קוֹלוֹת' שֶׁל דָּוִד כְּנִל, שֶׁהֵם 'שִׁבְעִין-
 קָלִין' הַנִּל, שֶׁצָּרִיךְ לְצַעֵק כְּדִי לְהוֹצִיא 'אוֹר-

וְעַל-יְדֵי-זֶה עֶקֶר קִיּוּם-הָעוֹלָם - כִּי עַל-
 יְדֵי-זֶה, אֶפְלוּ כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא
 וּפּוֹגֵם בְּבְרִית-קֹדֶשׁ, שֶׁאִזִּי נִמְשָׁךְ חֲסִי-וְשָׁלוֹם
 הָעוֹרָלָה דְּחַפְיָא עַל בְּרִית, וְהָיָה רָאוּי שֶׁחֲסִי-
 וְשָׁלוֹם יִחְזֹר הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וָבְהוּ - כִּי עֶקֶר
 כָּלֵל וְיִסוּד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה הוּא 'שְׁמִירַת
 הַבְּרִית-קֹדֶשׁ' וְכוּ', וְעֶקֶר 'קִיּוּם-הָעוֹלָם' הִיא
 עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַבְּרִית' וְכוּ'.

אֵךְ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ "חַפֵּץ חֶסֶד" (מִיכָה ז, יח),
 וְעַל-כֵּן הַקְדִּים הַקְּלָפָה לְפָרִי, וְהַקְדִּים
 'שִׁבְעָה יָמֵי עוֹרָלָה' קֹדֶם ה'מִילָה' - לְהוֹרוֹת:
 שְׁנֵם בִּימֵי הָעוֹרָלָה הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ נוֹתֵן חִיּוֹת
 בְּחֶסְדּוֹ הַגָּדוֹל, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַתּוֹרָה
 הַנִּעְלָמָת'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה: אֶפְלוּ כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא חֲסִי-
 וְשָׁלוֹם וּפּוֹגֵם בְּבְרִית -
 הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְקִימוֹ בְּחֶסְדּוֹ, בְּבַחֲיִנַת 'הַתּוֹרָה
 הַנִּעְלָמָת', וּמֵאֲרִיךְ אַפּוֹ עַד שִׁישׁוּב.

וּבְזֶה מוֹבֵן הֵיטֵב מַה שֶׁאִתָּא בְּזֶהר-הַקְדוּשׁ
 (וִיחִי רִיט:): "שֶׁעַל פְּגַם-הַבְּרִית אֵין
 מוֹעִיל תְּשׁוּבָה". וּבְאִמְתָּ-לְאִמְתּוֹ אִתָּא בְּכָל
 הַסְּפָרִים: "שֶׁעַל הַכָּל מוֹעִיל תְּשׁוּבָה" - אֵךְ
 עַל-פִּי כָּל דְּרָכֵי הַתּוֹרָה הַנִּגְלִית, בּוֹדָאֵי אֵין
 מוֹעִיל תְּשׁוּבָה עַל פְּגַם טְפֵי הַמּוֹחַ.

אֲבָל יֵשׁ 'תּוֹרָה הַנִּעְלָמָת' שֶׁהִיא בְּחִינַת
 'חֶסֶד חֲנָם', שֶׁזֶהוּ הַחֶסֶד סְתוּם וְנִעְלָם
 מֵעֵין כָּל - שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם אֶפְלוּ
 'קֹדֶם מִתְּוֹרָתָהּ', וְאֶפְלוּ בִּימֵי עוֹרָלָה וְכוּ'
 כְּנִל. וְעַל-יְדֵי ה'חֶסֶד הַנִּעְלָם' הַזֶּה, מוֹעִיל
 תְּשׁוּבָה עַל הַכָּל (עֵינֶשׁ עוֹד בְּפָנִים).

יז.

(ח"א כג, ה)

שָׂרֵשׁ הַשְּׁפָעוֹת מְכַנֶּה בְּשֵׁם 'שְׁלִיא', שֵׁשׁ מִנַּח הַוּלָד. כִּי ה'שְׁלִיא' הוּא בְּחִינַת (אִיּוֹב ג, י): "דַּלְתִּי בְטָנִי", כִּי יֵישׁ שְׁנֵי דַלְתוֹת לְאִשָּׁה (בְּכוֹרוֹת מ.ה. ו; וַיִּקְרָא רַבֶּה יד, ד) - "וְנַעֲשֶׂה מִשְׁנֵי דַלְתֵינוּ, צוּרַת מ"ם סְתוּמָה, שֵׁשׁ מִנַּח הַוּלָד" (שַׁעֲרֵי הַכְּפֻנּוֹת, דְּרוּשֵׁי הָעֵמִידָה ב) - בְּחִינַת "מ"ם יוֹם שֶׁל יְצִירַת הַוּלָד" (נֶגְדָה ל.). וְכֵן יֵישׁ לְמַעְלָה "דַּלְתֵי שָׁמַיִם" (תַּהֲלִים ע.ח, כג), שִׁמְשֵׁם נוֹלָד הַשְּׁפָעוֹת'.

יח.

(ח"א לו, א)

כָּל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, קָדָם שֵׁישׁ לָהּ הַתְּגַלּוֹת בַּתּוֹרָה וְעִבּוּדָה, בְּחִינַת 'לָדָה' - מְנַסִּין וּמְצַרְפִּין אוֹתָהּ בְּגִלּוֹת הַתְּאֻוֹת שֶׁל 'שִׁבְעִים-אֲמוֹת'.

וְאִזִּי הוּא צְרִיךְ לְצַעֵק לְהַשִּׁיב יְתֵבֶרֶךְ הַרְבֵּה קוֹלוֹת, הַכְּלוּלִים בְּ'שִׁבְעִים-קוֹלוֹת' - כְּמוֹ הַיּוֹלָדֵת שְׁצוֹעֶקֶת לִפְנֵי הַלָּדָה 'שִׁבְעִים קוֹלוֹת', בְּנֶגֶד 'שִׁבְעִים תְּבוּאוֹת' שֶׁבְּמִזְמוֹר "יַעֲנֶה" (תַּהֲלִים כ - זֶהר פִּנְחָס רמט:). - עַד שֶׁיִּרְחַם עָלָיו הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

יט.

(ח"א ס, ה)

'הַתְּגַלּוֹת-הַיְרָאָה', הוּא עַל יְדֵי פְּקִידוֹת-עֲקָרוֹת. כִּי עַל-יְדֵי 'לָדָה', נִתְגַּלָּה 'יְרָאָה', בְּחִינַת (תַּהֲלִים מ.ח, ז): "רַעְדָה אֲחֻזָּתֶם שֶׁם חֵיל בְּיּוֹלָדָה".

כִּי עַל-יְדֵי הַלָּדָה, יוֹצֵאִין דְּמִים וְגִבּוֹרוֹת, שֶׁהֵן בְּחִינַת 'יְרָאָה'. וּבִפְרָט בְּשִׁנְפֻקְדָה 'עֲקָרָה', שֶׁהֵיוּ הַדְּמִים וְהַגִּבּוֹרוֹת נִעְצָרִין כְּלִפְקֵד עַד עֵתָה. עַל-כֵּן אַחֲרֵי-כֵן בְּשִׁיּוֹצֵאִין, נִתְגַּלָּה הַיְרָאָה בְּיִתְרָה.

הַפְּנִימִים מֵהָעֵלֶם אֶל הַגְּלוּי. וְהַגְּלוּי זֶה בְּחִינַת 'לָדָה'.

וְאִז אַחַר הַלָּדָה, "דָּם נֶעֱפָר וְנַעֲשֶׂה חֶלֶב" (בְּכוֹרוֹת ו: נֶגְדָה ט.). וְזֶה בְּחִינַת "תְּכַלֵּם" - כִּי ה'כְּלָמָה', "אֲזַל סוּמְקָא וְאֲתֵי חוּרָא" (בְּבֵא-מְצִיעָא נח:), הֵינּוּ: "דָּם נֶעֱפָר וְנַעֲשֶׂה חֶלֶב".

וְזֶה: "צוּר יִלְדֶךָ תְּשִׁי" - רְאֵשֵׁי-תְבוּאוֹת שָׁל: "צִעֲקֵתְנוּ יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת" (תַּפְּלוֹת אָנָּא בְּכח.).

וְזֶה: 'תְּשִׁי' - רְאֵשֵׁי-תְבוּאוֹת שָׁל: "תְּכַלֵּם שִׁבְעַת יָמִים".

טז.

(ח"א כג, א-בסוף)

צְרִיכִים לְהַתְּנַסּוֹת וּלְהַצְטַרֵף בְּתַאֲוֹת-מְמוּן, קָדָם שְׂזוּכִין לְהַרְוִיחַ וּלְהוֹלִיד מְמוּן-דְּקַדְשָׁה, וּלְצַעֵק וּלְהַתְּפַלֵּל ק"מ קְלוּן לְהַנְצִיל מִתַּאֲוֹת-מְמוּן, וּלְהַתְּגַבֵּר שְׁלֵא לְפּוֹל בְּזָה.

וּבְשִׁבְלֵ-זֶה: "קָשִׁים מְזוֹנוֹתָיו כְּפָלִים בְּיּוֹלָדָה" (פְּסָחִים קיח.). - כִּי הַיּוֹלָדֵת צְרִיכָה לְסַבֵּל 'חֶבְלֵי-לָדָה', וּלְצַעֵק ע' קְלוּן קָדָם הַלָּדָה - וְהָכָא יֵישׁ 'ק"ם קְלוּן' שֶׁהַשְּׂכִינָה צוֹנַחַת (סְנַהֲדִין פ"ו מ"ה): "קָלְנִי מִרְאֵשִׁי, קָלְנִי מְזוֹרְעִי", בְּחִינַת קוֹלוֹת כְּפּוֹלִים.

הֵינּוּ: שְׁנֵי פְּעָמִים עֵי"ן קְלוּן, שְׁצוֹנַחַת הַשְּׂכִינָה עַל הַנוֹפְלִים בְּתַאֲוֹת-מְמוּן, שֶׁהִיא 'עִבּוּדָה-זָרָה' כְּלוּלָה מְכַל הָעִבּוּדוֹת-זְרוֹת שֶׁל עֵי"ן אֲמוֹת'.

וּבְשִׁבְלֵ-זֶה: 'מְמוּן' עִם הַד' אוֹתִיּוֹת, גִּימְטְרִיא ק"ם.

נ.

(ח"א סז, ז)

כְּשָׂא כְּבוֹד חֲדָשׁ לְהָאָדָם, וּמִלְבָּשׁ
בְּתוֹכוֹ נֶפֶשׁ־דִּקְדָּשָׁה - צְרִיךְ
לְרֹאוֹת לְהוֹלִיד הַנֶּפֶשׁ בְּנִקְלָה, בְּלִי קִשְׁוִי-
הוֹלָדָה.

כִּי הַכְּבוֹד הִיא "אִם כָּל חַי" (בראשית ג, כ),
וְהַנֶּפֶשׁ מִלְבָּשֶׁת בָּהּ כְּעֶבֶר בְּמַעֲי אִמּוֹ.
וּלְפַעֲמִים כְּשֵׁי שׁ חֲסוּשׁ לִשְׁלֹם בְּחִינַת קִשְׁוִי-
לִילָד, יְכוּלִין לְהַסְתַּלַּק שְׁנֵיהֶם חֲסוּשׁ לִשְׁלֹם,
הָאִם וְהַוֹלָד, דְּהֵינּוּ: הַכְּבוֹד וְהַנֶּפֶשׁ. או
לְפַעֲמִים אֶחָד מֵהֶם, כְּפִי עֲגִין הַקִּשְׁוִי־לִילָד.

וְאַחֲרֵיכֵן כְּשֶׁנּוֹלַד הַנֶּפֶשׁ, צְרִיךְ לְגַדֵּל
אֶת הַנֶּפֶשׁ וְכו'.

וְשֵׁתִי בְּחִינּוֹת אֵלוֹ, הַהוֹלָדָה וְהַגְּדוּלָה,
נַעֲשִׂין עַל־יְדֵי יִרְאָה וְאַהֲבָה.

כִּי הַהוֹלָדָה - נַעֲשִׂית עַל־יְדֵי הַיִּרְאָה,
בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים מִח, ז): "רַעְדָה אֲחֻזָּתֶם שָׁם
חֵיל בִּיּוֹלָדָה".

וְאַחַר שְׁנוֹלַד - מַגְדִּילִין אוֹתָהּ עַל־יְדֵי
הַיִּרְאָה וְכו'.

וְזָה בְּחִינַת (איוב כט, כ): "כְּבוֹדִי חֲדָשׁ עִמָּדִי,
וְקִשְׁתִּי בְיָדִי תַחֲלִיף" - הֵינּוּ: כְּשֶׁמַּגִּיעַ
כְּבוֹד חֲדָשׁ אֶל הָאָדָם, אָזִי צְרִיךְ לְהַחֲלִיף
וְלְהַעֲבִיר הַקִּשְׁוִי, עַל־יְדֵי בְחִינַת יָדַיִם.
שְׁעַל־יְדֵי הַיָּדַיִם, הוֹלֵפֶת וְעוֹבֶרֶת הַקִּשְׁוִי-
לִילָד.

וְזָה בְּחִינַת חֲלוּף שֵׁם אֲקִי"ק שֶׁהוּא שֵׁם
בּוֹכ"ו (זֶהר פְּקוּדֵי רִסֵּא), בְּגִימַטְרִיא "יָדָךְ"
(דְּבַר־הַיְמִינִים־א כט, יב), "שְׁעַל־יָדוֹ הַהוֹלָדָה",
כִּידוּעַ (פְּרִיעֵץ־חַיִּים, שַׁעַר הַזְּמִירוֹת פ"ה).

וְזָה בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כח, כו) "וּבִיּוֹם הַכְּבוֹדִים",
בְּחִינַת הוֹלָדָת־הַנֶּפֶשׁ בְּלִי קִשְׁוִי-
לִילָד, בְּחִינַת (יְרֵמְיָה ד, לא): "צָרָה כְּמִבְּרִיָּה".

נא.

(ח"א קלה)

עַל־יְדֵי שְׁחוֹתְכִין הַמְּלָכוֹת־דִּקְדָּשָׁה,
מִהָאֲרֻבַּע־מְלָכִיּוֹת דְּסִטְרָא-
אַחֲרָא, בְּשִׁלְש־רִגְלִים, וּמַעֲלִין אוֹתָהּ אֶל
'אוֹר־הַפְּנִים' - עַל־יְדֵי־זָה נִפְתָּח רַחֲמָה שֶׁל
הַמְּקַשָּׁה־לִילָד.

כַּמּוּבָא בְּעֵץ־חַיִּים (לה, ג - על הַגְּמָרָא
בְּבִכּוּרוֹת מִח; וַיִּקְרָא־רַבָּה יד, ד): "כְּשֵׁם
שֵׁי שׁ צִירִים וּדְלָתוֹת לְבַיִת, כֶּךָ יֵשׁ צִירִים
וּדְלָתוֹת לְאִשָּׁה" - "שְׁמַה־שְׁתֵּי דְלָתִין, נַעֲשֶׂה
צוּרַת מ"ם סְתוּמָה, שְׁשָׁם נוֹצֵר הוֹלָד" -
וְצְרִיךְ לְחַתֵּךְ הַמ"ם לְשֵׁנֵי דְלָתִין, כְּדִי שְׁיֵצֵא
הוֹלָד.

וְזָהוּ (שְׁמוּאֵל־א טו, לג): "וַיִּשְׁפֹּף", "חֲתָכוּ
לְאַרְבַּע" (רש"י) - שְׁחַתְּךְ הַמ"ם לְשֵׁנֵי
דְלָתִין (עֵינְךָ לְקוּטִי־הַלְכוֹת, תְּפִלִּין ה, ל).

[לְקוּטִי־תְּפִלוֹת ח"א ל, בְּסוּפּוֹ: וַיִּרְבוּ בַצְּדָקָה מְאֹד! -
כִּי הֶעֱקַר תְּלוּי ב'חֲסֵד, שְׁעַל־יְדֵי־זָה חוֹתְכִין אֶת הַדְּלָת
מִהַמ"ם וְכו', כְּמִבְּאֵר בְּתוֹרָה (ח"א ל) הַנ"ל (עֵינְךָ הַחֲסֵד),
שְׁעַל־יְדֵי־זָה נִפְתָּח רַחֲמָה שֶׁל הַמְּקַשָּׁה־לִילָד כְּמִבְּאֵר
בְּסִפְרָא. עֵינְךָ לְקוּטִי־מִזְהַר"ן ח"א בְּסִימָן ל, וּבְסִימָן קל"ה
בְּסוּפּוֹ. וְהִבְנֵן. (לְמַעֲשֶׂה לֹא מִזְכָּר הָעֵינְךָ שֶׁל 'מְקַשָּׁה־לִילָד' בְּתוֹרָה
ח"א ל, רַק בְּח"א קלה בְּסוּפּוֹ שֶׁהוּא הַמְּשֻׁף לְתוֹרָה ח"א ל, עֵינְךָ־שָׁם)].

נב.

(ח"א קסט)

בְּשַׁעַת לְדָה, יוֹצֵאִין הַדְּמִים מִרְגְּלֵי
הָאִשָּׁה, שְׁעַל־יְדֵי־זָה עֶקֶר הַלְּדָה.
הֵינּוּ: שְׁיוֹצֵאִין הַדְּמִינִין מִהַרְגְּלִין - כִּי עֵבֹר
הוּא בְּחִינַת דִּין, וְלָדָה הוּא בְּחִינַת

המתקת הדין. ועל-כך "נצטננין רגליה"
(סוטה יא:).

נג.

(ח"ב ב, ג בפסוק)

**"בשעה שאשה פורעת לילד, ירכותיה
מצטננות"** (סוטה יא:) - ועל-ידיה
נעשה ה'הולדה'.

כי הדמים עולין למעלה, ואזי נדחק
המקום שם, ואזי הם דוחים את ה'ולד'
לחוץ, ואחר-כך חוזרים הדמים למקומם -
שזה בחינת 'תודה-הלכה', בחינת 'תהלוכות'
הדמים שחוזרים לילך בפסדר.

כי גם ה'הלכה' היא בחינת 'הולדה', כי
ה'תמכי-אורי'תא' מחסרים ממונם
מעצמם, בחינת "ירכותיה מצטננות", כי
"דמים תרתי משמע" (מגלה יד:) - ואחר-כך
על-ידי 'ממונם', נולד 'הלכות' בחינת 'חסד',
ונתמלא ה'חסרון'.

וזה בחינת (תהלים ק, א): "מזמור לתודה
הריעו לה' כל הארץ". "לתוד"ה" -
אותיות 'תולד"ה. "הריעו לה' כל הארץ" -
"ראשי-תבות הלכ"ה" (שער-הפסוקים, תהלים
שם).

ודע: ש"מזמור לתודה" הוא מסגל
ל'מקשה-לילד', לומר אותו - כי
"מזמור לתודה", ראשי-תבות 'מ"ל' -
בחינת 'שבעיין-קלין' שהיולדת צעקת קדם
הילדה (זהר פנחס רמט:).

ויש במזמור זה קס"ח אותיות - קס"ח
הוא 'חסד' בא"ת ב"ש, שעל-ידי
ה'חסד' בחינת 'הלכות', ה'הולדה' בנקל.

ויש מ"ג תבות בזה המזמור - כי 'קשוי'
לילד' הוא על-ידי שיש קלפה שהיא

אומרת: "גזרו, גס' לי גס' לך לא יהיה"
(מלכים א ג, כו) - כי אינו רוצה שיצא לאויר
העולם, וכנגד זה יש מ"ג תבות בזה המזמור.

ולקוטי-עצות, **בנים ייב:** על-ידי 'הלל והודאה'
להשם-יתברך, וכן על-ידי 'למוד הלכות', מכל-שכן
כשזוכין לחדש בהם - באה 'הולדה בנקל'. וכן על-ידי
'תומכי אורי'תא', שמתזיקין בממונם את ה'תלמידי-
תקמים' - ה'הולדה בנקל'. גם 'סגלה למקשה-לילד',
לעשות חסד הרבה דחינו: להרבות ב'צדקה וגמילות'
חסד].

נד.

(ח"ב ד, ב)

**"עקר תולדותיהן של צדיקים מעשים-
טובים"** (תנחומא נח ב) - נמצא:
שהמצוות ומעשים-טובים וכל עבודת-השם,
הם בחינת 'הולדה'.

וקדם ה'הולדה', כמה קלין של אה ואבוי,
וכמה חבלים וצירים - יש
לה'יולדת' קדם שמוולדת ה'הולדה', ובפרט
'הולדה ראשונה' של האשה, כמו שכתוב
(ירמיה ד, לא): "צרה כמבכירה".

וכן ב'עבודת-השם' - בהכרח שיהיה לו
כמה יגיעות, וצריך לצעק כמה קלין
של אה ואבוי, וגניחות, ופפילות, והטיות
וכו', ובפרט בהתחלה, שאז קשה מאד, כי
"כל התחלות קשות" (מכילתא יתרו).

ועל-כך קדם כל מצוה ועבודה - טוב לתן
צדקה, כדי להרחיב 'פתח
הקדשה' שצריך לעשות בעבודתו, ולא יהיה
קשה וכבד עליו כל-כך לכנס בהם.

ו'צדקה' - היא תמיד 'התחלה', בבחינת
(דברים טו, ח): "פתח תפתח", והיא
מרחבת כל הפתחים של הקדשה, שאפלו
כשיש פתח והתחלה, הצדקה פותחת יותר
ויותר, ומרחבת הפתח יותר.

כה.

(חיי-מוהר"ן רעח)

אמר רבנו ז"ל: "שפעל אצל השם-יתברך - ששבבאין לפניו להתפלל על 'מקשה-לילד', שלא יהיה לה הקשוי-לילד' כיי-אם עד אותה השעה שבאין לפניו, ותכף שבאין לפניו, תלד מיד!"

[שיח-טרפיק-קדש' ח"ו לג: באומן היה מפרסם הדבר: שבכל עת שהיתה איזה 'מקשה-לילד' צריכה ישועה, היו באים קרוביה לציון רבנו-הקדוש, ומתפללים שם, והיתה נושעת תכף ומיד, והיה הדבר לנכס מפרסם].

כו.

(ספר-המדות, עניני 'מקשה-לילד')

[א] סגלה ל'מקשה-לילד', שתתלה על צוארה 'מפתח של הבית-עלמין' (בנים ח"ב כג; סגלה ח"ב ח).

[ב] על-ידי ה'פעס', אשר 'מקשה-לילד' (פעס מ).

[ג] אשר שאוכלת 'צנון' בעבורה, תלד בקשוי (קשוי-לילד א).

[ד] אשר שהיא 'מקשה-לילד', סגלה שתתן לה לשתות 'מים' מ'שבעה בארות' (קשוי-לילד ב).

[ה] גם בניה לא יהיו עמה בבית (קשוי-לילד ג).

[ו] גם תלחש לה באזנה, אותיות של שם ס"ג (קשוי-לילד ד).

[ז] גם מטתה לא תעמד במערב ובדרום (קשוי-לילד ה).

[ח] גם תתלה על צוארה, מ'מרור' הנשאר (קשוי-לילד ו).

[ט] גם תלחש לה באזנה אותיות: פ"א וי"ו עי"ן ה"א [פוע"ה] (קשוי-לילד ז).

[י] 'תפוחים', מסגלים ל'מקשה-לילד' (סגלה ח"ב יא).

[יא] סגלה ל'מקשה-לילד': שתרחץ ב'יין' מלפניה ומאחוריה; "נכנס יין יצא סוד" (ערובין סה. סנהדרין לח.). (סגלה ח"ב יא).

כז.

(עלים-לתרופה, א שופטים תקצד)

בפרט כי תהלה לקל, נמצא באוצרותינו סגלות יקרות, תפלות נוראות על 'מקשה-לילד' (לקוטי-תפלות ח"א ל; ח"ב ב), הנה היו בעזרנו, אחרי אשר כמעט אפס כחה, בבחינת (מלכים-ב יט, ג): "וכח אין ללדה". ו"צעקתנו יודע תעלומות" הקשיבם, וילדה בשלום למזל-טוב בעזרת-השם-יתברך.

כח.

(לקוטי-הלכות, תפלין ה, בט-ל-לא-לב)

ה'גלות' הוא בחינת 'עבור'. וכשיוצאין מן ה'גלות', זהו בחינת 'לדה', כמו 'גאלת מצרים' שנקראת 'לדה', כמו שכתוב (יחזקאל טז, ד): "ומולדותיך ביום הולדת אתך" וכו'. וכן בגאלה אחרונה כתיב (ישעיה סו, ח): "כי חלה גם ילדה ציון את בניה". וכמו שכתוב (שם, שם ט): "האני אשר ולא אוליד".

ועל-כן בסוף הגלות מתגבר הגלות ביותר - זה בחינת 'קשוי-הולדה' וכו'. וכן כל היסורים והצרות שסובלים עכשיו בסוף הגלות האחרון הזה, הם בחינת 'חבלי-לדה', "כמו הרה תקריב ללדת, תחיל תזעק בחבליה" וכו' (ישעיה כו, יז).

וכל 'התגברות הבעל-דבר' שמתגבר עכשיו, זהו בחינת 'חבלי של משיח' (סנהדרין צח:), בחינת 'חבלי-לדה' - פי עקר

הברורים של הנשמות שנתבררים בכל דור וכו'.

ועל-כן בכל עת שבא נפש חדש, שהוא בחינת 'שכל חדש' וידיעה חדשה להפיר אותו יתברך, לגלות אמונתו יתברך יותר בעולם - אזי מתגלה בזה זיהמת עמלק, שהוא זיהמת הנחש. ורוצה לעבב חסוֹשֶׁלּוֹם ה'הולדה, שמזה בא חסוֹשֶׁלּוֹם בחינת 'קשויה-הולדה'.

כי עקר 'קשויה-הולדה', הוא על-ידי זיהמת-הנחש, שהוא 'חטא אדם הראשון', שאז נגזר (בראשית ג טז): "בעצב תלדי בנים" וכו'.

וזוה שאמר רבנו ז"ל (ח"ב ב): "שמזמור לתודה" (תהלים ק), מסגל ל'מקשה-לילד' לומר אותו בשבילה" - כי "מזמור לתודה" מדבר מ'אמונה', כמו שכתוב (שם ק, א): "דעו כי ה' הוא אלקים" וכו'. ומסים: "ועד דור ודור אמונתו".

כי עקר ה'אמונה', נתחדשה ונתחזקה מדור לדור על-ידי 'התחדשות-הנשמות', שהם בחינת 'שכלים חדשים' בהפרת אלקותו יתברך - על-כן על-ידיזיה מבטלין 'קשויה-הולדה', כי עקר בטול קשויה-הולדה, היא על-ידי אמונה'.

ועל-כן העקר הוא תפלה, כמו שנוהגין כל ישראל להרבות בתפלה בשביל 'מקשה-לילד'.

כי ה'תפלה' היא בחינת 'אמונה', שעל-ידיזיה נתבטל 'קשויה-הולדה' שבא מעמלק, שהוא בחינת 'כפירות', שרוצה למנע חסוֹשֶׁלּוֹם ה'הולדת נפש חדשה, שעל-ידיזיה יתגלה יותר אמונת חדוש-העולם'.

'קשויה-הולדה' נמשך מבחינת 'עמלק', כמוֹבֵן בדברי רבנו ז"ל (סימן קלה) על פסוק (שמואל-א טו, לג): "וישסף שמואל את אגג" וכו'. ע"ן שם מה שכתוב שם על פרוש רש"י: "חתכו לארבע" וכו', על-ידיזיה נפתח רחמה של ה'מקשה-לילד' וכו', ע"ן-שם.

כי באמת הכל אחד: כי 'הולדת נפש מישראל' ממש, ולבטל ה'קשויה-הולדה' ממש - הוא ממש בחינת 'יציאת-מצרים', שהוא בחינת 'הולדה' וכו'.

כי בשעת 'יציאת-מצרים', שהוא בחינת 'הולדה' - אז נתגלה ה'אמונה הקדושה', בחינת 'אמונת חדוש-העולם', שזה העקר שנתגלה אז, על-ידי כל האותות והמופתים נוראים מאד שעשה השם-יתברך עמנו אז וכו'.

ועל-כן פרעה מלך מצרים שיניקתו מאדום-עמלק, שהם ה'כפירות של חלל-הפנוי, רצו לעבב את ישראל בגלות, שזהו בחינת 'קשויה-הולדה' וכו'. ועקר התגרותם היה על גדל התגלות האמונה שגלה משה אז, שהוא אמונת חדוש-העולם וכו'.

וכן בשעת הולדה ממש, כשצריכין להוליד נפש מישראל, וכל נפש מישראל הוא 'התגלות חדש' ודעת חדש, להפיר את מי שאמר והיה העולם וכו'.

הינו: שנולד ונמשך נפש חדש בעולם, שהוא בחינת 'שכל חדש' - כדי לזכות להפיר אותו יתברך בידיעה והפירה חדשה.

כי בכל דור ודור נתגלה אלקותו יתברך בידיעה חדשה והפירה חדשה, כפי

וְעַל-כֵּן עֲכָשְׁיוּ בְּסוּף הַגְּלוּת, שְׂאֵז מִתְגַּבֵּר הַבַּעַל-דָּבָר בְּיוֹתֵר, שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת זְהֻמַּת-הַנְּחֹשׁ, בַּחֲנִינֵת קַלְפַּת הַמֶּן-עַמְלָק, שֶׁזָּהוּ בַּחֲנִינֵת חֶבְלֵי מְשִׁיחַ, שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵת חֶבְלֵי לֵדָה מִמֶּשׁ כַּנֵּ"ל, בַּחֲנִינֵת 'קְשׁוּיֵי-הוֹלְדָה' כַּנֵּ"ל.

כִּי עֲכָשְׁיוּ ה' חֶבְלֵי-לֵדָה וְקְשׁוּיֵי-הוֹלְדָה, כְּבָדִים הִרְבֵּה יוֹתֵר מְאֹד מִ'קְשׁוּיֵי-הוֹלְדָה' שֶׁל 'גְּאֻלַּת-מִצְרַיִם' - מִחֻמַּת שֶׁעֲכָשְׁיוּ תִהְיֶה הַגְּאֻלָּה אַחֲרוֹנָה, שֶׁהִיא גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה שְׂאִין אַחֲרֶיהָ גְלוּת עוֹד, שְׂאֵז יִתְבַטַּל לְגַמְרֵי זְהֻמַּת-הַנְּחֹשׁ מִמֶּשׁ, וְכָל יִשְׂרָאֵל יָשׁוּבוּ אֶל הַשֵּׁם בְּאֻמַּת לְעוֹלָם, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְתַחִית-הַמֵּתִים, שְׂאֵז יִהְיֶה 'חֲדוּשֵׁי-הָעוֹלָם' וְכוּ' - וּמִחֻמַּת שְׂרוּאָה שֶׁקְרוּב לָבֵא קִצּוֹ וְסוּפוֹ, עַל-כֵּן מִתְגַּבֵּר מְאֹד מְאֹד בְּיוֹתֵר, כַּנֵּ"ל.

וְעַל-כֵּן עֵקֶר תִּקְוַתְנוּ עֲכָשְׁיוּ לְצֵאת מִהַגְּלוּת הַמֶּן הַזֶּה, וְלִבְטַל ה' קְשׁוּיֵי-הוֹלְדָה שֶׁל הַגְּאֻלָּה, שֶׁמִּתְגַּבֵּר עֲכָשְׁיוּ מְאֹד בְּכָל־יְמֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְפִרְטוּיֹת אֶצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂרוּצָה לְכַנֵּס בְּדַרְךְ הַקֹּדֶשׁ - עֵקֶר תִּקְוַתְנוּ הוּא עַל-יְדֵי 'בַח-הַצְדִּיקִים' וְכוּ'. (עִיר-שֵׁם עוֹד).

"סִפְּחַת" [ויקרא יג, ב] - הֵינּוּ 'מִכּוֹת', בַּחֲנִינֵת 'מִכּוֹת מִפְּלֹאוֹת' שֶׁנַּעֲשִׂין עַל-יְדֵי 'נְפִילַת הָאֱמוּנָה'. וְהֵם מְכַנִּיטִין 'גְּאֻלָּה' בְּיִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

וְזֶה: "קְשִׁים גָּרִים לְיִשְׂרָאֵל כְּסִפְּחַת" - בַּחֲנִינֵת "סִפְּיָחִים" שֶׁגְּדָלִים מֵאֲלֵיהֶם". הֵינּוּ: שֶׁעַל-יְדֵי ה' גָּרִים' - נוֹטְלִין מִנְהִיגֵי הַדּוֹר, 'גְּאֻלָּה' - שֶׁגְּדָלִים מֵאֲלֵיהֶם, וּמִתְגַּבֵּאִין מֵעֲצָמָן עַל הַדּוֹר בַּחֲנָם, כִּי לֹא נִתֵּן לָהֶם גְּדָלָה מִן-הַשָּׁמַיִם כָּלֵל.

"וְהַסְּגִיר הַפֶּהן אֶת הַנֶּגַע" [ויקרא יג, ד]

ל.

(ח"ב ד, יב)

עַל-יְדֵי בַּחֲנִינֵת 'חֶסֶד', בַּחֲנִינֵת 'פֶּהן' - נִסְגֵּר 'פִּי הַמִּפְּקֵה' לְגַמְרֵי וְנִתְרַפֵּא בְּשִׁלְמוֹת, בְּבַחֲנִינֵת [ויקרא יג, ד]: "וְהַסְּגִיר הַפֶּהן אֶת הַנֶּגַע".

(שֶׁעַל-יְדֵי שֶׁהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹפֵעַ עֲלֵינוּ חֶסֶד, עַל-יְדֵי ה' יִרְאֵה שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַתְּגַלּוֹת-הַרְצוֹן - עַל-יְדֵי-זֶה זֹכִיךְ לְרַפּוּאָה).

"נִגַּע צְרַעַת" [ויקרא יג, ט]

- עֲנִינֵי נִגְעִים' -

לא.

(ח"א כא, ו)

"מִצְרַע, דָּא סְגִירוֹ דְנִהוּרָא עֲלָאָה" (זִהַר תְּזַרִיעַ מִט: עַל הַפְּסוּק "נִגַּע צְרַעַת". ויקרא יג, ט), הֵינּוּ: 'אוֹר-הַפְּנִים'. וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא בְּבַחֲנִינֵת 'מֵת', כִּי "מִצְרַע חָשׁוּב כְּמֵת" (נִדְרִים סד:).

"סִפְּחַת" [ויקרא יג, ב]

כט.

(ח"ב ה, ה)

עַל-יְדֵי שֶׁמַּעֲלִין אֱמוּנָה הַנְּפֹלָה, נַעֲשִׂין גָּרִים. וּמִחֻמַּת שֶׁנַּעֲשִׂין מ'לְקִיטַת נְפִילַת הָאֱמוּנָה, מִזִּיקוֹן לְיִשְׂרָאֵל, בְּבַחֲנִינֵת (קְדוּשִׁין ע:): "קְשִׁים גָּרִים לְיִשְׂרָאֵל כְּסִפְּחַת".

לב.

(ח"ב פג - רפואת הצרעת)

עַל-יְדֵי 'תְּקוּנַת הַבְּרִית', נַעֲשֶׂה 'בְּיַחְזוּרֶיךָ'.
וְאִזּוּ פּוֹשֵׁט 'גּוֹפּוֹ הַמְּצָרַע' שֶׁהוּא
מִ'מְשָׁכָא דְחוּיָא'. וְלוֹבֵשׁ 'בְּגַדֵי-שַׁבָּת', הֵינּוּ
'גּוֹף קְדוֹשׁ' מִ'צִּוְיַת-עֲדוֹן' הַנִּקְרָא 'בְּשָׂר', בְּחִינַת
(בְּרֵאשִׁית ב, כג): "בְּשָׂר מִבְּשָׂרֵי".

וְעַל-שֵׁם הַ'גּוֹף-הַקְּדוֹשׁ', נִקְרָא: 'שַׁבָּת',
בְּבַחֲיַנַת (שְׁמוֹת ד, ז): "וְהֵנָּה שָׁבָה
כַּבְּשָׂרוֹ" - שֶׁנִּקְרָא מִ'צָּרַעְתּוֹ'.

לג.

(סְפַר-הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי נִגְעִים)

[א] הַפּוֹעֵס עַל עֵנִי מְכַבֵּד, נַעֲשֶׂה מִ'צָּרַע'
(כַּעֲס כט).

[ב] עַל-יְדֵי 'לְשׁוֹן-הָרַע' - נִגְעִים בָּאִים
עָלָיו; וּמַגְדִּיל עֲוֹנוֹת עַד לְשָׁמַיִם; וְרֵאזִי
לְסַקְלוֹ בְּאֶבֶן (לְשׁוֹן-הָרַע יט).

[ג] מִי שֶׁלְהוֹט אַחַר 'עֲבוּדַת אֲדָמָה', בָּא
לְיַדֵי 'צָרַעַת' (מִמוֹן ח"ב ב; שְׁכָרוֹת ח"ב א).

[ד] הַמְּחַזֵּיק בְּ'מַחְלָקַת', עוֹבֵר בְּלֵאזִי; וְרֵאזִי
לְהַצְטָרַע (מְרִיבָה צג).

[ה] עַל-יְדֵי 'תְּאֻנֹת-נְאוּף', בָּא 'עֲצִירוֹת';
וְעַל-יְדֵי 'עֲצִירוֹת', בָּא 'צָרַעַת' (נְאוּף ח"ב ד).

[ו] לְ'צָרַעַת', מִזִּיק 'דְּבָרִים מְלוּזִחִים'.
וְרֵפּוּאוֹתָיו: "מֵיִם חַיִּים" (וִיקְרָא יד, ה). וְסִימָן
לְדַבֵּר (אִיּוֹב לו, כז): "יִגְרַע נְטִפֵי מַיִם" - הֵינּוּ:
'צָרַעַת' הַבָּא מֵהַתְּנַבְרוֹת הַדָּם עַל הַמַּיִם,
שֶׁבּוֹ "יִזְקוּ מִטֵּר לְאֲדוֹ" (אִיּוֹב שם - 'יִזְקוּ' לְשׁוֹן
'הִזְקוּ') (רְפּוּאוֹת ח"ב ג).

"וְאִם פְּרוּחַ תִּפְרַח הַצָּרַעַת בְּעוֹר, וְכִסְתָּהּ
הַצָּרַעַת אֶת כָּל עוֹר הַנֶּגַע וְגו'. כָּלּוּ הַפֶּךָ לְבָן
טְהוֹר הוּא" (וִיקְרָא יג, יב-יג)

תְּנִינָן (נִגְעִים פ"ח מ"ב): "בְּהֵרַת פְּגָרִים בְּאָדָם, טָמֵא;
פְּרָחָה בְּכָלוֹ; טְהוֹר". מִי עֲשֶׂה כֵן? מִי צוּה כֵן? מִי
גָזַר כֵן? לֹא יַחֲדוּ שֶׁל עוֹלָם? - תְּקוּהָ תְּמַחֲתֵי
גְזָרָה גְזַרְתֵּי וְכו'. (בְּמִדְבַר-רַבָּה יט, א; תְּנַחֲמוּמָא תְּסַתָּג)

לד.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, הַכְּשֵׁר-פְּלִים ד, נא)

בְּהַ'טְמָאָה' יֵשׁ 'פְּתָחִים', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַז"ל (שַׁבָּת קד): "הֵבֵא לְטָמֵא
פּוֹתְחִין לוֹ", "יֵשׁ לוֹ פְּתָחִים הַרְבֵּה" (תּוֹסְפוֹת
שם) - כִּי "אֵת זֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֶׂה אֱלֻקִּים"
וְכו' (קַהֲלַת ז, יד).

וְעַל-כֵּן (נִגְעִים פ"ח מ"ב): "בְּהֵרַת פְּגָרִים,
טָמֵא; פְּרָחָה בְּכָלוֹ, טְהוֹר".

"בְּהֵרַת פְּגָרִים, טָמֵא" - שֶׁאִזּוּ נִמְשָׁךְ 'רוּחַ-
הַטְּמָאָה' דְּרַף 'פְּתַח-הַטְּמָאָה'.

אַבָּל "פְּרָחָה בְּכָלוֹ, טְהוֹר" - מֵאַחַר
שֶׁנִּתְבַטַּל הַ'פְּתָח', אֵין לוֹ כַּח לְטָמֵא,
כְּמוֹ שֶׁאֵין לוֹ כַּח לְעֵבוֹרִים לְטָמֵא בְּנִגְעִים (שם)
פ"ג מ"א).

כִּי 'דִּינֵי הַטְּמָאָה וְהַטְּהָרָה' הֵם "נִפְלְאוֹת
תְּמִים יְדַעִים" (אִיּוֹב לו, טז), וְאֵין כַּח
בְּנִגְעִים לְטָמֵא כִּי-אִם אֶת יִשְׂרָאֵל דִּיקָא
שֶׁאֲחוּזִים בְּהַקְדָּשָׁה, וְכִשְׁפָּרַחָה בְּהֵן צָרַעַת,
מְטַמְּאִין. אַבָּל הָעֵבוֹרִים שֶׁכָּלָם טָמְאִין, אֵין
מְטַמְּאִין.

וְכֵן "פְּרָחָה בְּכָלוֹ, טְהוֹר" - כִּי עֵקֶר
הַטְּהָרָה וְהַטְּמָאָה נִמְשָׁךְ עַל הָאָדָם,
כְּפִי תְּקוּנָה אוֹ פְּגָם הַפְּתָחִים וְהַצְּנוּרוֹת וְכו'.

לה.

(לקוטי הלכות, שלוח-השן ד, יא)

קרח שאל (ירושלמי סנהדרין פ"י ה"א - על נגעים פ"ח מ"ב): **"בהרת בכגרים, טמא; פרחח בכלו, טהור"**.

כל טעותו, שסבר: שיש גבול. שמי שהוא במדרגה גבה, שוב אין צריך עבודה ותקון ועליה יותר. וכן להפך: שמי שהוא חסיושלום בדיוטא-התחתונה, ונפל לבחינת ה'טמאה' חסיושלום - כבר אבדה תקותו מהשם חסיושלום, ושוב אין לו טהרה.

ובאמת הכל להפך: כי גם מי שהוא במדרגות גבוהות מאד מאד, "גבה מעל גבה" (קהלת ה, ז) - אף-על-פי-כן עדין יש גבוהים עליהם בלי שעור עד אין-סוף וכו'.

וכן להפך: אפלו מי שהוא בדיוטא-התחתונה, בתכלית השפלות והפחיתות, אפלו בהיכליך-דמסאבותא - גם שם אין קץ וגבול לאלקותו יתברך.

וכמו שאין-סוף לאלקותו במעלות עליונות, כי "גבה מעל גבה" וכו' - כמזכר ממש אין-סוף ותכלית לאלקותו יתברך במדרגות התחתונות, כי אין מקום ואין טמאה שלא יוכלו למצא גם שם את השם-יתברך, כי "מלכותו בכל משלה" (תהלים קג, יט).

אדרבא: לפעמים כשאדם בדיוטא-התחתונה מאד מאד, והסטרא-אחרא והטמאה מתפשטין עליו מאד, ורוצין לבלעו לגמרי חסיושלום - אז דיקא הוא יתברך מרחם עליו, ושולח לו טהרה וסיוע מלעלא, כדי שיוכל להחיות את-עצמו

ולשוב אליו יתברך, או על כל פנים לא יאבד לגמרי וכו'.

וזו מרמז במצוה זאת של 'נגעים': ש"בהרת כגרים, טמא; ופרחה בכלו, טהור" - כי דיקא לפעמים בשבא לתכלית הירידה, אז הוא תכלית העליה, ונמשך עליו טהרה ותקון ממקום שנמשך עליו - כי אין חקר לתבונתו יתברך, "ולגדתו אין חקר" (תהלים קמה, ג), ואי-אפשר להשיג דרכיו יתברך.

וקרח פגם וטעה בכל-זה, עד שקצץ בנטיעות - דהינו: שנתן גבול וקץ למצות התורה שהם אחדות פשוט עמו יתברך - על-כן שאל כל אלו הקשיות של הבל.

"ואיש פי ימרט ראשו, קרח הוא טהור הוא. ואם מפאת פניו ימרט ראשו, גבח הוא טהור הוא" (ויקרא יג, מ"מא)

לו.

(חיי-מוהר"ן צ)

"בפורים נודע לי נפלאות". עבודה שלי בפורים ה'יה, לתקן פגם קרח'. ונתגלה לי: שאותיות 'פורים' הם ראשי-תבות: "ואם מפאת פניו ימרט ראשו קרח' הוא" (ויקרא יג, מ"מא), בחינת 'קרח'.

אחר-כך אמר: שלא היה יכול לישן כל אותה הלילה שספר זאת, מחמת שהיה מצטער על שגלה זאת.

ואמר: שנחמתו היתה - כי עדין לא גלה כלל; גם באמת אין פתוב כף בתורה, רק כף פתיב (בפסוק מא): "ואם מפאת

מִלְכָּה לְכַרְךָ אֲצַבְעוּ, וְרֵאתָה שָׁם אֲבֹן־טוֹב,
וְנִתְקַנָּאה בּוֹ מְאֹד וְכוּ', וְשָׁאלָה לְהַמְכִּישָׁה:
”אִם יוּכַל לַעֲשׂוֹת בְּשׁוּף לְאָדָם שְׂיִהְיֶה
מְצַרֵּעַ”. אָמַר: הֵן. וְכוּ'.

וְהַשְׁלִיכָה ה'פְּשׁוּף' אֶל ה'מִים', וְנַעֲשֶׂה
ה'בֶּן־מֶלֶךְ' מְצַרֵּעַ מְאֹד, וְהָיָה
לּוֹ עַל חֲטָמוֹ אֲצַרְעַת, וְעַל פָּנָיו וְעַל שְׂאֵר גּוּפוֹ
וְכוּ'.

וּבְקִשׁוֹ הַצַּדִּיק וְכוּ'. וְהוֹדִיעַ לְהַמְלִיךָ:
”שֶׁהוּא 'פְּשׁוּף' וְכוּ', וְאֵין תִּקְנָה
לְה'בֶּן־מֶלֶךְ, כִּי־אִם שְׂיִשְׁלִיכוֹ הַמְכַּשֵּׁף
שֶׁעָשָׂה הַפְּשׁוּף, לְמִים” וְכוּ'.

וְנִתְיַרְאָה ה'בֵּת־מֶלֶךְ, וְרֵצְתָה אֶל הַמִּים
לְהוֹצִיא הַפְּשׁוּף מִן הַמִּים וְכוּ',
וְנִפְלָה אֶל הַמִּים, וְנַעֲשֶׂה רַעַשׁ גָּדוֹל וְכוּ'.

וּבֵא הַצַּדִּיק וְאָמַר: ”שֶׁה'בֶּן־מֶלֶךְ' יִתְרַפֵּא”.
וְנִתְרַפֵּא, וְנִתְיַבֵּשׁ ה'אֲצַרְעַת, וְנִפְל
וְנִקְלַף כָּל הָעוֹר מִמֶּנּוּ, וְנַעֲשֶׂה מ'אֲבָנִים־
טוֹבוֹת' כָּלוּ, וְהָיָה לוֹ כָּל הַסְּגָלוֹת שֶׁל כָּל
ה'אֲבָנִים־טוֹבוֹת'.

עֲנִינֵי 'לְשׁוֹן־הָרֵעַ', נִמְצְאִים בְּפְרֻשַׁת 'טְהָרָה'

פָּנָיו יִמְרַט רֵאשׁוֹ גְּבַח הוּא”, רַק מִקֵּדָם כְּתוּב
(בְּפִסְוֹק מ): ”וְאִישׁ כִּי יִמְרַט רֵאשׁוֹ קֶרַח הוּא”.
וְהַדְּבָרִים סְתוּמִים וְנִעְלָמִים מְאֹד. (עֵינן לְקוּטִי־
הַלְכוֹת 'עֶרְלָה' ה, יט - מוּבָא לְעִיל בְּתַחֲלַת הַפְּרָשָׁה).

”בְּדָד יֵשֵׁב” (וַיִּקְרָא יג, מו)

לז.

(ח"א יד, ט)

ה'מְצַרֵּעַ' - זֶה ”נִרְגָן מִפְּרִיד אֶלּוֹף” (מְשַׁלִּי
טז, כח), וּמִפְּרִיד בֵּין אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ,
וְעַל־יְדֵי־זֶה: ”בְּדָד יֵשֵׁב” (וַיִּקְרָא יג, מו - עֶרְכִּין טז.
”נִגְעִים בָּאִין עַל לְשׁוֹן־הָרֵעַ”).

לח.

(חיי־מוֹהַר”ן קטו)

כְּשִׁיצָא מ'זֵלֵא טִיפָּא לֵיע' בְּעַת שְׂכֵבָר בָּאוּ
לְהַבִּיאוֹ לְבְרִסְלָב, אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל:
”עַד עַכְשָׁיו הָיָה 'בְּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לְמַחֲנֶה
מוֹשְׁבֵי' (וַיִּקְרָא יג, מו), עַכְשָׁיו מִתְחִיל וְכוּ'”.

וְאֵינִי יוֹדֵעַ הַלְשׁוֹן שֶׁאָמַר יוֹתֵר, אִךְ הָעֲנִין
הוּא: ”שֶׁעַכְשָׁיו מִתְחִיל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
לְהִיטִיב” וְכוּ'.

לט.

(סְפוּרֵי־מַעֲשֵׂי־יִשְׂרָאֵל, מַעֲשֵׂה ה, 'מִבֶּן־מֶלֶךְ שְׂיִהְיֶה מֵאֲבָנִים־
טוֹבוֹת' - נִתְרַפֵּא ה'אֲצַרְעַת, וְנַעֲשֶׂה כָּלוּ מ'אֲבָנִים־טוֹבוֹת')
פַּעַם־אַחַת הָיָה ה'בֶּן־מֶלֶךְ' מִחֲתָנָה עֲצִים,
וְנִקְוָה בְּאֲצַבְעוֹ, וְרֵצְתָה ה'בֵּת־

לקוטי תפלות

פרשת תזריע

מפתח התפלות

[א-ב] "זאת תורת הילדת" - ענין 'מקשה לילד' (ח"א ל; ח"ב ב).

[ג] "זאת תורת הילדת" - ענין 'קשוי הולדת המחין' מתעלומתם (ח"א כא).

[ד] "זאת תורת הילדת" - ענין 'קשוי הולדת הנפש' (ח"א סז).

[ה] "זאת תורת הילדת" - ענין 'מקשה לילד' בעבודת השם (ח"ב ד).

[ו] "נגע צרעת כי תהיה באדם" - ענין 'מצורע' - שנזפה להנצל מ'צרעת', ולהתלבש בגוף קדוש מ'גן-עדן' (ח"ב מב).

אביה ואמה, וכל המצטערים בצרתה.
ראה עניים ועמלים, והפיטה במכאובם.

יעזרו רחמיך העצומים, רחמיך
הגנוזים, על עניה זאת היושבת

על המשבר בלב נשבר ונדכא, ופתח לה
שערי הרחמים והחסד והחמלה
והחנינה, פתח לה 'שער ההולדה'.

וברחמיך הרבים, תחתך את ה'מ"ם
סתומה', שהיא פנגד 'מ"ם
יום של יצירת הולד', ששם מלבש הולד.

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א ל ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)

- ענין 'מקשה לילד' -

ותמלא רחמים על כל היושבות על
המשבר, ותצילם מכל צער
ונזק (ובפרט לפלוגית בת פלוגית וכו').

רבוננו של עולם, מלא רחמים רבים
תמיד, אפה ידעת את צערה
ומכאובה, אפה ידעת את לבבה ולבב

❁ [ב] לקוטי-תפלות ח"ב ב ❁

(על-פי לקוטי-מוזיקר"ן ח"ב 'ימי חנכה')

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)

- ענין 'מקשה לילד' -

וּתְחוּם וּתְחַמַּל בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עַל כָּל
הַיּוֹשְׁבוֹת עַל הַמִּשְׁבֵּר מֵעַמֶּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַצִּילֵם מִכָּל צַעַר וְנֹזֶק,
וְתַרְחֵם עַל צַעְרָם הַקָּשָׁה וְהַכְּבֵד, פֶּאֶשֶׁר
נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל.

וּתְחוּם עֲלֵיהֶם, וְתַעְזָרֵם וְתוֹשִׁיעֵם,
בְּחַמְלַתְךָ הַנּוֹרָאָה וּבְחַסְדֶיךָ
הַרְבִּים, שְׂיִזְכּוּ כָּלֵם לְהוֹלִיד בְּנִקְל, בְּלִי
שׁוּם 'קִשׁוּי הוֹלְדָה' כָּלֵל.

מִלֵּא רַחֲמִים, חֲמַל עֲלֵיהֶם, כִּי אַתָּה
יּוֹדֵעַ צַעְרָם וּמְכַאֲבֵם הַקָּשָׁה,
חֲמַל עֲלֵיהֶם לְמַעַנְךָ, וְהַצִּילֵם מִכָּל צַעַר
וְנֹזֶק, וּמִכָּל מִינֵי עֵינַן רָעָה, וּמִכָּל מִינֵי
קְלָפוֹת וְסִטְרִין אַחֲרֵינֵן הַמַּעֲכָבִים אֶת
הַהוֹלְדָה, וְחַפְצִים חֲסִי-וְשָׁלוֹם מֵהַ
שְׁחַפְצִים.

אֲנִי יְהוָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, תַּצִּילֵם
וְתִשְׁמְרֵם מִכָּל רָע, וְיִזְכּוּ כָּלֵם
לְהוֹלִיד בְּמַהֲרָה בְּנִקְל, בְּלִי שׁוּם 'קִשׁוּי
הוֹלְדָה' כָּלֵל, וְתוֹצִיא הוֹלֵד לְשָׁלוֹם בְּלִי
פָּגַע.

וְיִזְכּוּ כָּל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל לְגִדּוֹל בְּנֵיהֶם
וּבְנֹתֵיהֶם לְאֶרֶץ יָמִים וְשָׁנִים
לְעַבּוֹדְתְךָ וּלְיִרְאָתְךָ, וְלֹא תִפִּיל אִשָּׁה פְּרִי
בְטִנָּה, וְיִתְרַבּוּ עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל "כְּחוֹל הַיָּם
אֲשֶׁר לֹא יִמָּד וְלֹא יִסָּפֵר מֵרַב".

וּבְחַסְדֶיךָ הַגָּדוֹל תַּחֲתֶךָ אֶת הַמַּ"ם
סְתוּמָה' הַזֹּאת, וְתַעֲשֶׂה מִמָּנָה שְׁתִּי
דְלָתִי"ם.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִפְתַּח בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחַסְדֶיךָ
הָאֲמִתִּים, דְלָתִי בְטִנָּה
שֶׁל הָעֲנִיָּה הַזֹּאת הַיּוֹשֶׁבֶת עַל הַמִּשְׁבֵּר.

וְתִתֶּיךָ בְּעִזָּרָה, שֶׁתִּלַּד מִיַּד בְּנִקְל, בְּלִי
'קִשׁוּי-הוֹלְדָה עוֹד כָּלֵל, וְתֹאמַר
לְמַלְאָךְ "הֲרַף יְדֶיךָ", הָאוֹמֵר לְעוֹלָמוֹ דִּי
אָמַר לְצַרְתָּהּ דִּי.

רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהַטִּיב, חוּס וְחַמַּל
וְרַחֵם, כְּחַסְדֶיךָ הַגָּדוֹל עֲשֵׂה עִמָּה,
פְּתַח לָהּ דְלָתִי הַהוֹלְדָה', חֵישׁ קַל
מְהֵרָה, בְּלִי שׁוּם אַחֲוֹר וְעַכּוֹב עוֹד כָּלֵל,
כִּי כָּבֵד סְבָלָה מְרִירוֹת צַעַר וּמְכַאֲוֵב
הַרְבֵּה, עַד אֲשֶׁר "כָּשַׁל כַּח הַסְּבָל".

גּוֹמֵל חַסְדִים טוֹבִים, עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד
חֲנֻם, וְאַל תִּאֲחַר לְדַתָּה עוֹד כָּלֵל,
עֲזֹר וְהַצֵּל וְהוֹשִׁיעָה בְּחַסְדֶיךָ, שִׁיפְתַּח לָהּ
'צִירֵי וְדְלָתִי בְטִנָּה', בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים
תִּכְף וּמִיַּד, וְתִלַּד מִיַּד בְּקַל, בְּלִי שׁוּם צַעַר
וּמְכַאֲוֵב עוֹד כָּלֵל, כִּי אִם בְּרַחֲמִים
וּבְחַמְלָה, בְּחַסְדֶיךָ גְּדוֹל.

וְתוֹצִיא הוֹלֵד לְשָׁלוֹם לְאוֹיֵר הָעוֹלָם,
לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם וּלְאֶרֶץ
יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים, אָמֵן. (וְיִרְבּוּ בְצַדִּיקָה
מֵאֲד).

"מזמור לתודה, הריעו ליהוה כל הארץ: עבדו את יהוה בשמחה, באו לפניו ברננה: דעו כי יהוה הוא אלהים, הוא עשנו ולו אנחנו, עמו וצאן מרעיתו: באו שעריו בתודה, חצרותיו בתהלה: הודו לו ברכו שמו, כי טוב יהוה לעולם חסדו, ועד דור ודור אמונתו".

(ותפלה זאת טוב לומר ל'מקשה-לילד', ויאמרו אז "מזמור לתודה" כמה וכמה פעמים, כי אמירת "מזמור לתודה" הוא סגלה גדולה ל'מקשה-לילד', שתזכה להוליד בנקל, אמן).

⊗ [ג] לקוטי-תפלות ח"א כא ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א עתיקא טמיר וסתים)

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)

- ענין קשוי הולדת המוחין מתעלומתם, ולצעק כמו 'צעקת הילדת' -

"קולי אל יהוה אזעק, קולי אל יהוה אתחנן. קולי אל יהוה ואצעקה, קולי אל יהוה והאזין אלי, מבטן שאול שועתי, שמעת קולי. ותבא שועתי אליך אל היכל קדשך, קולי שמעת, אל תעלם אזנה, לרוחתי ולשועתי. שמע יהוה קולי אקרא, וחנני וענני". שועתנו קבל, ושמע צעקתנו, יודע תעלומות.

רבנו של עולם, שומע קול שועת עמו ישראל ברחמים. חוס וחננו ורחם עלינו, והיה בעזרנו, והכן לבבנו שנזעק ונצעק אליך באמת, עד שתעננו, נשוע ותאמר הנני.

ויהיה 'קול צעקתנו', הולך וחזק מאד, ולא נתן דמי לך, עד שתחננו, ותאזין קולנו, ותקשיב שועתנו, ותרחם עלינו ברחמך, ונזכה לגלות ולהאיר ולהוליד המוחין הקדושים, הנעלמים עכשיו מאתנו בעונותינו, בהעלם גדול, ובהסתרה גדולה.

עד אשר בעונותינו, אין לנו עתה שום דעת להפיר אותך, ולעבד אותך באמת, ואין אנו זוכים לחדש דבר בתורה הקדושה, באמת-לאמתו.

קומה בעזרתנו והושיענו, ותן בלבנו לצעק אליך תמיד, עד שתרחם עלינו ותשיב פניך אלינו ותקרבנו. אם אמנם ידעתי, כי לפי גדל התרחקותי ממך באלפים ורכבות הרחקות, אין כח בקול צעקתי לעורר ולהוליד תעלומות המוחין'.

ואפלו אם היה לי כח לצעק ולזעק כל הקולות של כל ברואי עולם, לא יספיקו לי, אפלו מה שאני צריך לצעק על התרחקות אחד של יום אחד. ואין שום קול בעולם שיש לו כח להועיל לי לפי גדל התרחקותי ממך "גם כי אזעק ואשוע שתם תפלתי". מפל-שפן וכל-שפן, שעדין לא התחלתי לזעק אפלו לפי כחי.

אבל כבר הודעתנו: שאתה מלא רחמים בכל עת ובכל רגע עלינו, וברחמך הרבים אתה שומע ומאזין כל הקולות שבעולם מעמקי עמקים. כמו

שְׁפָתוֹב: "מִבְּטֶן שְׂאוֹל שׁוֹעֲתִי, שְׁמַעְתָּ קוֹלִי".

עַל-כֵּן תִּמְכָּתִי יִתְדוּתִי, בְּטוֹבוֹתֶיךָ וַחֲנִינוֹתֶיךָ הַגְּדוֹלִים, כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אָנִי בּוֹטֵחַ, וְעַל חֶסֶדְךָ אָנִי נֹשֵׁעַן, וְלִסְלִיחוֹתֶיךָ אָנִי מְקוֹה, וְלִישׁוּעָתְךָ אָנִי מִצְפֶּה.

וּבֵאתִי לְפָרֵשׁ כִּפִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, עֲזָרְנִי וַחֲנִנִי וְעוֹרֵר אֶת לִבִּי בְּאַמֶּת, שְׁאַזְכֶּה לְהַרְגִישׁ כְּאֲבִי הַעֲצוּם בְּאַמֶּת, כְּאֲב נִפְשֵׁי וְרוּחֵי וְנִשְׁמָתִי, וְאַזְכֶּה לְרֵאוֹת וּלְהַבִּין עֲצָם הַתְּרַחֲקוֹתֵי מִמֶּךָ.

וּתְזַכְּנִי לְצַעַק אֵלֶיךָ תָּמִיד בְּכָל כַּחֲוִי. וְאַתָּה תִּמְלֵא רַחֲמִים עָלַי, וְתִאֲזִין קוֹלִי הַפְּגוּם, וְתִקְשִׁיב שׁוֹעֲתִי הַמְּקַלְקֵלֶת. וְתִרְחַם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ, וְתַעֲזָרְנִי לְתַקֵּן אֶת קוֹלִי, וְתַעֲלֵנִי מִקּוֹל פְּגוּם, לְקוֹל טוֹב.

וּתְזַכְּנִי לְצַעַק, בֵּין בְּתוֹרָה בֵּין בְּתַפְלָה, עַד שְׁאַזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְעוֹרֵר וּלְהוֹלִיד בְּקוֹלִי אֶת תַּעֲלוּמוֹת הַמַּחֲזִין שְׁנַתְעַלְמוּ מִמֶּנּוּ בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ. וּמֵרֵב עוֹנֵנוּ הַחֲלָשָׁנוּ כְּבִיכּוֹל כַּח שֶׁל מַעֲלָה, עַד אֲשֶׁר כְּבִיכּוֹל תֵּשׁ כַּח הַשְּׂכִינָה לְהוֹלִיד הַמַּחֲזִין, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "צוּר יִלְדֶךָ תִּשִׁי". "כִּי בָאוּ בָנִים עַד מִשְׁפָּר, וְכַח אֵין לְלֶדָה".

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנְנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂכִינְתְּךָ, וְעֲזָרְנוּ לְצַעַק אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת בְּתוֹרָה וּתַפְלָה,

וְיַעֲלֶה וַיִּבֵּא וַיִּגִּיעַ קוֹלְנוּ אֵלֶיךָ, וְתִקְבַּל קוֹל צַעֲקָתְנוּ בְּמִקּוֹם צַעֲקַת הַשְּׂכִינָה, עַד שְׁנִזְכֶּה לְעוֹרֵר וּלְהוֹלִיד תַּעֲלוּמוֹת הַמַּחֲזִין הַקְּדוּשִׁים שְׁלָנוּ שְׁנַתְעַלְמוּ מֵאַתָּנוּ.

כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת, וּלְפָנֶיךָ נִגְלוּ תַּעֲלוּמוֹת הַמַּחֲזִין שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ, לְהִיכֵן נִתְעַלְמוּ וְנִסְתָּרוּ מֵאַתָּנוּ.

עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, לָנוּ וּלְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׁנִזְכֶּה כָּל אֶחָד לְעוֹרֵר עַל-יְדֵי קוֹל צַעֲקָתְנוּ, אֶת הַמַּחֲזִין הַקְּדוּשִׁים שְׁנַתְעַלְמוּ מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִקּוֹם שְׁנַתְעַלְמוּ.

עַד שְׁכַל אֶחָד יִזְכֶּה בְּכָל-פַּעַם, לְהוֹלִיד וּלְגַלוֹת וּלְהַשִּׁיג מַחֲזִין חֲדָשִׁים, הַשְּׂיָכִים אֵלָיו כִּפִּי שָׂרֵשׁ נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ. וְנִזְכֶּה לְהַפִּיר אוֹתְךָ בְּאַמֶּת, וְלִדְעַת אוֹתְךָ בְּכָל פַּעַם בְּהִבְנָה יְתִירָה, וְנִזְכֶּה לְגַלוֹת אֱלֻקוֹתְךָ בְּעוֹלָם. (וַיֹּאמֶר "מִזְמוֹר לְדָוִד הָבּוּ לִי בָנֵי אֵלִים" וְכוּ', עַד גְּמִירָא).

☪ [ד] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א סז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סז, 'ויבן ה' אלקים את הצלע')

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)

- ענין 'קשוי הולדת הנפש' -

וּבְבִין תְּרַחֵם עָלֵינוּ אָדוֹן מְלֵא רַחֲמִים, וְתַעֲזֹר וְתוֹשִׁיעַ לָנוּ עַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל, שְׁנִזְכֶּה כְּלָנוּ, לְהוֹלִיד וּלְגַדֵּל אֶת הַנְּפָשׁוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, הַנִּמְשָׁכוֹת לָנוּ בְּכָל עַת עַל-יְדֵי הַכְּבוֹד-דְּקָדְשָׁה.

שְׁנוּזָכָה לְהוֹלִיד הַנְּפֹשׁוֹת בְּנֶקֶל, בְּלִי
'קִשׁוּי הוֹלְדָה' כָּלֵל. וְנִזְכָּה
לְגַדְלָם בְּנַחַת וּבְשָׁלוֹם, בְּלִי שׁוֹם 'צַעַר
גְּדוֹל בָּנִים' כָּלֵל.

וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים יִרְאֶה
וְאֶהְבֶּה, וְנִזְכָּה לִירְאֶה
וְלֶאֱהָבָה אֶת שְׁמֶךָ בְּאַמֶּת. וְעַל-יְדֵי-זֶה
תִּמְשִׁיךְ עָלֵינוּ 'כַּח הַיָּדִים' הָעֲלִיוֹנִים
הַקְּדוּשִׁים, "יַד הַחֲזָקָה" וְ"יַד הַגְּדוֹלָה".

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהוֹלִיד וּלְגַדֵּל אֶת
הַנְּפֹשׁ, בְּנַחַת וּשְׁלוֹה, בְּלִי
שׁוֹם 'קִשׁוּי הוֹלְדָה', וּבְלִי שׁוֹם 'צַעַר
גְּדוֹל בָּנִים' כָּלֵל.

וְתַעֲזֹר לָנוּ, שְׂיִבֹאוּ לָנוּ נְפֹשׁוֹת רַבּוֹת
חֲדָשׁוֹת דְּקִדְשָׁה, עַל-יְדֵי
הַ'כְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה'. וְנִזְכָּה לִירְאֶה וְאֶהְבֶּה
בְּשָׁלְמוֹת. וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהוֹלִיד
וּלְגַדֵּל אֶת הַנְּפֹשׁ, בְּלִי שׁוֹם 'קִשׁוּי
הוֹלְדָה', וּבְלִי שׁוֹם 'צַעַר גְּדוֹל בָּנִים'
כָּלֵל.

☪ [ה] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד זאת הערבים צויתי לכלפלך)

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)

- ענין 'מקשה לילד' בעבודת-השם -

אָנָּה יְהוָה, עֲזָרְנִי לְהִתְחִיל לַתֵּן צְדָקָה
הַרְבֵּה בְּאַמֶּת כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב.
וּבְזָכוֹת מִצּוֹת צְדָקָה תַעֲזָרְנִי וְתַפְתַּח לִי
וְתִרְחִיב לִי, כָּל הַפְּתָחִים וְהַשְּׁעָרִים
דְּקִדְשָׁה.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לְבָבִי, רַבּוֹנוּ שֶׁל
עוֹלָם, כַּמָּה קָשָׁה לִי לְהִתְחִיל שׁוֹם
הִתְחַלֶּה בְּעִבּוּדַת יְהוָה בְּאַמֶּת, וְכָל עֲנִיָּן
עִבּוּדָה וְעִבּוּדָה שְׂאֵנִי רוֹצֵה לְהִתְחִיל,
קָשָׁה וְכָבֵד עָלַי מְאֹד מְאֹד, עַד אֲשֶׁר
"כָּשָׁל כַּח הַסָּבֵל".

וְכַמָּה וְכַמָּה 'חֲבֵלֵי לְדָה', וְכַמָּה וְכַמָּה
'גְּנִיחוֹת', וְ'צַעֲקוֹת', וְ'שׁוֹעוֹת',
וְ'זַעֲקוֹת', וְ'צוֹחוֹת', בְּכַמָּה מִיָּנִי קוֹלוֹת
שֶׁל 'אֵח וְאָבוֹי', וְכַמָּה וְכַמָּה 'אֲנַחוֹת'
מִצַּמְקֵי-דְלָבָא, וְכַמָּה וְכַמָּה 'כְּפִילוֹת'
וְהַטִּיוֹת' אָנוּ צְרִיכִין - קָדָם שְׂאֵנוּ זוֹכִין
לְהִתְחִיל 'אַיִזָּה הִתְחַלָּה' בְּ'אַיִזָּה עִבּוּדָה'.

וּמִגְדָּל הַכְּבֹדוֹת הַעֲצוּם, עֲדִין לֹא
הִתְחַלַּתִּי לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת, "כְּמוֹ
הָרָה תִּקְרִיב לְלֶדֶת, תִּחִיל תִּזְעַק בְּחֲבֻלֶיהָ,
כֵּן הֵינּוּ מִפְּנֵיךָ יְהוָה. הָרִינוּ חֲלָנוּ כְּמוֹ
יִלְדָנוּ רוּחַ".

וּכְבָּר עָבְרוּ עָלַי יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה,
מִשְׁנוֹתֵי הַקְּצוּבִים בְּמִסְפַּר תַּחַת
יָדְךָ, וְעֲדִין לֹא הִתְחַלַּתִּי הִתְחַלָּה גְּמוּרָה
בְּעִבּוּדְתְךָ בְּאַמֶּת, "עָבַר קָצִיר כָּלָה קִיץ"
וְאֲנִי לֹא נוֹשְׁעָתִי.

אֲבָל עֲדִין אָנִי מְקוּהָ וּמִצְפָּה וּמִחֻכָּה
וּמִיַּחַל, בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה,
לִישׁוּעָתְךָ הָאֱמֶתִית, כִּי כָל עוֹד נִשְׁמָתִי בִּי,
אָנִי מְקוּהָ לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת.

עַל-בֵּן אֲזַעֵק וְאֲשׁוּעַ, חֲמַל עַל עֲנִי
כְּמוֹנִי, דָּל וְחָלוּשׁ, כּוֹאֵב וְגוֹעַ.
"כִּי לְדָה אֶפְעָה", "הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ",
"כִּי קָצַר הַמִּצָּע מִהַשְׁתַּרְע". רַבּוֹנוּ שֶׁל

❁ [ו] לקוטי-תפלות ח"ב מב ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פג, 'על-ידי תקוין-הברית')

"נגע צרעת פי תהיה באדם" (ויקרא יג, ט) -

- ענין 'מצורע' -

שנצפה להנצל מ'צרעת',

ולהתלבש ב'גוף קדוש' מ'גן-עדן'

ובכן תעזרני ברחמיך הרבים, שאזכה להפשיט גופי המצורע שהוא מ'משכא דחויא', וללבש בגדי שבת, דהינו גוף קדוש מ'גן-עדן'.

רבנו של עולם, יודע תעלומות, אתה לבד יודע מהיכן נמשך גופי המגשם, "הן בעון חוללתי, ובחטא יחמתני אמי. פי אבי ואמי עזבוני, ויהוה יאספני".

ומלבד מה שגופי עכור ומגשם מתחלת ההולדה, נוסף לזה הוספתי זוהמא ועכירות על עכירות על-ידי מעשי הרעים והפגומים מאד.

ומעצם גשמיות ועכירת ה'גוף המצורע' הזה, איני יכול לנקות עצמי מפסילות דעתי ועכירת מעשי הרעים.

עד אשר אני הולך בעולם-הזה, נע-ונד, מבלבל ומטרף, ואני מחפש ומבקש אנה ואנה, למצא 'פתח הצלה', לברח מזוהמת טנוף גופי, ומתאותיו הרעים, ועדין לא נושעתתי.

ואיני יודע איך להציל את עצמי ממני בעצמי, עד אשר קשה וכבד עלי אפלו להתפלל ולהתחנן על-זה.

עולם, אמץ וחזק רפיון ידי, חזק ידיך רפות, וברכים כושלות תאמץ.

זבני ברחמיך הרבים, שאתחיל מעתה באמת 'התחלה גמורה', שאתחיל מעתה לכנס בעבודתך מיום אל יום, ולהוסיף בכל יום ויום, קדשה וטהרה, וחכמה ובינה ודעת אמתי. וכל יום ויום יאיר ביותר ב'תוספות אור', קדשה מרבה מיום שלפניו.

ותעזרני, להתחיל לתן צדקה הרבה בכל עת, לעניים הגונים, פי 'התחלת הצדקה' קשה וכבדה עלי מאד ביותר, ואין אני יודע איך לזכות לצדקה פראוי, לגדל רבוי המניעות בלי שעור שיש לי על זה, פי רחק ממני צדקה.

רחם עלי, ופתח לי כל הפתחים והשערים של הקדשה, ועזרני לכנס בהם באמת, חיש קל מהרה.

"פתחו לי שערי צדק, אבוא בם אודה יי. זה השער ליהוה, צדיקים יבואו בו. פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים". פתח לנו שער בעת נעילת שער, בזכות הצדיקים האמתיים אשר אין שום שער סגור בפניהם לעולם.

"שאו שערים ראשיכם, והנשאו פתחי עולם, ויבא מלך הכבוד. מי זה מלך הכבוד, יהוה עזוז וגבור, יהוה גבור מלחמה. שאו שערים ראשיכם, ושאו פתחי עולם, ויבא מלך הכבוד. מי הוא זה מלך הכבוד, יהוה צבאות, הוא מלך הכבוד סלה".

אָבִי שְׁבַשְׁמִים, רַחֵם עָלַי, לְמַדְנִי אֵיךְ
לְסִדֵּר תְּחִנּוֹתַי הַמְרָה לְפָנֶיךָ עֲתָה,
אֵיךְ לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּים עָלַי עֲתָה.

בְּאִפֵּן שְׁאֲזָכָה עַל-כָּל-פָּנִים מֵעֲתָה,
לְעֹזֵב דְּרָכֵי הָרַע וּמַחֲשֻׁבוֹתַי
הַמְּגִנּוֹת וְהַמְּלַבְּלוֹת, וְאֶפְשִׁיט אֶת עֲצָמֵי
מֵעֲתָה מִ'גּוֹפֵי הַמְּצוֹרֵעַ', הַמְּגַשֵּׁם וְהַעֲכוּר
כָּל-כָּף.

וְאֶת-חֵיל לְטַהֵר וּלְקַדֵּשׁ אֶת-עֲצָמֵי בְּכָל
מִינֵי קִדְשׁוֹת וְטַהֲרוֹת, עַד
שְׁאֲזָכָה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּ'גוֹף קָדוֹשׁ מִגֵּן-עֵדֶן.

מְרִיָּה דְעֲלָמָא כְּלָא, רוּפָא חָנָם, רְפָאֲנִי
נָא בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רְפוּאת הַנְּפֶשׁ
וּרְפוּאת הַגּוֹף, "רְפָאֲנִי יְהוָה וְאַרְפָּא,
הוֹשִׁיעֵנִי וְאוֹשַׁעָה כִּי תִהְלֹתִי אִתָּה".

רְפָאֲנִי וְאַסְפְּנִי מִצָּרְעָתִי, וּמִהָר
לְהַפְּשִׁיט מֵעָלַי 'גּוֹפֵי הַמְּצוֹרֵעַ',
וְהַלְבֵּשׁ אוֹתִי בַּחֲסָדֶיךָ 'גּוֹף קָדוֹשׁ' מִגֵּן-
עֵדֶן.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְרוּמַם מְזִלִי, וְאֲזָכָה
לְעֶשֶׂר, וּבְבִרְכוּתֶיךָ
תְּבָרְכֵנִי, וְתִשְׁפִּיעַ לִי עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל
בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה, וְיִתְחַזַּק יִצְרֵי הַטּוֹב,
וְתִסִּיר "לֵב אֶבֶן" מִבְּשָׂרִי, וְתִתֵּן לִי "לֵב
בָּשָׂר", וְיִתְבַטֵּל הָעֲצָבוֹת וְהַלִּיצָנוֹת
הַבָּאִים מִמְרָה-שְׁחוֹרָה, וְיִתְבַטֵּל מֵאִתָּנוּ
הָעֲנִיּוֹת וְהַדְּחֻקוֹת.

לקוטי-תפלות על עניני 'ברית מילה' -
נמצאים בפרשת לך-לך

פְּרִשְׁת הַחֹדֶשׁ

כִּי זֶה יְדוּעַ: שְׁכַשְׁיִשְׂרָאֵל הֵם חֲסִיּוֹשָׁלוֹם בְּמִדְרָגָה פְּחוּתָה - זֶה בְּחִינַת 'פְּגָם-הַלְּבָנָה', 'קְטְרוּגֵי-הַיָּרַח', שְׁמֶשֶׁם בָּאִים כָּל הַפְּגָמִים וְהַחֲטָאִים חֲסִיּוֹשָׁלוֹם.

וְעַל-כֵּן כְּשֵׁאִישׁ יִשְׂרָאֵל מִתְעוֹרֵר וּמוֹצֵא בְּעַצְמוֹ 'נִקְדַּה-טוֹבָה', וְעַל-יְדֵי-זֶה חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה - זֶה בְּחִינַת 'מְלוּי הַלְּבָנָה מִפְּגִימָתָהּ', בְּחִינַת 'קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ'.

כִּי עֵקֶר 'קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ', הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינָה הַנִּלְכָּד. כִּי בְּתַחֲלַת הַחֹדֶשׁ בְּעֵת שְׁרוּאֵינָא אֶת הַלְּבָנָה לְקִדְשׁ אוֹתָהּ בְּבֵית-דִּין, אָזִי הִיא קִטְנָה וְדַקָּה מְאֹד מְאֹד, וְאָזִי הִיא רַק בְּבְחִינַת 'נִקְדַּה', הֵינּוּ בְּחִינַת 'נִקְדַּה-טוֹבָה', הַנִּלְכָּד.

הֵינּוּ: כְּשֶׁהַלְּבָנָה הִיא בְּתַכְלִית הַמַּעוֹט בְּסוּף הַחֹדֶשׁ - אָזִי צְרִיכִין כָּל יִשְׂרָאֵל לְחַפְּשָׁה וּלְבַקֵּשָׁה, עַד שְׁמוֹצְאֵין 'עֵדֵי רְאִיָּה', אֵיזָה 'נִקְדַּה קִטְנָה' מִהַלְּבָנָה'.

וְאָזִי מְקִדְשִׁין אֶת הַחֹדֶשׁ בְּבֵית-דִּין, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תְּקוּן וּמְלוּי הַלְּבָנָה' - כִּי עַל-יְדֵי בְּחִינַת הַנִּקְדַּה לְבַד, בְּחִינַת 'נִקְדַּה-טוֹבָה' שְׂזוֹכִין לְמִצְאָה בְּתַכְלִית הַמַּעוֹט - עַל-יְדֵי-זֶה נִתְתַקְנִין וְנִבְנָסִין בְּאִמָּת לְכַף-זִכּוּת, שְׁזָהוּ בְּחִינַת 'תְּקוּן וּמְלוּי הַלְּבָנָה מִפְּגִימָתָהּ' וְכוּ', כַּנִּלְכָּד.

וְעַל-כֵּן אוֹמְרִים הַבֵּית-דִּין וְכָל יִשְׂרָאֵל: "מְקִדְשׁ מְקִדְשׁ" (ראש־הַשָּׁנָה פ"ב מ"ז; כ"ד), כִּי עַל-יְדֵי הַנִּקְדַּה לְבַד נִתְקַדְּשִׁין וְכוּ' כַּנִּלְכָּד, עַל-יְדֵי שְׂדָנִים לְכַף-זִכּוּת.

"הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֳדָשִׁים" (שְׁמוֹת י"ב, ב)
עֲנִינִי 'קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ' - וְ'פְּרִשְׁת הַחֹדֶשׁ'

הִרְאָהוּ לְבַנָּה בְּחִדוּשָׁהּ, וְאָמַר לוֹ: כְּשֶׁהִיָּרַח מִתְחַדֵּשׁ, יִהְיֶה לָךְ רֵאשׁ-חֳדָשׁ. (מְכִילֵתָא: רש"י)

א.

(סְפָרֵת-הַמִּדּוֹת, עֲנִינִי 'קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ')

[א] כָּל הַפְּבוּד' שֶׁל כָּל הַמְּלָכִיּוֹת, נִכְלָלִים בְּ'אַרְבַּע מְלָכִיּוֹת'. וְעַל-יְדֵי "מַעֲשֵׂה מְנוּרָה" (שְׁמוֹת כ"ה, ל"א-מ; ל"ז, י"ז-כ"ד; בְּמִדְבָר ח, א"ד), וְ"קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ" (שְׁמוֹת י"ב, ב), וְ"קְטָרֶת" (שְׁמוֹת ל, ז"ח; ל"ד-ל"ח), וְ"שְׂמִירָה מִן מְאֻכְלִים טְמֵאִים" (וַיִּקְרָא י"א) - כָּל הַ'אַרְבַּע מְלָכִיּוֹת', מְחַזְרִים אֶת הַפְּבוּד שֶׁבְּתוֹכָם לְהִשָּׁם-יִתְבָּרַךְ (פְּבוּד ח"ב ב).

[הרב מטשענהרין ז"ל צִין לְשְׁמוֹת-רַבָּה טו, כח: "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם" (שְׁמוֹת י"ב, ב) - זֶה אֶחָד מֵאַרְבָּעָה דְבָרִים שֶׁהִרְאָה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמַשָּׂה בְּאַצְפָּעוֹ, לְפִי שֶׁהָיָה מִתְקַשֵּׂה בְּהֵן. הִרְאָהוּ 'מַעֲשֵׂה שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה', שֶׁנֶּאֱמַר (שם ל, ל"א): "שְׁמֵן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ יִהְיֶה זֶה לִי" וְגו'. הִרְאָהוּ 'מַעֲשֵׂה הַמְּנוּרָה', שֶׁנֶּאֱמַר (בְּמִדְבָר ח, ד): "וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנֶרֶת". הִרְאָהוּ הַ'שְּׂרָצִים', שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא י"א, כ"ט): "וְזֶה לָכֶם הַטְּמֵא". וְהַלְּבָנָה, שֶׁנֶּאֱמַר: "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם".]

[ב] 'חֲסְרוּן-הַלְּבָנָה' וּלְקוּתָהּ, מְזִיק לְ'חֲלוּשֵׁי-הָרְאוֹת' (רְאִיָּה ב).

[ג] 'קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ', מְסַגֵּל לְרַפְּאוֹת 'חֲלוּשֵׁי-הָרְאוֹת' (רְאִיָּה ג).

ב.

(לְקוּטֵי-הַלְּכוּת, הַשְּׂכַמַּת-הַבְּקָר א, יב - עַל-פִּי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א רפ"ב, 'אַזְמָרָה לְאַלְקֵי בְּעוּדֵי')
פְּרִשְׁת הַחֹדֶשׁ' - זֶה בְּחִינַת 'קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ', בְּחִינַת 'מְלוּי הַלְּבָנָה מִפְּגִימָתָה'.

וְזֶה בְּחִינַת שְׂכָלֵם אוֹמְרִים 'מִקְדָּשׁ מִקְדָּשׁ' - דְּהִינוּ: שְׁעַל-יַדֵּי דְבָרֵיהֶם, מַעֲלִין אֶת ה'לְבַנָּה' מִבְּחִינַת 'פָּגָם וּמַעוּט', לְבְּחִינַת 'תְּקוּן וּמְלוּוִי'. שְׁזָהוּ 'קֹדֶשְׁתָּהּ', עַל-יַדֵּי ה'נִקְדַּת אוֹר' לְבַד שָׂרְאוּ מֵה'לְבַנָּה'.

כִּי עַל-יַדֵּי 'קְטְרוּגֵי הַיָּרֵחַ' נִתְמַעְטָה, וְאִז "נָתַן לָהּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת ה'פּוֹכְבִים' לְהַפִּיס דְּעֵתָהּ" (רש"י בְּרַאשִׁית א, טז; בְּרַאשִׁית-רַבָּה ו, טו) - כִּי ה'פּוֹכְבִים' מְרַמְזִין עַל בְּחִינַת ה'נִקְדוּת־טוֹבוֹת' שֶׁנִּמְצְאוּ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁעַל יָדָם נִכְנָסִין לְכַף-זֵכוֹת בְּאֵמֶת, עַל-יַדֵּי שְׂדָנִים אוֹתָם לְכַף-זֵכוֹת כִּנ"ל.

בְּבְחִינַת (דְּנִיאל יב, ג): "וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּפּוֹכְבִים" וְכו'. "מִצְדִּיקֵי הַרְבִּים", הִינוּ: 'צְדִיקֵי-הַדּוֹר' שְׂדָנִים אֶת הַכֹּל לְכַף-זֵכוֹת, וְעַל-יַדֵּיהֶם נִכְנָסִין אֶפְלוֹ פּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת, לְכַף-זֵכוֹת.

וְזָהוּ בְּחִינַת 'פּוֹכְבִים', בְּחִינַת "וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּפּוֹכְבִים" כִּנ"ל - כִּי ה'פּוֹכְבִים' הֵם בְּבְחִינַת 'נִקְדוּת'.

וְזָהוּ בְּחִינָה (רש"י בְּרַאשִׁית א, טז; בְּרַאשִׁית-רַבָּה ו, ד): "שֶׁנָּתַן לְהַלְבֵּנָה אֶת הַכּוֹכְבִים לְהַפִּיס דְּעֵתָהּ" - כִּי עַל-יַדֵּי בְּחִינַת ה'פּוֹכְבִים', שֶׁהֵם בְּחִינַת ה'נִקְדוּת־טוֹבוֹת' כִּנ"ל, עַל-יַדֵּיהֶם נִתְתַקֵּן 'פָּגָם-הַלְבַּנָּה', כִּנ"ל:

וְזָה בְּחִינַת 'יְצִיאַת מִצְרַיִם' שֶׁנֶּאֱמַר בְּפָרָשַׁת (שְׁמוֹת יב, ב): "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם" וְכו' - כִּי 'פָּרָשַׁת הַחֹדֶשׁ', הִינוּ 'קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ', "הִיא מְצֹוֹה רֵאשׁוֹנָה' שֶׁנִּצְטוּוּ בָּהּ יִשְׂרָאֵל בְּעַת 'יְצִיאַת מִצְרַיִם'" (רש"י בְּרַאשִׁית א, א).

כִּי עַקֵּר ה'גְּאֻלָּה שֶׁל יְצִיאַת-מִצְרַיִם', הִיא עַל-יַדֵּי בְּחִינָה הַנ"ל, בְּבְחִינַת (יחזקאל טז,

ו): "וְאֶעֱבֹר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ", הִינוּ: שִׁישְׂרָאֵל הָיוּ מְלַכְלָכִים, כִּי "הָיוּ בְּבְחִינַת 'אַרְבָּעִים-וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי טְמֵאָה'", כִּי דוּעַ (זֶה-הַחֹדֶשׁ, תַּחֲלַת פָּרָשַׁת יִתְרוֹ).

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַחֵם עֲלֵיהֶם, וּמַצֵּא בָּהֶם 'נִקְדוּת־טוֹבוֹת', אֶפְלוֹ ב'תְּקוּף טְמֵאָת מִצְרַיִם' שֶׁהִתְגַּבְּרָה עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מְדַרְשׁ תַּהֲלִים קיד; שִׁירֵי-הַשִּׁירִים רַבָּה ד, כח): "בְּשִׁבִיל אַרְבַּעַת דְּבָרִים לְבַד נִגְאָלוּ" - זֶה בְּחִינַת 'נִקְדוּת־טוֹבוֹת' שֶׁמַּצֵּא בָּהֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶפְלוֹ בְּמִצְרַיִם, וְעַל-יַדֵּי-זֶה נִגְאָלוּ.

וְזָהוּ: "וְאָמַר לָךְ בְּדַמְיֶךָ חַיִּי בְּדַמְיֶךָ חַיִּי" - אֶפְלוֹ בְּתְקוּף הַדָּמִים וְהַלְכָלוֹכִים, אֶף-עַל-פִּי-כֵן "חַיִּי!" - כִּי גַם שֵׁם יְכוּלִין לְמַצֵּא 'נִקְדוּת־טוֹבוֹת' כִּנ"ל, שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה נִגְאָלוּ כִּנ"ל.

וְעַל-כֵּן 'מְצוּוֹה רֵאשׁוֹנָה' שֶׁנִּצְטוּוּ יִשְׂרָאֵל, הִיא 'פָּרָשַׁת הַחֹדֶשׁ' - כִּי זֶה בְּחִינַת 'קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ' עַל-יַדֵּי 'נִקְדוּת' לְבַד כִּנ"ל, שְׁזָה עַקֵּר 'גְּאֻלַּת-מִצְרַיִם' וְגְאֻלָּה-אַחֲרוֹנָה, בְּחִינַת 'קְבוּץ נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל' וְכו' כִּנ"ל, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

ג.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, נְפִילַת-אֲפִיס ד, ב)

עַקֵּר ה'מְאֹרוֹת', הוּא עַל-יַדֵּי ה'שְׁמֹחָה', שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה דִּיקָא זוֹכִין לְהַשִּׁיג אֲלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל-יַדֵּי הַרְדִּיפָה וְהַמְעַפֵּב, שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה נִתְתַקֵּן 'פְּגִימַת-הַיָּרֵחַ' (עֵין בְּפָנִים).

וְעַל-כֵּן 'מְצוּת קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ', "הִיא מְצוּוֹה רֵאשׁוֹנָה' שֶׁנִּצְטוּוּ בָּהּ יִשְׂרָאֵל" (רש"י בְּרַאשִׁית א, א) - כִּי עַקֵּר 'מְצוּת קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ', שֶׁהוּא 'תְּקוּן-הַיָּרֵחַ', תְּלוּי ב'שְׁמֹחָה',

שָׁזָהוּ שָׂרֵשׁ כָּל הַמְצוֹת שֶׁבַת־וְרָה, בְּבַחֲנֵינָת (תהלים יט, ט): "פְּקוּדֵי ה' יִשְׂרָיִם מִשְׁמַחֵי לֵב".

וְעַל־כֵּן נִצְטוּוּ בַּמְצוּהָ הַזֹּאת בְּשַׁעַת יְצִיאַת מִצְרַיִם, כַּמְבֹאֵר שָׁם בְּפֶרֶשׁה (שמות יב) - כִּי עִקַּר יְצִיאַת־מִצְרַיִם הוּא עַל־יְדֵי ה' שְׂמֻחָה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה יוֹצֵאֵן מִן הַגְּלוּת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה נה, יב): "כִּי בְשֻׁמְחָה תִצְאוּ".

ד.

(לקוטי־הלכות, ראש־החדש ד, וז"ח - על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א מט, 'לשמש שם אהל בהם') 'סוּד־הַעֲבוּר' לֹא נִמְסַר רַק לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דברים ד, ו): "כִּי הִיא חֻקְמַתְכֶם וּבֵינֵתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים" וְכוּ', "זֶה סוּד הָעֲבוּר" (שבת עה.).

כִּי 'אוּמִין־דְּעֻלְמָא' שִׁינִיקְתֶּם מִמְּלֻכוֹת־הַרְשָׁעָה - עִקַּר יְנִיקְתֶּם הוּא רַק מִבְּחֵינַת 'צִמְצוּם־הָאוּר', בְּחֵינַת 'טְפֻשׁוֹת לֵב', בְּחֵינַת "עֶרְלַת לֵב". וְעַל־כֵּן אֵי־אֶפְשָׁר לְגַלוּת לָהֶם 'סוּד הַזֶּה שֶׁל קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ' - כִּי הֵם אֵינֶם יְכוּלִים לְקַבֵּל 'אוּר הַזֶּה',

כִּי אֲנַחְנוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל - זְכִינוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה וְהַמְצוֹת, שֶׁהֵם בְּחֵינַת 'בָּלִים וּמְדוּת' לְקַבֵּל עַל־יָדָם 'הַשְּׂגַת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּאִפְסָן שֶׁנִּקְבַּל מְלֻכוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עָלֵינוּ תְּמִיד, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן יִהְיֶה לָנוּ קִיּוּם, וְלֹא נִתְבַטַּל לְגַמְרֵי.

אָבֵל הָ'אֲמוֹת' - לֹא זָכוּ לַתּוֹרָה, וְאֵין לָהֶם 'בָּלִים' לְקַבֵּל הָאוּר, עַל־כֵּן נִתְצַמְצַם 'אוּר אֱלֻקוֹתוֹ' יִתְבָּרַךְ מֵהֶם לְגַמְרֵי, וְאֵי־אֶפְשָׁר לְגַלוּת לָהֶם כָּלֵל.

כִּי תִבְּרַךְ כְּשֶׁמִּתְחִילִין לְגַלוּת לָהֶם 'אוּר אֱלֻקוֹתוֹ' יִתְבָּרַךְ, הוּא אֶצְלָם בְּחֵינַת

'רְבוּי־אוּר', שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְבַטַּל הָאוּר לְגַמְרֵי, כִּי דוּעָה, וְעַל־כֵּן הֵם רְחוּקִים מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ וְכוּ', כִּי אֵינֶם זוֹכִים לָזֶה הַשִּׁכּוּל וְהַשְּׂגָה הַנִּלְכָּד, שֶׁהוּא בְּחֵינַת 'סוּד־הַעֲבוּר', כַּנִּלְכָּד.

אָבֵל אֲנַחְנוּ זוֹכִים לְקַבֵּל 'סוּד קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ, עַל־יְדֵי 'צַדִּיק־הַדּוֹר', שֶׁהֵם בְּחֵינַת 'מִשְׁהָ', אֲשֶׁר לָהֶם לְבַד נִמְסַר הַסּוּד הַזֶּה, וְהֵם מוֹרִים אוֹתָנוּ "אֶת הַדֶּרֶךְ נִלְכָּד בָּה" (ירמיה ב, ג), בְּאִפְסָן שֶׁנוֹכַח לְקַבֵּל עָלֵינוּ עַל מְלֻכוֹתוֹ, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן יִהְיֶה קִיּוּם הָעוֹלָם.

וְעַל־כֵּן 'מְצוֹת קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ', "הִיא מְצוּהָ רִאשׁוֹנָה שֶׁנִּצְטוּוּ בָּהּ יִשְׂרָאֵל" (רש"י בראשית א, א) - כִּי זֶה הוּא בְּחֵינַת 'כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה בְּכֹה', שִׁיְהִיָּה לָנוּ כַּח לְגַלוּת מְלֻכוֹתוֹ עַל כָּל הָעוֹלָם. וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן יִהְיֶה 'קִיּוּם־הָעוֹלָם' כְּמוֹ שִׁיְהִיָּה לְעֵתִיד וְכוּ', כַּנִּלְכָּד.

וְעַל־כֵּן עִקַּר יְצִיאַת־מִצְרַיִם תְּלוּי בְּזֶה, כַּמְבֹאֵר שָׁם בְּפֶרֶשׁת הַחֹדֶשׁ (שמות יב): שֶׁתִּבְּרַךְ בְּשָׂרְצָה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְהוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם: אַזִּי גָלָה לְמִשְׁה רַבְּנוּ 'סוּד קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ, וְשָׁם נֶאֱמַר עֲנִין יְצִיאַת־מִצְרַיִם'.

כִּי עִקַּר כָּל הַגְּלוּיּוֹת' "שֶׁהֵם כָּלֵלִים בְּגַלוּת־מִצְרַיִם" (בראשית רבה טז, ד) - הוּא רַק עַל־יְדֵי בְּחֵינַת הַנִּלְכָּד, עַל־יְדֵי שֶׁלֹּא נִתְגַּלָּה עֲדוּן מְלֻכוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְ'אוּמִין־דְּעֻלְמָא' שֶׁהֵם בְּחֵינַת 'מְלֻכוֹת־הַרְשָׁעָה', שֶׁלְטִין עַל יִשְׂרָאֵל, שֶׁאֲחִיזְתָּם מִבְּחֵינַת ה'צִמְצוּם' וְה'מְעוּט' כַּנִּלְכָּד - שֶׁזֶה בְּחֵינַת 'גְּלוּת־מִצְרַיִם', לְשׁוֹן 'מִצְרַיִם' וְ'צִמְצוּם'.

וְעַל־כֵּן עִקַּר הַגְּאֻלָּה' - הוּא עַל־יְדֵי בְּחֵינַת 'סוּד קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ, דְּהֵינּוּ: עַל־יְדֵי שֶׁזוֹכִין עַל־יְדֵי 'צַדִּיק־הַדּוֹר' בְּחֵינַת 'מִשְׁהָ', לְהַשִּׁיג סוּד הַנִּלְכָּד אֵיךְ לְגַלוּת אוּר

אלקותו יתברך בהדרגה ובמדה, שעל-ידי-זה נתגלה מלכותו יתברך על כל באי עולם וכו' פנ"ל.

ואזי פשנתגלה האור בהדרגה ובמדה, בסוד 'קדוש-החדש' - אזי אין לה'אמות' שום יניקה כלל, ואזי הוא מפלתם. כי יניקתם הוא רק על-ידי שנתצמצם האור ביותר בבחינת 'מצרים', ואין זוכים לגלות אור אלקותו יתברך בתוך הצמצום, אז יש להם יניקה.

ובאמת בודאי אי-אפשר לגלות להם אלקותו יתברך, כי אזי יתבטלו לגמרי, כי אין להם כלים לקבל. אבל פשאנו זוכים לגלות מלכותו יתברך על-ידי התורה והמצות, שזהו בחינת 'קדוש-החדש' - על-ידי-זה נתבטל כל יניקתם, ואזי יוצאין מ'גלות-מצרים' שכולל כל הגליות - כי ממשיכין אור של לעתיד, שיתגלה מלכותו על כל העולם, ואף-על-פיי-כן יהיה 'קיום-העולם', שזהו בחינת 'קדוש-החדש' וכו', פנ"ל.

וזה בחינת 'ניסן' שהוא "ראש חודשים" (שמות יב, ב) - כי 'ניסן' הוא "אביב" (שמות יג, ד; כג, טו; לד, יח; דברים טז, א), "אל"ף עם ביי"ת, יו"ד עם ביי"ת" (עין זהר תצנה קפו), שיש לשני בתים עליה, בחינת: "מי" עם "זאת" עולה וכו' (שיר-השירים ג, ו; הקדמת הזהר י: תקוני-זהר נה; עד. עט. קח.), בחינת (חלין ס:): "שני מלכים משתמשים בכתר אחד", בחינת (בראשית א, טז): "שני המארת הגדלים", שזהו בחינת 'ראש-החדש' וכו' פנ"ל.

כי "יש שנים-עשר ראשי חודשים, פנגד שנים-עשר שבטים" (ספר רזיאל-המלאך, שער-אורה, סוף שער ה; מגלה-עמקות, פרשת וישב;

שמות; בא). וכל שבט ושבט יש לו 'נשיא', וכל נשיא ונשיא - בחינת 'צדיק-הדור', בחינת 'משה', שהוא לבד זוכה לבחינת 'סוד קדוש-החדש' פנ"ל.

כי ה'צדיק' לבד, שהוא 'מנהיג-הדור', בחינת 'משה', בחינת ה'נשיא' - הוא יכול להמשיך הארה זו באנשיו, להודיעם "הדרך אשר ילכו בה" (נחמיה ט, יב"ט) לקבל 'על מלכותו' בהדרגה ובמדה וכו', פנ"ל.

ה.

(לקוטי-הלכות, ראש-החדש ז, יט"ב)

מבאר בספרים: ש'סוד-העבור' בו כלולים כל 'סודות-התורה', ובתחלה נתגלה ל'אדם-הראשון' (פרקי-דרבי-אליעזר ח), וממנו לצדיקים בכל דור עד שבא לאברהם אבינו, וכל אחד השיגו כפי עבודתו וצדקתו.

ועקר נתגלה למשה רבנו, וגם הוא נתקשה בו, כמו שאמרו רז"ל (שמות-רבא טו, כח) על פסוק (שמות יב, ב): "החדש הזה לכם" - "מלמד שנתקשה בו משה וכו'.

כי בסוד זה - נעלם 'סוד הבחירה', וסוד "שבחר בנו מכל העמים", כי ישראל מונין ללבנה וכו' (ספ"ה כט).

ועל-כן 'מצות קדוש-החדש', שהוא 'סוד-העבור', "הוא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל" (רש"י בראשית א, א), ונצטוו על זה בעודם במצרים 'קדם מתן-תורה' - כי משם כל התחלת קדשת ישראל, מה שבחר בנו "מכל העמים, להיות לו לעם סגולה" (שמות יט, ה; דברים ז, ו; יד, ב; כו, יח), וכן"ל.

ו.

(לקוטי־הלכות, שחיטה ד, יג)

פְּרֻשֵׁת הַחֹדֶשׁ, היא מְצוֹת קְדוֹשׁ־
הַחֹדֶשׁ, לְעֵבֶר שָׁנִים
וְלִקְבַע חֲדָשִׁים, לְהַשְׁווֹת שָׁנוֹת הַחֲמֵה עִם
הַלְּבָנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְלוּי פְּגִימַת הַלְּבָנָה.

וְאֵז יִתְבַטַּל ה'חֲשָׁד' - בִּי עֵקֶר ה'חֲשָׁד שֶׁל
לִיָּהּ, הוּא מַחְמַת פְּגִימַת־הַלְּבָנָה.
אָבֵל לְעֵתִיד בְּשִׂית־מְלֵא פְּגִימַת־הַלְּבָנָה,
יִתְבַטַּל ה'חֲשָׁד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעי' ס, כ): "לֹא
יָבוֹא עוֹד שֶׁמֶשֶׁךְ, וִירֵחַךְ לֹא יֵאָסֵף" וְכוּ'.

נְמָצָא: שְׁעַל־יְדֵי פְּרֻשֵׁת הַחֹדֶשׁ, בְּחִינַת
'מְצוֹת קְדוֹשׁ־הַחֹדֶשׁ', מְכַנְיַעִין
וּמְבַטְלִין ה'חֲשָׁד, שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּזוּף, בְּחִינַת
'בְּהֵמָה' וְכוּ'.

ז.

(לקוטי־הלכות, בְּשׂוֹר־בְּחֵלֶב ה, כו - על־פי
לקוטי־מוֹהַר"ן ח"א ל, מ'ישראל דְּסַפִּינָא')

פְּרֻשֵׁת הַחֹדֶשׁ, הוּא בְּחִינַת קְדוֹשׁ־
הַחֹדֶשׁ, שֶׁהוּא יִתְקוֹן
וּמְלוּי פְּגִימַת־הַלְּבָנָה - שִׁיְהִיָּה "אֹר הַלְּבָנָה
כְּאֹר הַחֲמֵה" (ישעי' ל, כו).

כִּי חֲמֵה וּלְבָנָה, זֶה בְּחִינַת שֶׁכַּל־עֲלִיּוֹן
וְשֶׁכַּל־תַּחְתּוֹן, בְּיָדוּעַ. וְעַל־יְדֵי פְּגִימַת־
הַלְּבָנָה נִפְגַּם ה'שֶׁכַּל, וְאִין יוֹדְעִין לְהַשִּׁיג
'אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ'. וּמִשָּׁם בָּאִים כָּל הַפְּגָמִים.

וְעַל־יְדֵי מְצוֹת קְדוֹשׁ־הַחֹדֶשׁ - מְתַקְנִים
זֵאת, וּמְמַלְאִים פְּגִימַת־הַלְּבָנָה,
שִׁיְהִיָּה ה'לְבָנָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת חֲכָמָה -
תַּתְּאָה, בְּחִינַת מְלָכוּת, בְּחִינַת ה'שֶׁכַּל -
שִׁיְהִיָּה בְּשִׁלְמוֹת, שִׁיּוּכְלוּ לְקַבֵּל וּלְהַשִּׁיג עַל
יְדוֹ 'אֹר הַשֶּׁכַּל־הָעֲלִיּוֹן, לְהַשִּׁיג 'אֶלְקוּתוֹ
יִתְבָּרַךְ, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'אֹר הַחֲמֵה, כַּנִּל.

וְאֵז יִתְתַקֵּן הַכֹּל וְיִתְקַיֵּם (ישעי' ל, כו): "וְהָיָה
אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמֵה", וְיִקָּיֵם (שם)
יא, ט): "כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ יָדְעָה אֶת ה'" וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן קוֹרִין כָּל־זֶה קֶדֶם 'פְּסַח', שֶׁהוּא
רֵאשׁ וְהַתְחַלַּת וּכְלָל כָּל הַרְגָּלִים,
כִּי כָּל הַרְגָּלִים הֵם זָכָר לִיצִיאַת מִצְרַיִם שֶׁהִיָּה
בְּפֶסַח - כִּדֵי שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְקַבֵּל 'אֹר־
הַפָּנִים' הַמְאִיר בְּשִׁלְשׁוֹר־גָּלִים, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה
עֵקֶר חֵיווֹת ה'מְלָכוּת' שֶׁהוּא ה'שֶׁכַּל הַנִּל,
כִּדֵי שֶׁנִּזְכָּה לְהַשִּׁיג 'אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְיִתְקַיֵּם
(מִיכָה ז, טו): "כִּימִי צִאֲתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ
נִפְלְאוֹת".

שֶׁכְּמוֹ שֶׁבִיצִיאַת־מִצְרַיִם זָכִינוּ עַל־יְדֵי
כַּחוֹז שֶׁל מֹשֶׁה, לְצֵאת מִכָּל 'שְׁעָרֵי־
טְמֵאָה', לְכָל 'שְׁעָרֵי־קְדֻשָּׁה', עַד שֶׁזָּכִינוּ
לְהַשְׁגֵּת־אֶלְקוּת' בְּמִתְן־תּוֹרָה - כֵּן נִזְכָּה גַם
עַתָּה בְּתַקְוָה הַגְּלוּת הַזֶּה, לְצֵאת מִכָּל
הַטְּמֵאוֹת, וְלַעֲלוֹת לְכָל הַקְּדוּשׁוֹת, עַד שֶׁנִּזְכָּה
לְהַשְׁגֵּת־אֶלְקוּת, עַל־יְדֵי גְדֹל כֹּחַם שֶׁל
הַצַּדִּיקִי־אֱמֶת הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה.

ח.

(לקוטי־הלכות, הַעוֹשֶׂה שְׁלִיחַ לְגַבּוֹת חוּבוֹ ג, כז-ל -
עַל־פִּי לְקוּטִי־מוֹהַר"ן ח"א ח, וְאֵיתִי מְנוֹרַת זָהָב)

זֶה בְּחִינַת פְּרֻשֵׁת הַחֹדֶשׁ שֶׁקוֹרִין קֶדֶם
פְּסַח - כִּי כָּל ה'חֲסָרוֹנוֹת' שֶׁבְּעוֹלָם,
נִמְשָׁכִין מ'חֲסָרוֹן־הַלְּבָנָה' (זֶהר בְּרֵאשִׁית לֵג: וַיִּשְׁלַח
קסו.), מִבְּחִינַת "מְאֵרַת חֲסֵר" (בְּרֵאשִׁית א, יד;
הַקְּדָמַת הַזֶּהר א: יב: בְּרֵאשִׁית יט: לֵג: וְעוֹד הַרְבֵּה),
וְיִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי מְצוֹת קְדוֹשׁ־הַחֹדֶשׁ - הֵם
מְמַלְאִין וּמְשִׁלְּמִין 'חֲסָרוֹן וּפְגִימַת הַלְּבָנָה'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁלָמִין וְנִתְמַלְאִין כָּל
ה'חֲסָרוֹנוֹת' - כִּי נִמְשָׁךְ
ה'רוּח־חַיִּים' מִבְּחִינַת "רוּחַ צְפוֹנִית הַמְּנַשְּׁבֶת

בפנור של דוד" (ברכות ג: סנהדרין טז.), למלאות ולהשלים כל החסרונות.

כי כל ענין דוד המלך עליו השלום, היה להשלים פגמת הלבנה, כי מלכותו נמשל ללבנה" (ראש השנה כה.), "ובימי קימא סהרא באשלמותא" (זהר ויחי רמט:).

ועל-כן בעת קדושי-הלבנה, שהוא בחינת תקון פגימת וחסרון-הלבנה, אומרים אז "דוד מלך ישראל חי וקים" (ראש השנה שם) - כי בודאי הוא חי וקים תמיד, כי הוא ממשיך תמיד הרוח-חיים, למלאות כל החסרונות שבעולם.

ועל-כן נצטוו מצות קדושי-החדש בעת יציאת מצרים - כי כל יציאת מצרים היה, על-ידי שזכה משה להתגבר ברוח-חיים דקדשה, שנמשך מהתורה שהיה עתיד לקבל, ועל-ידי-זה התגבר על הרוח-חיים דסטרא-אחרא של המצרים, ועל-ידי-זה הכניע והשפיל אותם.

ועל-כן אז נצטוו על מצות קדושי-החדש - שהוא תקון פגימת וחסרון-הלבנה, שהוא בחינת שלמות החסרונות, על-ידי הרוח-חיים דקדשה.

וזוה בחינת פסח, בחינת אכילת מצה, ו'ארבע פוסות' - בחינת יציאת מצרים שבעל דוד וכו' - כי כבר מבאר לעיל: שעקר צלות-מצרים וכן "כל הגליות שמכנים בשם מצרים" (בראשית-רבה טז, ד) - הוא על-ידי התגברות רוח-חיים של הסטרא-אחרא, שהם בחינת עשו ואנשיו, שהם בחינת הרב-דקלפה שמתגברים פנגד הרב-דקדשה, הרוח-חיים דקדשה של ישראל, שמקבלים מהתורה על-ידי הרב-דקדשה וכו' וכו' (עין-שם באותיות ללא-לב).

וזוה בחינת ארבע ציצית וכו', בחינת ברור ה'ארבעה יסודות, כמו שמבאר שם. וזוה בחינת פמה מצוות שהם בבחינת ארבעה, כמו ארבע מינים שבלולב, ו'ארבע פרשיות בתפלין, ו'ארבע פרשיות שקורין קדם פסח, וזוה בחינת ארבע פוסות של יין בפסח, וזוה בחינת "ארבעה טורי אבן" שבהשן (שמות לט, י), וזוה בחינת ארבעה דגלים, שהם בחינת ארבעה מחנות השכינה' (זהר במדבר קיח: בהעלותך קנד.), וזוה בחינת "ארבעה ראשי שנים" (ראש השנה פ"א מ"א), וכל בחינות ארבע' שהשב בפיוט של פרשת החדש, ועוד פיוצא בהן.

הכל פנגד ארבע אותיות הוי"ה, שהם בחינת ה'ארבעה ראשים" (בראשית ב י), בחינת שרש הארבעה יסודות שמבררין אותן על-ידי מצוות התורה - שעל-ידי-זה זוכין להמשיך הרוח-חיים, שהוא בחינת "רוח צפונת המנשבת בפנור של דוד".

ט.

(לקוטי-הלכות, מתנה ומתנת שכיב-מרעג, יג"ד)
זהו בחינת פרשת החדש, שהוא קדושי-החדש, שהוא בחינת מלוי-הירח, בחינת (ישעיה ל, כו): "והיה אור הלבנה כאור החמה".

שהוא בחינת הכנעת מאורי-אש, ו'התגברות מאורי-אור, שהם בחינת "אור החמה" (ישעיה ל, כו) - כי במזרח החמה זורחת, ובמערב שוקעת, ובלילה בעת שקיעת אור-החמה, אז 'התגברות מאורי-אש'.

בשמתגברים חסו-שלום המאורי-אש - זה בחינת מעוט הלבנה ופגימתה. כי הלבנה שליטה בלילה, בעת

הסתלקות ה'מאורי-אור'. ועל-פן רוצים להתאחז בה חסוֹשֵׁלֹם ה'מאורי-אש' ששליטתם בפליקה.

וצריכין להתגבר להכניע ה'מאורי-אש', שלא יוכלו להתאחז בה'לִבְנָה', שהיא בחינת 'מלכות' וכו' - פי כל עבודתנו הוא למלאות 'פגימות-הלבנה', דהינו: להכניע ה'מאורי-אש', ולבטלם מן העולם, ואז יהיה "אור הלבנה פאור החמה" (ישעיה ל, כו), שאז תתמלא 'פגימת-הלבנה', כי אז יבוא 'משיח בן דוד' "שמלכותו נמשל ללבנה" (ראש-השנה כה.).

וזה שנסמך 'פרשת חצות' ל'פרשת החודש' - פי על-ידי 'קימת חצות', נכנעין 'מאורי-אש', ומתגברין 'מאורי-אור', שעל-ידי-זה נתתקן הכל.

"החודש הזה לכם ראש חודשים, ראשון הוא לכם לחודשי השנה" (שמות יב, ב)
- עניני 'חודש ניסן' -

י.

(ח"א מט, ו)

"בראשית" (בראשית א, א), "ב' ראשית" (זחר בראשית כט:). והם 'ראש-השנה' ו'ניסן', שגם 'ניסן' הוא 'ראש-השנה' (ראש-השנה פ"א מ"א).

ו"תריין דרועין דמלכא" (תקוני-זחר נו:), הם 'תשרי וניסן'. והם 'ימי תשובה' - פי "בניסן עתידין לנאל" (ראש-השנה יא.), ו"אין הנאלה אלא על-ידי תשובה" (סנהדרין צז:).

יא.

(ח"א ע)

בראש-חודש ניסן, היה גמר הקמת המשכן (שמות מ, יז), שמשם נמשך ה'פבוד של מלכים' [הינו של מלכי ישראל בזמן שלותם של ישראל], ושל כל הממנים והראשים. פי זה בחינת 'ראש-חודש' - שעל-ידי-זה 'נתחדשים כל הראשים'.

ועל-פן אמרו רבותינו ז"ל (ראש-השנה פ"א מ"א): ש"ניסן ראש-השנה למלכים".

יב.

(ח"ב ה, יי-בסוף)

ב'ניסן' הוא זמן הנאלה, פי "בניסן נגאלו" (ראש-השנה יא.), וזה ידוע (שער-הפונות פסח א): "שעקר גלות מצרים היה לתקן הטא אדם-הראשון" - "שהיו שדים מחמין אותו והוליד שדין" וכו' (ערובין יח:).

וה'חמום' הוא על-ידי 'חלישות-המלאך', ומחמת זה היה גלות-מצרים'.

ו"בניסן נגאלו", ונתתקן 'הטא אדם-הראשון' אז. נמצא: שבניסן נתחזק 'פח המלאך', שזה בחינת 'תקון הטא אדם-הראשון', שנתתקן בניסן בעת 'נאלת-מצרים'.

וזה שכתוב (שמות ז, ד): "והוצאתי את צבאתי" - בחינת 'מלאכים' שיצאו ונגאלו בניסן - פי אז נתחזקו ונתתקנו.

יג.

(ח"ב ה, יי-בסוף)

'ניסן', הוא בחינת 'תקון-הברית'. ועל-ידי 'שמחה' - ממשיכין קדשת

וְשִׂמְחַת נִסְּךָ בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה, וְזוֹכִין לְתַקּוּן-
הַבְּרִית, וְלִהְיוֹת מְמַקְרָה לְיִלְהָ חַסְדֵי שְׁלוֹם.

כִּי בַחֲרָף: כָּל הַעֲשָׂבִים וְכָל הַצְּמָחִים כָּלָם
מֵתִים, כִּי בָטַל כַּחֵם, וְהֵם אֵז בְּבַחֲיִנַת
'מִיתָה'.

י.ד.

(ח"ב לט)

"נִסְּךָ רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה לְמַלְכִים" (ראש־הַשָּׁנָה
פ"א מ"א), וְאֵז מְמַנִּין כָּל הַמַּלְכִים
לְמַעַלָּה, וּבּוֹדְאֵי נוֹתְנִין מִתְּנּוֹת לְכָל אֶחָד
וְאֶחָד שֶׁמְמַלְיָכִין אוֹתוֹ.

וּכְשָׁבָא הַקּוּץ: כָּלָם נִתְעוֹרְרִים וְחַיִּים! -
וְאֵז טוֹב וַיִּפֶּה מְאֹד בְּשִׂיּוּצָאִים
"לְשׁוֹנָה בְּשָׂדֵה" (על-פִּי בְּרֵאשִׁית כד, סג), "שִׂיחָה,
זוֹ תַפְלָה" (בְּרֵכוֹת כו:), בְּתַפְלָה וְתַחֲנָנָה וְתַשׁוּקָה
וְגַעְגּוּעִים לְהַשִּׁים-יִתְבַּרְךָ.

[לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א יז, א: בְּיוֹם הַלְדוּת-הַמְּלֶכֶד, בְּיוֹם
גְּנוּסְיָא-דְּמַלְכָּא - מְגַלָּה הַמְּלֶכֶד רְצוּנוֹ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד,
וּמַחֲלֵק וְנוֹתֵן מִתְּנּוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי כְבוֹדוֹ, כְּפִי רְצוֹן
הַמְּלֶכֶד וְאֶהְבְּתוּ שְׂיֵשׁ לוֹ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד. עֵינֵי-שָׁם].

וְאֵז כָּל "שִׂיחָה וְשִׂיחָה הַשָּׂדֵה" (על-פִּי בְּרֵאשִׁית
ב, ה) הַמְתַּחֲיָלִים לְחַיּוֹת וְלְצִמּוֹחַ אֵז,
כָּלָם נִכְסָפִים וְנִכְלָלִים בְּתוֹךְ שִׂיחָתוֹ וְתַפְלָתוֹ.
(עֵינֵי עֵינֵי זֶה בְּאַרְיֵכוֹת בְּלַקּוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב א; יא"ד; ח"ב
יא).

וְעַל-כֵּן אֵז הַזְּמַן לְהַתְחַנֵּן וּלְבַקֵּשׁ מַלְפָּנָיו
יִתְבַּרְךָ: "שִׂיחָתְךָ לָנוּ מְלֶכֶד וּמְנַהִיג
רוּעָה נְאֻמָּן, שִׂיחָיָה בְּבַחֲיִנַת מִשָּׁה רַבְּנוּ
עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם!

ט.ז.

(חיי-מוהר"ן קד)

בְּרֵאשִׁי-חֹדֶשׁ נִסְּךָ בְּשַׁבָּת, נוֹלָד בּוֹ רַבְּנוּ
ז"ל.

שִׂיּוּבָל לְהַאִיר בְּנוֹ יְדִיעָה וְהַשְׁגָּה כְּזֹאת,
עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהַשִּׁיג וְלִדְעַת אֶת
הַתְּכַלִּית הָאֵמֶת, עַל-יְדֵי כָּל "מַפְעָלוֹת הַשֵּׁם"
(תַּהֲלִים מו, ט) אֲשֶׁר בְּרָא בְּזֶה הָעוֹלָם הַשְּׁפָל,
שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא הַכָּל".

י.ז.

(ימי-מוהר"ן ת"ח ב י)

וְאֵנִי הָיִיתִי מוֹכֵן אֵז, לְנִסְעַ בְּסִמּוּךְ לְאוֹמָאן
עַל 'עָרֵב רֵאשִׁי-חֹדֶשׁ נִסְּךָ, כְּדַרְכֵי
בְּכָל שָׁנָה. וְהָיָה בְּדַעְתִּי לְהַתְעַכֵּב בְּאוֹמָן
אֵיזָה יָמִים, כְּדִי לְהַרְבּוֹת שָׁם בְּתַפְלָה עַל צִיּוֹן
רַבְּנוּ ז"ל וכו'.

[דְּגַל-מַחֲנֵה-אֶפְרַיִם, פְּרִשְׁתָּ בֵּא: שֶׁמַּעֲתִי מִן אֲדוּנֵי
אֲבֵי זְקֵנֵי (הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב) נִשְׁמַתוּ-עַדן זְכָרוֹנוֹ-לְבָרְכָה לְחַיֵּי
הָעוֹלָם-הַבָּא, שְׁאֻמֵּר פַּעַם אֶחָד בַּחֹדֶשׁ נִסְּךָ, לְהַרְבֵּי הַמַּגִּיד
הַמְּפָרָסֵם מִטּוֹרֵטְשִׁין (הוּא תַלְמִידוֹ הַמַּגִּיד הַגָּדוֹל מִמַּעַרְיֵטְשׁ):
"עֵתָה הָעֵת שֶׁצְּרִיכִים לְהַתְפַּלֵּל - כִּי "בְּאֶחָד בְּנִסְּךָ רֵאשִׁי-
הַשָּׁנָה לְמַלְכִים" (רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה פ"א מ"א), וְאֵז נִתְמַנָּה בּוֹ כָּל
הַשָּׂרִים וְשִׁלְטוֹנִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְלַעֲתָ-עֵתָה נִתְמַנּוּ שָׂרִים לֹא
טוֹבִים, וְעֵתָה הוּא הָעֵת לְהַתְפַּלֵּל!].

יח.

(שִׂיחַ-שׁוּרְפֵי-קֹדֶשׁ ח"ו קכז)

רַבִּי אַבְרָהָם שְׁטַרְנְהַרְץ ז"ל, הָיָה מְדַגֵּישׁ
בְּתַפְלָתוֹ בְּשִׁלְיַח-צְבוּר, אֶת הַתְּבוּת
שֶׁבְּתַפְלַת-ט"ל, בְּתַבּוּת: "וְכָל נְאוֹת דְּשָׂא לוֹ
נִכְסָפִים" - בְּהַדְגָּשָׁה מִיַּחַד הַנּוֹדַעַת
לְבַקֵּי אִיִּם.

טו.

(שיחות-הַר"ן צח; חיי-מוהר"ן עב)

בִּימֵי נִסְּךָ קֹדֶם פְּסַח, דְּבִר רַבְּנוּ ז"ל: 'חֲרָף'
הוּא בַּחֲיִנַת 'עֲבוּר', וְ'קוּץ' הוּא
בַּחֲיִנַת 'לְדָה'.

וְהוּא עַל-פִּי הַמְּבַאֵר בְּתוֹרָה ח"ב י"א:
בְּעֵינֵי הַעֲשָׂבִים וְהַדְּשָׂאִים שֶׁנּוֹתְנִים

כחם בתפלת האדם, בבחינת הפתוב (בראשית כד, טג): "ויצא יצחק לשוח בשדה", ראשי-תבות 'יבו"ל, עין-שם.

וכמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן צח; ט"י מוה"ר"ן עב): "שבימי חדש ניסן בעת שהשדות נותנים יבוליהם, אז טוב ביותר להיות איש פשוט, ולהתפלל ולהתבודד בין העשבים".

ועתה בתפלת-טל לקראת האביב, הזכיר זאת בעל הפיט בתבות: "וכל נאות דשא לו נכספים" - הינו: שנכספים להכליל בהשם-יתברך - ועל-כן נותנים כחם בתפלתו של האישי-הפשוט המתפלל בינותם.

יט.

(לקוטי-הלכות, הלכות פסח - הנמצא בתוך ראשי-החדש הלכה ג)

על-כן בניסן שבו היתה גאלת מצרים, שזהו בחינת 'קדוש-החדש', בחינת 'ראשי-חדש' - על-כן נקרא ראש חודשים, כמו שפתוב (שמות יב, ב): "החדש הזה לכם ראש חודשים".

הינו: "שניסן, כל החדש פלו הוא בבחינת 'ראשי-חדש'" (השל"ה-הקדוש, מסכת פסחים, גרמזונה ז) - כי בו היה גאלת מצרים, שזהו בחינת 'ראשי-חדש' (עין-שם בפנים, הלכות ראשי-החדש ג, ז).

ועל-כן הקריבו בו שנים-עשר נשיאים' של שנים-עשר שבטי-יה, "שהם כנגד שנים-עשר חודשי השנה" (ספר רזיאל-המלאך, שערי-אורה, סוף שער ה; מגלה-עמקות, פרשת וישב; שמות; בא), שהם בחינת 'שלמות מלכות-דקדשה' שעומדת על 'שנים-עשר בקר' (מלכים-א ז, כה) - כי 'ניסן' פלוכל מפלם, כי בו נתגלה 'מלכות-דקדשה', בבחינת 'ציאת-

מצרים', שזה בחינת 'קדשת ראשי-חדש'. ועל-כן כלם תלויים בו וכלול מפלם.

ועל-כן "נוהגין בו יום-טוב בכלו, ואין אומרים בו תחנון" (שלחן-ערוך ארח-חיים תכט, ב) - כי כל החדש פלו, הוא בבחינת 'ראשי-חדש', כי בו נתגלה בחינת 'קדשת ראשי-חדש', כנ"ל.

"ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים" (שמות יב, ו) - ענין 'קרנן פסח'

נ.

(ח"א נ)

זה שנצטוינו ב'קרנן-פסח' (שמות יב, מז): "ועצם לא תשברו בו" - כדי שיבחינו כל אחד מישראל את-עצמו, אם 'בריתו' על תקונו.

כי ב'פסח' כתיב בו (שם יב, מח): "וכל ערל לא יאכל בו" - כי עקר ה'פסח' תלוי ב'מצות מילה', בידוע (שמות-רבה יט, ה; זתר בא מא.).

וכתוב בזתר (בא שם): "שהיו מקימין בעצמות 'לכלב תשכונ אתו' (שם כב, ל), וזה היה קשה מאד להמצרים".

וכשהשליכו את 'עצמותיו' ל'כלבים', וראו אם שלטו בהם ה'כלבים' חסו-שלום, היו יודעים שאין ה'ברית' על תקונו (עין-שם).

נא.

(ח"ב עד)

"אחר פורים קורין פ'רשת פ'רה", שהוא 'הכנה לפסח' - 'כדי שיהיו נזהרין

לְטַהַר מִטְּמֵאת־מֵת, שְׁיִהְיוּ טְהוֹרִין לַעֲשׂוֹת
הַפֶּסַח" (מגלה ל.).

וּבִתְחִלָּה הוא בחינת 'פור', כי 'פורים על
שם הפור" (אסתר ט, כו), וְאַחֲרֵי־כֵן
נַעֲשֶׂה 'פָּרָה' (עין פריי־עץ־חיים, פורים פ"; עץ־חיים
שער ט פ"ז) - כי גם 'פורים', הוא בְּוֹדָאי הַלּוֹף
וְדָרָךְ לְפֶסַח' וְכוּ'.

"ומצות על מרורים יאכלהו" (שמות יב, ח)
- מצות 'מרור' -

כב.

(ספר־המדות, עניני 'מרור')

[א] פִּזִּית מָרוֹר שְׂאוּכְלִין בְּפֶסַח, מִסְגָּל
לְפָרְנֶסָה (ממון לה - ועין לקוטי־הלכות 'הרשאה' ה,
טו־טז־יז).

[ב] אִשָּׁה שֶׁהִיא מְקַשָּׁה לִילֵד, תִּתְּלָה עַל
צְוֹאֲרָה מִמָּרוֹר הַנְּשָׂאָר (קשויו־לילד ו).

"פֶּסַח הוּא לֵה" (שמות יב, יא־כז)

כג.

(ח"א מט, ו)

עֶקֶר יְדִיעַת הַקְּבָלָה, 'סוּדוֹת־הַתּוֹרָה' -
יְהִיָּה לְעֵתִיד, שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה 'אוֹרֵיתָא
דְּעֵתִיקָא', בְּבַחֲיַנַּת 'תַּעֲנוּג שַׁבָּת', בְּבַחֲיַנַּת
(ישעיה נח, יד): "אֵז תַּתְּעַנֵּג עַל ה'".

וְזֶה לְשׁוֹן 'תְּשִׁירי', לְשׁוֹן 'שִׁירָה', וְלְשׁוֹן
"פֶּסַח" (שמות יב, יא־כז), 'פֶּ"ה ס"ח' (שער־
הַכְּנוּת דְּרוּשֵׁי־הַפֶּסַח; פְּרִי־עֵץ־חַיִּים, שְׁעַר חֲגֵי־הַמְּצוֹת),
כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שם ל, כט): "הַשִּׁיר יְהִיָּה לְכֶם
כְּלִיל הַתְּקַדֵּשׁ חֵג".

כִּי יִתְעַר שִׁיר וְנִגְנֹנָא בְּעֶלְמָא, בְּבַחֲיַנַּת 'פֶּ"ה
ס"ח', בְּבַחֲיַנַּת (תהלים ל, יג): "לְמַעַן
יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם", 'וְלֹא יִדָּם' דִּיקָא,
הֵינּוּ: 'פֶּ"ה ס"ח'.

כד.

(ח"ב עד)

'פּוֹרִים, הוא בְּוֹדָאי הַלּוֹף וְדָרָךְ לְפֶסַח' -
שְׁיִהְיוּ יְכוּלִים לְהִיּוֹת נְזָהָרִין
מ'חֲמִץ'.

וְזֶהוּ בְּחִינַת (שִׁירֵי־הַשִּׁירִים ה, יג): "שְׁפָתוֹתַי
שׁוֹשְׁנִים נְטֹפֹת מִזֶּר עִבֵּר".

"שְׁפָתוֹתַי" - זֶה בְּחִינַת 'פֶּסַח' - 'פֶּה
סח" (שְׁעַר־הַכְּנוּת דְּרוּשֵׁי־הַפֶּסַח;
פְּרִי־עֵץ־חַיִּים, שְׁעַר חֲגֵי־הַמְּצוֹת).

"שׁוֹשְׁנָה" - הִיא 'אֶסְתֵּר', וְ'שׁוֹשְׁנָה'
גִּימְטְרִיא 'אֶסְתֵּר' (שם פורים
פ"ו).

"נְטֹפֹת מִזֶּר עִבֵּר" - זֶה בְּחִינַת (שמות ל, כג
- חֲלִין קלט:): "מְרַדְּכִי מִרְדֵּי־רֹד",
לְשׁוֹן 'חֲרוֹת', בְּחִינַת 'חֲרוֹת שֶׁל פֶּסַח'.

כה.

(ח"ב פג)

"פֶּסַח" (שמות יב, יא) - "פֶּסַח', הוּא 'פֶּה
סח" (שְׁעַר־הַכְּנוּת דְּרוּשֵׁי־הַפֶּסַח; פְּרִי־עֵץ־
חַיִּים, שְׁעַר חֲגֵי־הַמְּצוֹת), בְּחִינַת (מלאכי ב, ו): "תּוֹרַת
אֱמֶת הִיְתָה בְּפִיהוּ".

"וְעִבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְגו', אֲנִי ה'"
(שמות יב, יב)

"אני" - ולא מלאך. "אני" - ולא השליח. "אני"
ה" - אני הוא ולא אחר. (הגדה של פסח)

נו.

(ח"א נו, ד)

ה'תורה' המלבש תוך ה'הסתרה' שבתוך הסתרה' - היא 'תורה גבוה' דיקא, הינו 'סתרי-תורה'.

כי מחמת שהיא צריכה להתלבש במקומות נמוכים כאלו, הינו אצל אלו שעברו הרבה, עד שנסתר מהם ב'הסתרה' שבתוך הסתרה' - על-כן חשב השם-יתברך מחשבות לבלי להלביש שם 'פשטי תורה', לבל יוכלו הקלפות לינק משם הרבה, ויהיה הפגם גדול מאד.

על-כן הוא מסתיר ומלביש שם 'תורה גבוה' דיקא, 'סתרי-תורה', שהיא 'תורת-השם בעצמה' - כדי שלא יוכלו הקלפות לינק משם הרבה.

בבחינת (שמות יב, יב; הגדה של פסח): "ועברתי בארץ מצרים" - "אני ולא מלאך, אני ולא השליח, אני ה' ולא וכו'".

כי ב'ארץ-מצרים' ששם 'מקום הקלפות' מאד - על-כן שם דיקא מלבש ומסתר השם-יתברך בעצמו, הינו 'תורת-השם' ממש, 'סתרי-תורה'.

על-כן דיקא מ'ההסתרה' שבתוך הסתרה', כשחוזר ומהפכה ל'דעת', נעשה ממנה דיקא 'תורת-השם' ממש, כי שם נסתר 'תורת-השם', 'סתרי-תורה'.

נז.

(חיי-מוהר"ן רא)

לענין 'מלבושי-כבוד', שצריך ל'איש-כשר' להדר, שיהיה מלבש כראוי אם אפשר לו, ולא יהיה בזוי. כי גם להצדיק, אין מקרבין עצמן רק על-ידי 'מלבושיו',

שרואין שהוא מלבש בכבוד, על-ידי-זה הוא נחשב בעיניהם להתקרב לו. ואם לא היה מלבש, לא היה נחשב כלל בעיניהם.

ענה ואמר: הלא גם השם-יתברך היה מתלבש עצמו במצרים, כי כל ה'מעשה של מצרים', היא כלה בחינת 'לבושיו', שהיה בהכרח שיתלבש עצמו השם-יתברך בביכול באלו ה'מעשיות של מצרים'.

עד שאחר-כך התחילו להפיר אותו יתברך בעצמו בביכול, ובכל פעם הפירו אותו יותר ויותר, והפירו גדלתו יתברך בכל-פעם יותר.

אבל בתחלה לא היה אפשר שיתקרבו אליו, כפי-אם על-ידי בחינת 'מלבושים', הינו כל ה'מעשה של מצרים' שהיא בחינת 'מלבושים' כנ"ל (עין שער-הכנינות, דרושי-הפסח).

[שיח-שרפי-קדש ח"ב תרסח: אמר פעם מוהר"ן ז"ל: "אלו לא הייתי רואה אצל רבנו בתחלת התקרבותי, את הפמוטות וצלחות הפסח (זילבערנע לייכטער און זילבערנע שיקלעך) שהיו לרבנו ז"ל, היה קשה לי יותר להתקרב!" - כי הוא נולד וגדל בבית עשירים, ואלו לא היה רואה זאת אצל רבנו ז"ל, היה קשה לו להתקרב].

"וחגגתם אתו חג לה'" (שמות יב, יד)

נח.

(ח"ב ד, ב)

'שלש-רגלים' הוא בחינת 'רפואה'. כי על-ידי רגל ויום-טוב שהוא 'התגלות-הרצון' - על-ידי-זה נעשה בחינת 'הדחת וכבוס הדמים', כדי שיוכלו הדמים לסבב בסדר.

וְזָה בְּחִינַת רִגְלֵי, בְּחִינַת (מְלָכִים-א א, ט): "עֵין רִגְלֵי", "עֵין כּוֹבֵס" (רש"י), וְאֵזִי יְכוּלִים הַדְּמִים לְסַבֵּב בְּסֹדֶר, וְנִתְרַפָּא בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְשִׁבְלֵי-זָה נִקְרָא ה'רִגְלֵי' (שְׁמוֹת יב, יד): 'הג' - לְשׁוֹן 'סְבוּב', כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (ישעיה מ, כב): "הִישֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ", 'עַל סְבוּב הָאָרֶץ' - כִּי עַל-יְדֵי הַדְּחַת וְכַבּוּס־הַדְּמִים, הֵם מְסַבְּבִים בְּסֹדֶר.

"שְׂבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ. בְּעֶרְב תֹּאכְלוּ מִצָּה" (שְׁמוֹת יב, טו-יז) - מִצּוֹת 'אֲכִילַת מִצָּה'

נט.

(ח"א נו, ז-ח)

ה'דְּבוּר' הוּא הַתְּגַלּוּת-הַדְּעַת. וּבְמִצְרַיִם שֶׁהָיָה הַדְּעַת בְּגִלּוֹת, "הָיָה גַם ה'דְּבוּר' בְּגִלּוֹת" (זֶהַר וְאָרָא כה:). וּכְשִׁיּוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם, שִׁיּוֹצֵא הַדְּעַת מִהַגִּלּוֹת - יֵצֵא וְנִפְתַּח ה'דְּבוּר'.

וְזָה בְּחִינַת (שְׁבַת קד): "מֵאֲמֹר פְּתוּחַ, נֶאֱמָן פְּשׁוּט". "מֵאֲמֹר פְּתוּחַ" - שֶׁנִּפְתַּח ה'דְּבוּר' וְנִתְגַּלָּה הַדְּעַת.

וְעַל-יְדֵי-זָה נִתְפַּשֵּׁט נְאֻמָּנוֹת הַשֵּׁם - יִתְבַּרְדֵּךְ, וְנִכְפַר שֶׁהוּא נֶאֱמָן מִבְּטִיחַ וְעוֹשֶׂה. וְזָה בְּחִינַת "נֶאֱמָן פְּשׁוּט" - שֶׁנִּתְפַּשֵּׁט נְאֻמָּנוֹתוֹ.

וְזָה בְּחִינַת 'מִן' (שְׁמוֹת טז, טז-לא-לה) - רֵאשִׁי-תְבוּת: "מֵאֲמֹר נֶאֱמָן", בְּחִינַת "מֵאֲמֹר פְּתוּחַ נֶאֱמָן פְּשׁוּט" כַּנ"ל - כִּי ה'מִן' הוּא בְּחִינַת 'דְּעַת גְּדוּל' וְכו'.

וְעַל-כֵּן "אֲכָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה" (שְׁמוֹת טז, לה), כִּי "בֶן אַרְבָּעִים לְבִינָה" (אָבוֹת פ"ה מ"א).

וְזָה שֶׁאֲמָרוּ חַז"ל (קדוּשִׁין לח): "אֶת הַמֶּן אֲכָלוּ אַרְבָּעִים שָׁנָה, וְהָלֹא אַרְבָּעִים שָׁנָה חָסַר שְׁלֹשִׁים יוֹם, אֲלֹא עוֹנָה שֶׁהוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם טְעָמוֹ בְּה טַעַם מֶן".

כִּי בְּאֵמַת: ה'מֶן' שֶׁהוּא בְּחִינַת הַדְּעַת, הָיָה רָאוּי שֶׁיֵּאָכְלוּ אוֹתוֹ 'אַרְבָּעִים שָׁנָה' בְּשִׁלְמוֹת, בְּחִינַת 'בִּינָה וְדְעַת' כַּנ"ל!?

וְעַל-זָה תִּרְצוּ: "עוֹנָה שֶׁהוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם" - הִינּוּ: ה'מִצּוֹת' - "טְעָמוֹ בְּה טַעַם מֶן". כִּי ה'שְׁלוֹם' תְּלוּי בְּדְעַת, וְ'מַחְלֶקֶת' הוּא ה'פְּדֵי-הַדְּעַת'.

אֲךָ יֵשׁ "מַחְלֶקֶת לְשֵׁם-שְׁמַיִם" (אָבוֹת פ"ה מ"ז), שֶׁהוּא בְּאֵמַת 'דְּעַת גְּדוּל מְאֹד', יוֹתֵר מִהַדְּעַת שֶׁל שְׁלוֹם, כִּי הִיא 'אֲהָבָה וְשְׁלוֹם גְּדוּל'.

וְזָה: עוֹנָה שֶׁהוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם - כִּי 'מִצָּה' הִיא בְּחִינַת 'מַחְלֶקֶת', כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (ישעיה מא, יב): "אֲנִשִּׁי מִצְתָךְ יִהְיוּ כְּאִין".

"שֶׁהוֹצִיאוּ" דִּיקָא - כִּי בְּמִצְרַיִם שֶׁהָיָה הַדְּעַת בְּגִלּוֹת, בּוֹדְאֵי לֹא הָיָה 'מַחְלֶקֶת לְשֵׁם-שְׁמַיִם'.

הִינּוּ: "שֶׁהַמִּצָּה" שֶׁהִיא בְּחִינַת 'מַחְלֶקֶת' - "שֶׁהוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם" - "טְעָמוֹ בְּהֵם טַעַם מֶן"!

כִּי לְאַחַר שֶׁהוֹצִיאוּ בְּחִינַת ה'מַחְלֶקֶת' מֶן הַגִּלּוֹת-מִצְרַיִם - הָיָה בְּהֵם 'טַעַם מֶן', בְּחִינַת 'דְּעַת גְּדוּל', בְּחִינַת 'מַחְלֶקֶת לְשֵׁם-שְׁמַיִם' כַּנ"ל.

וְזָה שֶׁפְּתוּב בְּזֶה-רֵי-הַקְּדוּשׁ (תְּצַוָּה קפג): "שֶׁמִּצָּה הִיא אִסּוּתָא" - כִּי 'מִצָּה' שֶׁהִיא בְּחִינַת "מַחְלֶקֶת לְשֵׁם-שְׁמַיִם" -

בְּחִינַת 'דַּעַת', בְּחִינַת 'שְׁלוֹם' כַּנֶּל - הוּא
'רְפוּאָה' - כִּי 'שְׁלוֹם' הוּא 'רְפוּאָה' וְכוּ'.

כִּי עֵקֶר ה'חֹלְאָת' חֲסִי־שְׁלוֹם, הוּא מִחֲמַת
'הַעֲדָר הַשְּׁלוֹם', הִינּוּ: מִחֲלָקַת
הַיְסוּדוֹת שִׁיסוּד אֶחָד מִתְגַּבֵּר עַל חֵבְרוּ.
'שְׁלוֹם' הוּא 'רְפוּאָה'.

וְזֶה שֶׁנִּקְרָא מִצָּה (דְּבָרִים טז, ג): "לָחֶם עֵינַי" -
כִּי (נְדָרִים מא): "אִין עֵינַי אֶלָּא מִן הַדַּעַת".

וְזֶה בְּחִינַת 'חֹלְאָה', כִּמּוֹ שְׁכֵתוּב (שְׁמוֹנָל-ב יג,
ד): "מִדּוּעַ אַתָּה כָּכָה דַל בֶּן הַמְּלֹךְ",
וּמִצָּה הִיא 'אֶסוּתָא' כַּנֶּל.

וְזֶה: "לָחֶם עֵינַי" - שֶׁהוּא 'רְפוּאָה' לְהָעֵינַי.

ל

(ח"א נז, ח)

יֵשׁ חֲלוּק בֵּין ה'שְׁלוֹם שֶׁל הַתַּעֲנִית שֶׁל
הַל', וּבֵין ה'שְׁלוֹם שֶׁל עֲנַג־שִׁבְת'.

שֶׁה'שְׁלוֹם שֶׁל תַּעֲנִית, אִין לוֹ בְּחִינַת
'דְּבוּר'. וְעַל־יְדֵי 'עֲנַג־שִׁבְת',
נִשְׁלַם ה'דְּבוּר' לְשְׁלוֹם'.

וְזֶהוּ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (זֶהר פִּנְחָס רנב): "אִין בֵּין
חֶמֶץ לְמִצָּה אֶלָּא מִשְׁהוּ".

"חֶמֶץ" - זֶה בְּחִינַת 'תִּקּוּן הַפֶּעַס' עַל־יְדֵי
ה'תַּעֲנִית'.

בְּחִינַת (ישעיה סג, א): "מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם
חֶמּוֹץ בְּגָדִים". "אֲדוּם" - זֶה בְּחִינַת
'כְּבֹד' (זֶהר פִּנְחָס רלד. תִּקּוּנֵי־זֶהר נב. נג. קז:).
וְ"חֶמֶץ" - זֶה בְּחִינַת 'הַכְּנַעַתוּ', בְּחִינַת
'תַּעֲנִית', בְּחִינַת 'הַעֲדָר אֶכִּילָה', בְּחִינַת (שְׁמוֹת
יב, כ): "כֹּל מִחֲמֻצַּת לֹא תֹאכְלוּ".

"מִצָּה" - זֶה בְּחִינַת 'אֶכִּילַת עֲנַג־שִׁבְת',
בְּחִינַת (ישעיה סו, יא): "לִמְעַן תִּמְצוּ
וְהַתַּעֲנַגְתֶּם" וְכוּ'.

וְזֶהוּ: "אִין בֵּין חֶמֶץ לְמִצָּה" וְכוּ' - הִינּוּ:
אִין בֵּין ה'תַּעֲנִית', לְבֵין 'אֶכִּילַת עֲנַג־
שִׁבְת' - אֶלָּא 'מִשְׁהוּ' - נוֹטְרִיקוֹן: "וְהָיָה
מ'עֲשֵׂה ה'צְדָקָה שְׁלוֹם" (ישעיה לב, יז).

הִינּוּ: כִּי אִין דּוֹמָה 'שְׁלוֹם שֶׁל הַתַּעֲנִית'
לְשְׁלוֹם שֶׁל שִׁבְת', כִּי זֶה 'אִין לוֹ
פָּה', וְזֶה 'יֵשׁ לוֹ פָּה'. וְהַחֲלוּק הוּא כִּמּוֹ
מַעֲלַת 'מְדַבֵּר' עַל 'חַי'.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק בֵּין 'חֶמֶץ' לְמִצָּה' - בֵּין
'חַי"ת' לְחַי"א'.

"חֶמֶץ" - הוּא בְּחַי"ת, בְּחִינַת 'שְׁלוֹם'
שֶׁאִין לוֹ פָּה, בְּחִינַת 'חַי'.

וּ"מִצָּה" - הִיא בְּחַי"א, בְּחִינַת 'ח'
מוֹצְאוֹת הַפָּה, בְּחִינַת 'פָּה'
הַדְּבָרִי.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מז, כג): "הֵא לָכֶם זֶרַע",
בְּחִינַת (הוֹשֵׁעַ י, יב): "זֶרְעוּ לָכֶם
לְצִדְקָה".

לא

(ח"א רא)

"צְדָקָה תִּצְיֵל מ'מְנוֹת" (משלי י, ב) - רָאשִׁי־
תְּבוֹת: "מִצָּת" (שְׁמוֹת יב, יח; יג, ז).

לב

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, מִפְּלַת ח"ב ב)

הַטְּחִינָה שֶׁל קָמַח, וְהַלִּישָׁה, שֶׁל הַמִּצּוֹת
שֶׁל פֶּסַח - הוּא סִגְלָה לְאִשָּׁה
שֶׁמִּפְּלַת נִפְלִים.

[הַרְבַּ מִטְּשַׁעְהָרִין ז"ל צִין (רִמָּז) לְשְׁמוֹת־רַבָּה יז,
ה: "וְעָבַר ה' לְנֶגְף אֶת מִצְרַיִם" (שְׁמוֹת יב, כג) - מִלְּמַד: שֶׁאִף
הַמְּעַבְרוֹת (שֶׁל הַמִּצְרַיִם) שֶׁהֵיוּ רְאוּיֹת לִילָד, הַפִּילוּ, וּמִתּוֹ:
הַאֲמָהוֹת, וְהַמִּשְׁחִית יֵצֵא וְחַבֵּל כֹּל מַה שֶׁמְצָא, וְאִין "לְנֶגְף"
אֶלָּא 'עֲבָרוֹת', שֶׁנֶּאֱמַר (שָׁם כא, כב): "וְנִגְפוּ אִשָּׁה הָרָה",
וְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְחַבֵּל בְּכוֹרֵיהֶם שֶׁל מִצְרַיִם, וְיִשְׂרָאֵל

"וביום הראשון מקרא קדש, וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם" (שמות יב, טז)

לה.

(ח"ב ד, וזז-יט)

'התגלות-ה'רצון', הוא על-ידי 'מים-טובים', כי כל אחד מה'מים-טובים' מכריז וקורא ומגלה את ה'רצון', שהכל מתנהג רק על-פי 'רצונו' בלבד.

בבחינת (שמות יב, טז; ויקרא כג): "מקרא קדש" - שה'יום-טוב קדש' קורא ומכריז את ה'רצון'.

כי בכל 'יום-טוב ויום-טוב' עשה השם-יתברך עמנו אותות נוראות, הפך הטבע, שעל-ידיה נתגלה: "שהכל ברצונו, ואין שום חיוב הטבע כלל".

בפסח: 'ציאת-מצרים', שהוציאנו ממצרים באותות נוראות וכו'.

אך לא כל אחד ואחד שומע קול הקריאה הנ"ל של 'יום-טוב' - כי יש 'חיות-רעות' דורסים וטורפים, 'חכמי-הטבע' - שמראין בחקמתם המטעית: "שהכל על-פי הטבע", וכאלו אין שום 'רצון' חסוֹשֵׁלֹם. ואפלו ה'אותות נוראות', משימים הכל בתוך 'דרך-הטבע'.

וכשהם מתגברים - אזי 'קול שאגתם' עולה ומתגבר על 'קול הקריאה של יום-טוב', שקורא את ה'רצון'.

והכנעתם של אלו ה'חיות-רעות' 'חכמי-הטבע' - הוא על-ידי 'הכם גדול שבקדשה', שיכול לקשר כל ה'רצונות' ב'שרש הרצון', בבחינת 'מצח-הרצון'.

עושין כל מה שאמר להם הקדוש-ברוך-הוא, שנאמר: וילכו ויעשו. למה היה הקדוש ברוך-הוא וכו', הן היו עסוקין במצות שהיו טוחנין ולשין, והקדוש ברוך הוא עוקר נטיעתן של מצרים.

וצין ל'ידי-משה' שם: היה עסק הקדוש-ברוך-הוא דגמת עסקם (מדה כנגד מדה). "שהיו טוחנין ולשין" - שהוא התחלת המצה שעדין לא נגמרה. וכן "הקדוש ברוך הוא עקר נטיעתן של מצרים" - פרוש: שחבל אף העברי במעייאמן, והוא גם-כן דבר שלא נגמרה מלאכתו].

לג.

(טיח-שרפי-קדש החודש ח"ג תעב)

פעם תפס רבנו ז"ל בידו, חתיכת 'מצה', ואמר: "מצה עם שמירת-הברית, זהו מצה-שמורה!" [מצה מיט שמירת-הברית, איז מצה-שמורה].

ובעת אמרו התבות 'שמירת-הברית', החוה והראה רבנו ז"ל על-עצמו!

[**ותקוני-זהר (ל):** דבת-זוגיה דצדיק, איהו 'מצה שמורה', לגבי 'מצה שלימה עשירה'. ומאן גרים דא למהווי בת-זוגיה 'מצה שמורה' לגבה? בגין דנטר טפה דיליה. ומאן דפגים טפה דיליה, אתקרי בת-זוגו 'מצה פרוסה' 'לקח עני' (דברים טז, א) וכו'].

לד.

(טיח-שרפי-קדש החודש ח"ג תעג; שיערי-צדיק מכתב עא, ו)

רבנו ז"ל תפס והחזיק פעם בידו מצה בחג-הפסח, ואמר: "כשאוחזים מצה בידים, אוחזים כביכול את השם-יתברך בידים!" [אז מ'האלט מצה אין די הענט, האלט מען גאט אין די הענט].

אך כנגד זה יש בחינת 'מצח-הנחש', ש'רש' הכמת-הטבע' - ויניקתו מ'זקני-הדור שאין בהם שלמות'. ו'צדקה' מועיל לזה.

ואזי כשנכנע 'מצח-הנחש', ונתגלה בחינת 'מצח-הרצון' - נכנעים ונופלים 'קול החיות-דעות', ונשמע 'קול הקריאה של יום-טוב', שהוא 'התגלות-הרצון'.

ואזי כשנתגלה ה'רצון', נעשה 'יראה'. ועל-ידי ה'יראה', יכולין לקבל ה'חסד'.

וכששופע ה'חסד' - אזי אין צריכין לעשות שום עסק ומלאכה, כי אזי נתקיים (ישעיה סא ה'): "ועמדו זרים ודעו צאנכם וכו', ואתם כהני ה' תקראו" וכו'.

וכל-זה נעשה על-ידי ה'צדקה'.

ושמרתם את המצות" (שמות יב, יז)

לו.

(ח"א מט, בסוף)

"ישיש כגבור לרוץ ארח" (תהלים יט, ו) - צריך 'התגברות גדול', כדי לרוץ ארח הזה, שהיו יכולים לילך בזמן-הזה "שהיו ישראל נזופים" [כשהיו במדבר] (יבמות עב.), ועכשו רצים במהירות גדול 'זה הדרך'.

רבנו ז"ל אמר בפרוש עגנון זה: לעגנו בני-אדם הזוכים לעשות 'תשובה' על העבר - שאף-על-פי שזוכים לתקן מה שעבר, אף-על-פי-כן עדין היכן הוא אותו

הזמן שהיו רחוקים מהשם-יתברך, שהיו יכולים לעבד את השם-יתברך באותו הזמן?! ובודאי צריכים לתקן זאת - דהינו: להשלים ולמלא את העבודה שהיו יכולים לעבד את השם-יתברך, בכל אותו העת שהיו נזופים מלפניו יתברך ורחוקים ממנו.

על-כן אחר שזוכין להתעורר לתשובה - צריכין זריזות גדול בעבודתו יתברך, ולרוץ מאד מאד. כדי שיזכה על-ידי זריזות עבודתו, לתקן ולהשלים גם 'חסרון העבודה' של הימים שעברו.

כי עכשו צריך לרוץ במהירות גדול, 'זה הדרך' שהיה יכול לילך בזמן שהיה רחוק מהשם-יתברך.

ואמר לאנשיו בזה-הלשון: "איר דארפט זיך זיער יאגן, איר זאלט נאך קענען עפעס כאפן"! [אתם צריכים למהר מאד, כדי שתספיקו עדין לחטף משהו].

לז.

(ח"ב בנט)

מי שצריך לעשות 'תשובה' - הוא צריך דוקא להיות זריז גדול מאד מאד, למהר ולרוץ מאד, להמלט על נפשו, ואסור לו לשהות כלל לעמד ולהתישב.

כי 'בעל-תשובה' אינו הולך מדרגא לדרגא כלל וכו', כי הוא צריך להתחיל מחדש, והוא צריך לרוץ ולדלג אל הקדשה, פמובא: שה'בעל-תשובה' צריך לדלג על מה שצריך לדלג, ולקפץ אל הקדשה בזריזות גדול.

[עין-שם בפנים: "שהזריזות הנ"ל, הוא רק למי שצריך לעשות 'תשובה', אבל מי שהוא צדיק והולך

בְּדַרְכֵי־הַשֵּׁם פֶּסֶדֶר מִנְעוּרָיו מִדְרָגָא לְדְרָגָא, צָרִיךְ לְשִׁהוּת קִצָּת וְכוּ' וְכוּ', עֵינֵי־שָׁם.

אָמַר הַמַּלְקוּט: אוֹלַי זֶה בְּחִינַת מַה שְּׁפָתוֹב בְּזִהְרֵי־הַקְּדוּשׁ (מִשְׁפָּטִים צַד: תְּקוּנֵי־זֶהָר טו. קמו.) **"בְּפוֹרְקָנָא בְּתַרְיִיתָא, לֹא תֵצֵא בְּהַפְזוֹן וְכוּ'.** וְדָא הוּא דְאָמַר (יִשְׁעִיָּה נב, יב): **'כִּי לֹא בְּהַפְזוֹן תֵּצֵאוּ, וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן"**.

וְעֵינֵי 'לְקוּטֵי־הַלְכוּת' חִלָּה ג, ה; גְּלוּחַ ג, יב - על הַפְּסוּק לְהִלְכוֹן בְּפְרֻשַׁת בֵּא (שְׁמוֹת יב, לט): **"וְלֹא יִכְלוּ לְהִתְמַהֵמַה, וְגַם צָדָה לֹא עֲשׂוּ לָהֶם".** **וְעֵינֵי עוֹד חֵי"י מוֹהַר"ן,** מְעַרְכַת **"שְׁלֵא לְהִתְעַקֵּשׁ עַל שׁוּם דְּבַר, וְאִין לְדַחַק אֶת הַשְּׁעָה",** אוֹתִיּוֹת תְּלִיתִלְהָ].

"בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה, הוֹצֵאתִי אֶת צְבֹאוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" (שְׁמוֹת יב, יז)

לח.

(ח"ב ה, י)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפְסוּק (שְׁמוֹת יב, ב): **"הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֳדָשִׁים"** - על הַפְּסוּק (שְׁמוֹת ז, ד): **"וְהוֹצֵאתִי אֶת צְבֹאתֵי"**.

"שְׁבַעַת יָמִים שָׂאֵר לֹא יִמָּצָא בְּבִתְיֶכֶם" (שְׁמוֹת יב, יט) - **מִצּוֹת 'בְּעוֹר חֲמִץ'**

לט.

(ח"ב פג)

'פְּסַח', הוּא בְּחִינַת יָמִין, וּבִימִין הַזֶּה מְעַבִּירִין ה'חֲשׂוֹד' מִהָעֵינַיִם, וְאִז עֵינֵיהֶם רֹאוֹת נִפְלְאוֹת, וְנִפְלְאוֹת אֵלוּ - הֵם בְּעֵצָמָם גַּם־כֵּן בְּחִינַת פְּסַח'.

ו'"אֹרֵי־הָעֵינַיִם' מְעוֹרְרִין הַגְּאֻלָּה הַתְּלוּיָה בַלֵּב" (תְּקוּנֵי־זֶהָר נ:), בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיָּה סג, ד): **"כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי"**.

הֵינּוּ: שְׁמַעוֹרְרִין הַיּוֹם נָקַם שְׁבַלְב' - לְבַטֵּל 'שְׂאוֹר וְחֲמִץ' שֶׁל "יֵצֵר לֵב

הָאָדָם רַע שֶׁנִּשְׂאָר לוֹ מִנְעוּרָיו" (בְּרַאשִׁית ח, כא).

ו'שְׂאוֹר וְחֲמִץ' שְׁבִל"ב הָאָדָם' - הוּא הַמְּסִית אֶת הָאָדָם שִׁיְהַרְהַר אַחַר תְּלַמִּידֵי־חֲכָמִים שְׁבַדוֹר, וְלוֹמַר: "זֶה נָאָה וְזֶה לֹא נָאָה!" - שְׂזָה בְּחִינַת (הוֹשַׁע י, ב): **"חֲלֹק לִבָּם", 'לִבָּם' הֵם 'ע"ב צְדִיקִים שְׁבַדוֹר'.**

וְזָהוּ (פְּסָחִים פ"א מ"א): **"אוֹר לְאַרְבַּעַה עָשָׂר"** - הֵינּוּ: **'אוֹר־שְׁבַעֵינַיִם, שְׁיֵשׁ בָּהֶם שְׁנֵי פְעָמִים "שְׁבַעַה גְּלָדֵי עֵינָא"** (תְּקוּנֵי־זֶהָר יג: קככ. קמה.) - **בָּהֶם "בוֹדְקִין אֶת הַחֲמִץ"**.

וּכְשֶׁמִּבְטָלִין ה'שְׂאוֹר וְהַחֲמִץ' שְׁבִל"ב' הַנ"ל - אִז יִכּוֹל ה'לֵב' לְהִתְלַהֵב בְּלִמּוּד־הַתּוֹרָה, בְּשִׁלְהוֹבִיךְ דְּרַחֲמֵימֹתָא'.

מ.

(ח"א ה, ד)

נִמְצָא לְהִלְכוֹן בְּפְסוּק (שְׁמוֹת יב, כ): **"כָּל מִחְמָצַת לֹא תֹאכְלוּ"**.

"כָּל מִחְמָצַת לֹא תֹאכְלוּ" (שְׁמוֹת יב, כ) - **אֲסוּר 'אֲכִילַת חֲמִץ' -**

מא.

(ח"א ה, ד)

צָרִיךְ לְפַנּוֹת אֶת ה'מִחוּץ, מ'חֲכָמוֹת־חִיצוֹנִיּוֹת' וּמ'מִחְשְׁבוֹת־זָרוֹת'. **מ'חֲמִץ' - שְׁלֵא יִחְמִץ אֶת חֲכָמָתוֹ ב'חֲכָמוֹת־חִיצוֹנִיּוֹת' וּב'תְּאוּזוֹת', וְעַקֵּר: לְשִׁמּוֹר מַחוּ שְׁלֵא יִחְמִץ.**

וְזָהוּ (תְּהִלִּים סח, לא): **"גָּעַר חַיִּת קִנְיָה"**. **כְּדֹאִיתָא בְּזֶהָר (פְּנִיחָס רנב):** **"קִנְיָה חֵי"ת**

תִּשְׁבֵּר וְתַעֲשֶׂה מִפְּנֵה ה"א, וְתַעֲשֶׂה
מֵאוֹתוֹת חֶמֶץ מִצָּה". הַיְנוּ: שְׁלֹא תַחְמִיץ
חֲכָמְתְּךָ.

וְזֶהוּ לְשׁוֹן "גְּעֵר", לְשׁוֹן מְרִיבָה, כִּי
'מִצָּה' לְשׁוֹן מְרִיבָה - 'דְּצִדִיקָא'
עֲבָדִין מִצּוֹתָא בְּסִטְרֵין-אֲחֵרֵין, דְּלֹא
יִתְקַרְיֵבוּ לְמִשְׁכְּנֵי דְקֻדְשָׁה" (זֵהָר שָׁם רנא:).

הַיְנוּ: כְּשֶׁתִּשְׁמַר אֶת חֲכָמְתְּךָ שְׁלֹא יִכְנַס
בוֹ חֲכָמוֹת-חִיצוֹנִיּוֹת, שְׁלֹא תִהְרַהֵר
בְּהִרְהוּרֵים-רָעִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'קָנָה
דְּסִטְרָא-אֲחֵרָא' - עַל-יְדֵי-זֶה תִּנְצֵל מִבְּחִינַת
'חֶמֶץ', שֶׁהִיא 'סִטְרָא-דְּמוֹתָא', כְּדֹאִיתָא (זֵהָר
שָׁם רנא: - עַל שְׁמוֹת יב, כ): "מִחְמָצָת, תִּמְן
סִטְרָא-דְּמוֹתָא".

[לְקוּטֵי-עֲצוֹת, מִחֲשָׁבוֹת-זֵהָרֵהוּרִים א: עַל-כֵּן
צְרִיכִין לְזַהֵר בָּהֶם בְּמִשְׁחָה, כִּי הֵם עֵקֶר הַחֶמֶץ וְהַשְּׂאִיז
שֶׁבַעסָה שְׁצִרִיכִים לְבַעֵרם בְּ"בִלְיָרָאָה" (שְׁמוֹת יג, ז) וּבְ"בֵל
'מִצָּא" (שָׁם יב, יט), וּלְטַהֵר וּלְפַנּוֹת אֶת הַמּוֹחַ מֵהֶם].

כְּשֶׁאֲתָה שׁוֹמֵעַ מְרִיבוֹת שְׁבִין הַצִּדִיקִים'
- תִּדַע: שֶׁזֶה מִשְׁמִיעִין אוֹתְךָ
'תּוֹכְחָה', שֶׁאֲתָה דְּבוּק בְּ'סִטְרָא-דְּמוֹתָא',
בְּחִינַת 'חֶמֶץ'. וּבּוֹדָאי אִם לֹא הָיָה נִפְגָּם

מִחֶד, לֹא הָיָה נִשְׁמָע לְךָ מְרִיבוֹת שְׁבִין
הַצִּדִיקִים'.

וְאִין הַמְרִיבָה אֶלֶּא בְּשִׁבְלֶךְ - כְּדֵי שֶׁתִּשׁוּב
מ'מּוֹת' ל'חַיִּים', מ'חֶמֶץ' ל'מִצָּה',
מ'חַי"ת' ל'ה"א. וְתִשׁוּב מ'יִרְאָה רָעָה, מ'קוֹל
פְּגוּם', מ'חֲכָמָה פְּגוּמָה' - ל'יִרְאָה טוֹבָה,
ל'קוֹל טוֹב, ל'חֲכָמָה טוֹבָה'.

וּכְשֶׁתִּשְׁמַר אֶת מִחֶד מִבְּחִינַת 'חֶמֶץ',
שְׁלֹא יִהְיֶה אָטוּם - אֲזִי יִפְגַּע
'קוֹלְךָ' בְּגִלְגֻלְתְּךָ, וְיִתְעַבֵּד רָעִים, וְיִתְפַּשֵּׁט
'עַקְמִימִיּוֹת שְׁבִלְבֶּךָ'. וְאִז תִּזְכֶּה ל'שְׁמֹחָה'.

וְזֶה פִּירוּשׁ (תְּהִלִּים פֵּא, ח): "אֲעֹנֶךָ בְּסִתְרֵי רָעִים,
אֲבַחֲנֶךָ עַל מִי מְרִיבָה סֵלָה".

"מִי מְרִיבָה" - זֶה בְּחִינַת 'מִצָּה', בְּחִינַת
'מַחִין' - עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה רָעִים'.

מב.

(ח"א נז, ח)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפָסוּק (שְׁמוֹת יב, טו): "שִׁבְעַת
יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ".

לקוטי תפלות

חדש ניסן

"החדש אשר ישועות בו מקיפות" (יוצר לפרשת החדש)

עד שנזכה שיתער על ידינו, השיר שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט כפול משלש מרבע, כמו שכתוב: "השיר יהיה לכם כליל התקדש חג". ויקים בנו מקרא שכתוב: "ושרים פחללים כל מעיני בך".

ותזכנו לידע ולהשיג סודות הקבלה הקדושה, עד שאזכה להשיג ולידע אורייתא דעתיקא סתימאה, דעתידא לאתגליא לעתיד-לבא.

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א מט ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מט, 'לשמש שם אהל בהם')

ותזכני לקדש עצמי ביותר, בשני החדשים הקדושים, שהם שני ראשים של השנה, שהם 'ניסן' ו'תשרי', שהם ימי תשובה.

שאזכה בכל שנה ושנה, לשוב בהם בתשובה שלמה, ולהתקדש בהם בקדשה יתרה ובשמחה גדולה.

ואזכה להמשיך עלי קדשה גדולה ותשובה שלמה תמיד, משני החדשים האלו, על כל השנה פלה.

ותזכני לעורר ולגלות עשרה מיני נגינה, ואזכה מהרה לסדר לפניה בכל יום תמיד, שירות ותשבחות הרבה, בקול גילה ורנן, לשמך הגדול והקדוש, בשיר ושבח ונגון וזמרה ועז וחדוה, בכל עשרה מיני נגינה הקדושים.

☪ [ב] לקוטי-תפלות ח"א ע ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ע, 'ניהי ביום השמיני')

- תפלה לראש-חדש ניסן -

"משכני אחריך נרוצה". כבודך הגדול והקדוש העירה והקיצה. רבנו של עולם, מלך הכבוד, אשר מלא כל הארץ כבודך, ובחסדך

הגדול נתת לנו צדיקים אמתיים בכל דור ודור, אשר כבודך הגדול והקדוש שוכן אצלם. וברחמיך הרבים הודעת לנו כי אין דור יתום.

וגם בדורות הללו הפלאת חסדך עמנו, ונתת לנו צדיקים אמתיים גדולים ונוראים, קדוש ונורא שמים, אשר כל הכבוד דקדשה שוכן אצלם.

כי הם בחינת "משכן כבודך", אשר קדשת שכינת אלהותך נמשך ושוכן אצלם תמיד, כי הם ענוים באמת שמימים עצמם כעפר.

אשר כל הבריאה עם כל פרטיה, הכל באשר לכל, עומד עליהם, והכל נמשך מהם. כי הם צדיקי יסודי עולם, שהם יסוד כל הבריאה, והכל צריכים למשך אליהם לקבל חיות וקיום מהם.

כי עליהם עומד הכל, וכל ישראל כלם הם ענפים מהם, ונמשכים אליהם, ומקבלים כל החיות והשפע מהם, כי הם מחיין את כלם, ויש להם 'פח-המושך', להמשיך אלהות אצלם, ולהמשיך כל בני העולם אצלם, לקרבם כלם אליך תתברך לנצח.

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, יהוה אלהים אמת. אתה ידעת את הצדיקים האמתיים האלה שיש להם זה הפח, אתה ידעת גדלתם וגבורתם ותפארתם ותקפם לנצח, ועצם פחם שיש להם להמשיך אליהם ולתורתם הקדושה ולדרכיהם ועצותיהם הנפלאות, כל

העולם כלו. וכמה טובות היו נצמחים על-ידי-זה לנצח.

כי תקון כל העולמות וגאלה השלמה המעתדת לבא, הכל תלוי בזה, כי ביאת המשיח תלוי בקרבת הצדיקים.

אבל אתה ידעת רבוננו דעלמא כלא, גדל עצם ורבוי הפחות המכריחים המרחיקים בכל הפחות מלהתקרב לצדיקים, כי ה'פח-המכריח' מתגבר בכל-עת להפסיק ולהרחיק מהצדיקים.

רבוננו של עולם, יהוה איש מלחמה, מרום וקדוש, פועל גבורות, עושה חדשות, בעל מלחמות.

אתה יודע את כל תקף המלחמה הגדולה והנוראה הזאת שיש בכל-עת בכל דור ודור, בין 'פח-המושך' של צדיקי אמת שיש להם פח להמשיך כל העולם אצלם לקרבם להבורא ותברך שמו לנצח, ובין ה'פח-המכריח' המתגבר בכל-עת נגד ה'פח-המושך', להפסיק ולהרחיק מהצדיקים ומהשם-יתברך.

וכמה וכמה נפשות שקעו במלחמה הזאת, אשר נטרדו משני עולמות, על-ידי ה'פח-המכריח' המפסיק שהרחיקם מן הצדיקים האמתיים.

ואנן יתמי דיתמי, מה נעשה ומה נפעל, מי ילחם בעדנו, להכניע ולשבר ולבטל 'פח-המכריח' פנגד 'פח-המושך' של הצדיקים.

רבונו של עולם, "יהיה עזוז וגבור, יהיה גבור מלחמה". עליך השלכנו את יהבינו, שאתה תלחום בעדנו, יהיה יריב את ריבנו וילחום את לוחמינו, פי "אתה מרום לעולם יהיה", ולעולם ידך על העליונה.

חום וחנו ורחם עלינו, ועזרנו והושיענו, בזכות הצדיקים האמתיים שיש להם 'פח-המושך' באמת.

שיתגבר בהתגברות גדול ונורא ה'פח-המושך', על ה'פח-המכריח' המפסיק.

עד שיפל ויתבטל ה'פח-המכריח' הרוצה להפסיק מהצדיקים ומהשם-יתברך חסו-שלום.

שקום כלל כל המניעות, וההרחקות, וההסתות, והפתוים, והספקות, וכל מיני מחלקת וקשיות, וכל התאות ומדות רעות, וכל מיני מניעות שבועולם. שכלם נמשכים מ'פח-המכריח' הרוצה להפסיק מהצדיקים ומהשם-יתברך.

ובלם יפלו ויתבטלו בבטול גמור, כנגד ה'פח-המושך' של הצדיקים האמתיים.

עד אשר נזכה, אנחנו וזרענו, וכל זרע עמך בית-ישראל, וכל העולם כלו, להיות נמשכים וכרוכים תמיד אחרי צדיקי אמת, וישליכו כלם את אלילי כספם ואלילי זהבם וכל תאותם, וילכו וירוצו אחרי צדיקים אמתיים.

ונזכה כלנו להתקרב להצדיקים אמתיים בהתקרבות גדול, ולשמע תורתם הקדושה, וללמד ספריהם הקדושים, ולקיים את כל דבריהם ועצותיהם ושיחותיהם הקדושות בשלמות, באמת ובתמימות, כרצונך וכרצונם הקדוש.

עד אשר נזכה על-ידי-זה לשוב אליך בתשובה שלמה מהרה, באמת ובלב שלם, "בשמחה ובטוב לבב מרב כל".

ותזכנו לשבר ולבטל, כל התאות רעות, וכל המדות רעות. ונזכה לבטל עצמנו לגמרי, עד אשר נזכה לענוה אמתית בבחינת 'עפר' ממש.

עד שנזכה שיהיה לנו גם-כן 'פח-המושך', ונזכה להמשיך אלהותך וקדשך אלינו, ולהמשיך כל העולם כלו לאמונתך הקדושה, ולצדיקיך האמתיים, ולעבודתך ולתורתך הקדושה, אשר גלית לנו על-ידי משה נביאך, ועל-ידי כל צדיקי הדור האמתיים.

וזכנו ברחמיך הרבים, לתן צדקה הרבה לעניים הגונים, ובפרט להצדיקים אמתיים ולבני הצדיקים. ועזרנו והושיענו, שנזכה לתן להם בכבוד גדול, ולהספיק להם כל צרכיהם בכבוד.

ותצליח אותנו, שנזכה לתן כל הצדקות שלנו, להצדיקים אמתיים שהם ענוים באמת, בבחינת 'עפר'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה: שֶׁהֲצַדִּיקָה שְׁלָנוּ
תַּעֲשֶׂה פְרוֹת מִיָּד, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב: "זָרְעוּ לָכֶם לְצַדִּיקָה קִצְרוּ לְפִי
חֶסֶד". וְתִצְמִיחַ לָנוּ עַל-יְדֵי הַצַּדִּיקָה, כָּל
טוֹב, שֶׁפַּע טוֹבָה וּבִרְכָה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים
וְשָׁלוֹם, בְּנֵי חַיִּי וּמְזוֹנֵי, וְכֹל טוֹב לְנִצְחָה.

וּבִרְחֻמֶיךָ הַרְבִּים תִּשְׁמְרֵנוּ וְתִצְיֵלְנוּ,
שֶׁלֹּא נִפְשַׁל לְעוֹלָם בְּעַנְיִים
שְׂאִינָם מְהֻגָּנִים. וְתִסַּבֵּב בְּרַחֲמֶיךָ, בְּאִפְן
שֶׁלֹּא יִגִּיעוּ הַצַּדִּיקוֹת שְׁלָנוּ, לְשׁוֹם עָנִי
שְׂאִינוּ הַגּוֹן.

רַק נִזְכָּה לְהַרְבוֹת בְּצַדִּיקָה, לְעַנְיִים
הַגּוֹנִים וּלְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים. עֲזָרְנוּ
לְמַעַן שְׁמֶךָ, חוֹסֶה עָלֵינוּ כָּרֵב רַחֲמֶיךָ,
וְזַכְּנוּ לְבֹא לְכֹל זֶה מְהֵרָה.

וְעֲזָרְנוּ וְזַכְּנוּ, לְבָרַח מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית
הָאֱמֶת, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ כְּבוֹד
דְּקִדְשָׁה, לְמַעַן שְׁמֶךָ בְּאֱמֶת, כְּבוֹד
הַנְּמֻשֶׁךְ מֵהַצַּדִּיק-הָאֱמֶת שֵׁשׁ לוֹ 'כַּח-
הַמּוֹשֶׁךְ', אֲשֶׁר הוּא מְקִים אֶת הַמְּשָׁכָן
תָּמִיד, וְאֶצְלוֹ שׁוֹכֵן כָּל הַכְּבוֹד הָאֱמֶת
דְּקִדְשָׁה.

אֲשֶׁר כָּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרֵאשִׁי, וְשׁוֹטְרֵי, וְשׁוֹפְטֵי, מְקַטְּנִים וְעַד
גְּדוֹל, כֻּלָּם מְקַבְּלִים כָּל כְּבוֹדָם וּגְדֻלָּתָם
מִמֶּנּוּ.

זַכְּנוּ לְכְבוֹד דְּקִדְשָׁה כְּזֶה, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי
יִתְגַּלֶּה וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ כְּבוֹדְךָ
הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם תָּמִיד, וְתִמְלֶךְ עַל כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּכְבוֹדְךָ מְהֵרָה, וּבְכְבוֹדְךָ יִמְלֹא
כָּל הָאָרֶץ.

וַיִּקְרָא מִקְרָא שֶׁכָּתוּב: "אֲנִי ה' הוּא
שְׁמִי, וּבְכוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן,
וְתִהְיֶה לִּי לְפָסִילִים". וְנֹאמַר: "סִפְרוּ בְּגוֹיִם
אֶת כְּבוֹדוֹ, בְּכֹל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו. כְּבוֹד
מְלַכּוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ, וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ".

"בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וַיִּמְלֹא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל
הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן".

⊙ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ה' ⊙

(על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"ב ה', 'תקעו אמונה')

וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קִדְשַׁת חֹדֶשׁ נִיסָן,
רֵאשׁ חֲדָשִׁים, עָלֵינוּ וְעַל כָּל-
יִשְׂרָאֵל.

וּבְשֵׁם שֶׁהוֹצֵאתָ בּוֹ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
מִגְּלוֹת מִצְרַיִם, עֲרוֹת הָאָרֶץ,
שֶׁהוּא פָּגַם-הַבְּרִית, כִּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
תּוֹשִׁיעֵנִי וְתִגְאָלְנוּ בְּכֹל דּוֹר וְדוֹר, בְּכֹל
שָׁנָה וְשָׁנָה, לְכֹל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מֵעַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל.

שֶׁתִּצְיֵלְנוּ כְּלָנוּ בְּכַח קִדְשַׁת "הַחֹדֶשׁ
הַזֶּה רֵאשׁ חֲדָשִׁים, רֵאשׁוֹן
הוּא לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה", שֶׁהוּא חֹדֶשׁ נִיסָן
הַקָּדוֹשׁ, גְּאֻלַּת וַיִּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל. שֶׁנִּזְכָּה
כְּלָנוּ עַל-יְדֵי-זֶה, לְגְאֻלַּת הַנֶּפֶשׁ בְּאֱמֶת.

שֶׁתִּגְאָלְנוּ וְתִפְדֶּה נַפְשֵׁנוּ מְהֵרָה, מִבְּאֵר
שַׁחַת, מִטֵּיט הַיּוֹן, וְתוֹצִיאֵנִי
מִמְצַלּוֹת יָם. וְתִצְיֵל נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמֻלּוֹת
מֵאֵד, מִפָּגַם 'מְקַרְהָ-לִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,

וְלֹא נִפְשָׁל בְּעוֹן זֶה לְעוֹלָם, אֲנַחְנוּ,
וְצֹאצְאֵינוּ, וְצֹאצְאֵי עַמֵּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, לֹא בְשׁוּגָג, וְלֹא בְּמִזִּיד,
לֹא בְּאִנּוּס, וְלֹא בְּרָצוֹן.

אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ חָמַל עָלֵינוּ, אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ
חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ, אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ
חָמַל עַל עוֹלָלֵנוּ וְטַפָּנוּ.

וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קִדְשֵׁךְ וְשִׂמְחַת נִסָּן,
עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, וְנִזְכָּה
לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וּלְהֵבִיא תָּמִיד
שְׂחוֹק וְשִׂמְחָה וְעַז וְחֵדוּהַ בְּכָל הַמְּלָאכִים
הַקְּדוּשִׁים, וְיִהְיֶה הוֹד וְהַדָּר לְפָנֶיךָ, עַז

וְחֵדוּהַ בְּמִקוֹמָם בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה, כְּמוֹ
בְּחֲדָשׁ נִסָּן.

וְנִזְכָּה תָּמִיד לְתֵן חֲזוּק וְתִקְוָה
לְהַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים עַל-יְדֵי

שִׂמְחָתְנוּ, וְיִתְחַזְּקוּ הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים
תָּמִיד בְּכָל עַז וְתַעֲצוּמוֹת. וַיִּבְטְלוּ כַח
הַשָּׂדִים וְהַקְּלָפוֹת, וְלֹא יִתְּנוּ לָהֶם שׁוֹם
יְנִיקָה מֵהַשֶּׁפַע הַקְּדוּשָׁה הַיּוֹרֶדֶת לָנוּ.

עַד שִׁנְזָכָה לְמֵאֲכָלִים וּמִשְׂקָאוֹת
מְבָרָרִים, וּלְהַנְצִיל עַל-יְדֵי-זֶה
מִטְּמֵאת 'מִקְרָה-לִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
וְלְהִיּוֹת קְדוּשִׁים וְטָהוּרִים תָּמִיד.

